Vlad Muşatescu

De-a baba oarba

1. Detectivul Conan Doi, în permanentă stare de alertă

Telereporterul mă anunțase, încă de ieri după-amiază, că soseşte cât mai devreme, în cursul primelor ore ale dimineții.

Şi iată-l prezent. Însă, spre seară (19.00 h). Scuzele nu fac parte din repertoriul său personal, deşi stătusem îmbrăcat în țoale de gală toată ziua, nemâncat — ca să apar pe ecran cât mai slab — şi neodihnit — pentru a avea un aer din cele mai spiritualizate. Aşa că reprezentantul Televiziunii se aşază la biroul meu, ocupându-mi unicul fotoliu. Iar eu ascult năucit dispozițiile pe care le transmite echipei de filmare, autentic grup de asalt ce-mi invadase locuința din Calea Moşilor.

— Reglați reflectoarele ceva mai slab... maestru-i invers, cam grăsuț. Aşa... acum să facem o probă! Maestre, nu te supăra, eliberează-ne, te rog, oleacă de spațiu vital, că eşti mare. Atenție la proiector, nu da peste el, e din tablă. Bun! Conectați la rețea...

În clipa când responsabilul cu agregatele cuplează ştecherul, se declanşează o lumină cumplită. La priză. O flamă albăstruie, cât pumnul. În schimb, se sting toate becurile din casă. Precis că, şi cele din cartier.

Noroc că lumina discretă şi difuză a crepusculului mai reuşeşte să răzbată prin fereastra afectată de miopie. Autoritarul şi arogantul telereporter nu-şi pierde cumpătul, dar nici aplombul. Mă-nlătură ca pe-o maşină infernală. Apoi se repede, urmat de electrician, fără să mai ceară vreun supliment de informații, direct spre hol. Nici n-apuc să-i spun unde-i tabloul.

Se reîntoarce, tot atât de precipitat precum dispăruse. Şi se rățoieşte la mine, în plină voce:

— Unde-i tabloul de siguranțe, maestre Conan? Ce casă-i asta?

— Satisfăcătoare, tovarăşe Bugnariu! — răspund eu, parțial timorat. Cam veche, dar sănătoasă. Nu-i igrasie decât toamna, iarna şi primăvara. Vara, se zbiceşte complet... Avem şi gaze! La sobe!

— Tabloul, maestre! — ridică el tonul, umblând la potențiometrul de glas. Unde l-ai ascuns?

— În pivniță!

— Şi unde-i pivnița?

— În nici un caz, în pod!

Bugnariu nu sesizează subtilitatea ironiei, se face că plouă, după care, fără să întrebe mai mult, porunceşte grupului de comando asaltarea beciului. Oarecum sâcâit de agresivitatea telereporterului, renunț să-i însoțesc. Aud, de la distanță, clipocitul apei de la subsol (minimum 60 centimetri), călcată în picioare de specialiştii echipei de filmare. Noroc că suntem la sfârşitul verii. Pentru că-n octombrie, cotele apelor ajung până la 1,25. Metri.

Se aprinde totuşi lumina.

Echipa apare, oarecum demoralizată, în frunte cu reporterul frenetic. Nu-i deranjează câtuşi de puțin faptul că apa le şiroieşte din poalele pantalonilor şi din pantofi, scurgându-se pe covorul din birou. În schimb, mă privesc toți cam pieziş.

— Maestre Conan, după ce terminăm cu osânda asta, să schimbi lița de la siguranțe, deoarece ți-am pus nişte sârmă de rufe, de-un milimetru. Există riscul să se-aprindă toată instalația, dacă nu şi casa. Deşi n-ar fi nici o pagubă... N-am mai văzut de mult o

asemenea mândrețe de pivniță. Auzi, ce idee, să montezi tabloul la subsol!...

Telereporterul se instalează din nou la biroul meu, storcându-şi discret manşetele blugilor. Apoi se-ntoarce spre mine şi-mi zâmbeşte magnetic, aşa cum îşi hipnotizează şi spectatorii, pe micul ecran.

După ce mă invită (la mine acasă) să iau loc pe scaun, fotoliul fiind ocupat de personalitatea sa, atât de binecunoscută telespectatorilor noştri, Bugnariu declanşează operația de instrumentare:

— Luăm startul cu datele biografice. Deci, cine eşti matale, maestre Conan Doi, în literatură, ce gânduri ai pentru viitor şi-aşa mai departe. Încearcă să răspunzi inteligent, colorat, interesant, inedit, pasionat, cât mai atrăgător. Mi se pare că eşti un fel de scriitor, aşa mi s-a spus la redacție. Nu?

Simt că-mi paralizează corzile vocale. Ceea ce-mi cere marele telereporter, şi încă pe nepusă masă, mi se pare cumplit.

— Tovarăşe Bugnariu...

— Stop! Nu-i bine! Vorbeşti cu telespectatorii, nu cu subsemnatul. Pe mine mă cunoaşte o lume întreagă, iar de matale abia acum îi e dat să audă...

— Şi-i bine aşa?

— Nu ştiu dacă-i bine, dar aşa mi s-a trasat sarcina! Acum fii atent, maestrule! Am să te prezint eu telespectatorilor, c-altfel văd că nu merge, apoi am să-ți pun câteva întrebări...

Bugnariu, ca şi cum s-ar afla în fața camerei de luat vederi, priveşte țintă la fotografia lui tanti Ralița, care se găseşte pe peretele din spatele scaunului meu, şi porneşte să turuie, cu glasul acela pe care i-l cunoaşte “o lume întreagă”, plin de intonații rafinate,

ca un nechezat de mânz trecut de vârsta primelor iubiri:

— Bună seara, iubiţi telespectatori. Am plăcerea de-a vă prezenta pe unul din cei mai interesanţi scriitori ai zilelor noastre. Deşi încă nu i-a apărut cartea atât de mult aşteptată, Televiziunea îşi face o datorie de onoare, înfăţişându-vă, în premieră pe ţară, ca să zicem aşa, personalitatea enigmaticului Al Conan Doi, autorul romanului ce urmează să iasă de sub tipar zilele acestea. Sub pseudonimul Al Conan, mai cunoscut în lumea literară ca “Al Conan Doi — detectivul de şoc”, se ascunde un reputat ziarist, reporter apreciat pentru acuitatea investigaţiilor sale, călător neobosit pe meleagurile patriei noastre. În clipele următoare, veţi avea prilejul să-l cunoaşteţi pe maestrul Al Conan Doi în carne şi oase...

— Meştere Bugnariu, nu-i bine, nu-mi place chestia asta cu “carne şi oase”...

— Lasă-mă în pace, maestre, nu te băga! Avem de-a face c-un public care stimează umorul de calitate. Când or să-ţi vadă şi volumul...

— Dar singur ai anunţat că n-a apărut...

— Volumul matale, maestre, nu cartea...

— Nici aşa nu-i în regulă, nu vezi că-s cam grăsuţ?

— Hai că eşti dulce, maestre! Cum vrei, matale, să te prezentăm pe micul ecran, fără să apari? Conţinutul contează, maestre, nu forma... Răspunde inteligent şi, poate, terminăm până la miezul nopţii... Dumnezeule, ce păcate ispăşesc?

Începe să-mi crească tensiunea arterială. Fapt pentru care mă răstesc la telereporter:

— Ascult!

— Ce?

— Întrebările!...

— A! Da! Dar să taci din gură, maestre, să nu mă întrerupi!

— Şi cum o să-ți răspund?

— Domnule Conan, pe cine ai matale la Televiziune, de mi-au dat tocmai mie interviul ăsta, nenorocit? Nu găseau altă sancțiune?

Vizibil, în pragul unui accident cerebral dacă nu, şi-al unui sănătos infarct, telereporterul prezintă o splendidă tonalitate de parizer, virând lejer spre vânăt. În privința ritmului respirației, stă mult mai bine. Gâfâie astmatic, ca un compresor defect.

Dar se stăpâneşte. Începe să răsufle adânc, după care devine mai accesibil, izbutind să rostească clar, cu glasul atât de “binecunoscut de-o lume întreagă”, prima întrebare:

— Venerabile maestre, pentru a satisface curiozitatea publicului, vă rog să răspundeți, în stilul care vă este propriu, atât de gustat de cititori: cine sunteți dumneavoastră, iubite maestre Conan?...

Marele telereporter mi se pare uşor cretinizat. Doar singur anunțase cine sunt. Dar, ca să nu-l mai aud rățoindu-se la mine, îi fac plăcerea:

— Iubiți telespectatori şi, mi-o doresc din toată inima, iubiții mei cititori, Al Conan Doi, scriitorul care vă vorbeşte în acest moment, este un ziarist, aşa cum a pomenit ilustrul meu partener, dar care a dat în darul literaturii de aventuri. Iar, dacă mi-am ales ca pseudonim Al Conan Doi, am făcut-o pentru a-l omagia pe ilustrul părinte al lui Sherlock Holmes. Mi-am petrecut o mare parte din viață studiind fenomenele, atât de diverse şi pasionante, ale realității înconjurătoare...

Echipa Televiziunii mă priveşte surprinsă. Iar Bugnariu pare căzut în transă. De altfel, de ce să m-

ascund după “deget”, eram sigur că voi produce senzaţie. Decid să continui, încurajat de uităturile extaziate ale valorosului colectiv, şi-i dau înainte:

— Ultima aventură a detectivului Conan Doi, adică a subsemnatului, mai corect spus, a de faţă vizionatului, m-a stresat până în cele mai infime fibre ale sistemului meu nervos. Dacă veţi citi romanul ce trebuie să apară zilele acestea, vă veţi convinge ce înseamnă a fi detectiv amator, ba şi scriitor pe deasupra. Cunoscutul telereporter Bugnariu, excelentul meu prieten, m-a întrebat, de faţă cu dumneavoastră, cine sunt. În plină maturitate (aproape 1/2 secol), în plină dezvoltare fizică (chiar prea plină, fapt pentru care mă aflu de două decenii în evidenţa Institutului de Endocrinologie, dar fără rezultate notabile, fiind stabilizat pe orbita sutei de kile, cu-o aproximaţie sensibilă în plus), în plină luptă cu timpul (ceea ce m-a determinat să-mi cumpăr un autoturism proprietate personală — “Fiat” 600 D sau “Bombiţa”, cum i se spune în intimitate), consider c-am ajuns la stadiul care-mi îngăduie să împărtăşesc contemporanilor roadele unor experienţe de viaţă, paroxistice, adică trăite la cea mai înaltă tensiune (minimum 360 volţi). N-am spus “rodul”, ci “roadele”, deoarece veţi avea de-a face, într-un viitor apropiat, cu-o serie întreagă de romane excepţionale, închinate neobişnuitei mele activităţi de investigator modern, în sensul cel mai pozitiv al cuvântului, bineînţeles…

Chipul telereporterului pare să fie animat de-o nouă viaţă. Pesemne îl bântuie entuziasmul. Dar e posibil, şi invidia. Căci muşchii faciali îi tresar spasmodic. Gura i se poceşte. Ochii-i devin nişte micro-lasere. Deodată, brusc, începe să urle şi să răcnească, bezmetic:

— Opriți înregistrarea... Să nu-l mai aud, că-l împuşc cu mâinile mele! Opriți! Drept cine te iei dumneata, dom'le Conan? Oi fi vreun Tolstoi, vreun Balzac, de Maupassant sau alt grangure din flora literară? Vezi-ți, dom'le, de treabă... Nu te apuca să-ți faci reclamă, şi tocmai la Televiziune, că nu-i bine, şi nici frumos...

Situația începe să se deterioreze, îmi zic eu. Grupul de comando sare ca ars de pe scaune. Bugnariu îmi escaladează biroul, călcând în picioare bunătate de lemn lustruit, se agață de lustră şi începe să se dea huța, secerând din voleu tot ce întâlneşte în cale.

Specialistul cu luminile luftează, năpustindu-se să-l placheze pe marele telereporter. Bugnariu îi şutează un bombeu tronconic, drept între ochi, electronistul face un scurtcircuit, îl trage de cracul pantalonilor pe şeful său ierarhic. Stofa rezistă, nu cedează. În schimb, cedează lustra. Se desprinde de tavan, împreună cu-o halcă zdravănă de tencuială.

Alți doi membri ai valorosului colectiv se reped să-l culeagă, mai înainte de-a ateriza forțat pe duşumea. Necalculând traiectoria, se prăbuşesc cu toții, neuitând să mă antreneze şi pe mine. Sub ei.

Sunt trei. Şi cu Bugnariu, patru.

Oftez icnit şi mă cufund în gânduri adânci. Nu-nțeleg ce l-a apucat pe telereporter. De ce răcnea şi răgea să se oprească înregistrarea, de vreme ce nici nu fusese vorba de aşa ceva?

Deasupra personalității mele, a încetat orice activitate umană. Linişte deplină.

Încerc o primă mişcare. Lejeră. Mădularele funcționează perfect. Mă uit mirat în jurul meu. Nici urmă de echipă de oameni ai Televiziunii. Nici urmă de

istericul acela de telereporter. Şi, ca o culme, nici urmă de birou.

Deschid mai bine ochii, mărind obturatorul.

Mă aflu în dormitorul meu, proprietate personală. Dar, nu în pat, ci pe duşumea. Sunt în pijama. Deci, am dormit, am visat urât şi am căzut din culcuş. Visasem. Căci prea era frumos ca să fie adevărat.

Din poziția ingrată în care mă găsesc, adică trântit într-o rână pe carpeta dinaintea patului, am o splendidă vedere asupra cadranului ceasului de pe noptieră. Şi merită să fie admirat. Arată nu numai ora exactă (cu oarecare aproximație), dar şi data la care ne aflăm. Mă frec la ochi. Totuşi, văd bine. Chiar disting clar: “Miercuri, 11 septembrie, orele 10.14 h”.

2. Acea mătuşă minunată şi maşina ei zburătoare

În trei secunde, nici una mai mult, întreprind un calcul ultrarapid. Rezultă c-aş fi dormit 48 de ore! Ceva de domeniul “science-fiction”-ului! Rareori am un somn ce depăşeşte 10 ceasuri.

Tanti Ralița mă ridicase de la Posada, luni, pe la prânz.

La “Paralela 45”, nu zăbovisem decât 3/4 oră. Atât cât să luăm ceva uşor în gură. O ciorbă de burtă, două cotlețele de purcel (sacrificat la vârsta cea mai fragedă), nişte alune prăjite, o salată de varză roşie, două cafele, din rezerva personală a responsabilului.

Ce-am făcut de luni până miercuri? Mister! Şi pauză...

În timp ce mă adun de pe duşumea, încerc să-mi reamintesc cele întâmplate. Imposibil! Dacă sufăr cumva de vreo amnezie? N-ar fi exclus, după şocul suferit la Posada, la pensiunea doamnei Marița Nachtigal.

O voce binecunoscută mie, de dincolo de uşă, mă determină să abandonez ipoteza avansată:

— Măestrică, nu te mai scoli o dată? Vino la bucătărie. Ceaiul e gata. Ajunge atâta somn... Hai să guşti ceva...

Când aud că mi se va servi un breakfast, mă trezesc de-a binelea. Ceea ce nu s-ar întâmpla, dacă ar fi vorba de amnezie.

E Penke, bulgăroaica de nevastă-mea. Acum îmi amintesc, brusc, totul. Tot ea mă întâmpinase şi la sosirea în Bucureşti, pe Calea Moşilor, la domiciliul pe care-l părăsisem în mare grabă, plecând în marea

aventură a căutării unei oaze de linişte, unde să-mi termin mult visatul roman.

Pesemne că fusesem atât de obosit, atât de stresat, încât adormisem de-a-n-picioarelea. Nu mai înainte de-a fi servit ceva lejer. Ca omul care vine de la drum lung. Oare ce mi-o fi oferit nevastă-mea? Mai ales că-i responsabilă cu regimul meu de slăbire (de trei decenii). Preferabil să nu-mi reamintesc. Posibil să-mi fi servit iarăşi brânza de “veci”, recomandată cu-atâta insistenţă de Doru-doctoru’.

Şi chestia cu visul ăsta, idiot. Cred că tot din pricina dietei. Pe Bugnariu îl cunosc de om serios. Ce caută în visele mele? Bineînţeles, mi-ar fi surâs un interviu la Televiziune. Mai cu seamă acum, când am material de excepţie, pentru a-mi duce la bun sfârşit romanul...

Pe cât sunt de trupeş, pe-atât sunt de agil. În 80 de secunde sunt gata, duşat şi îmbrăcat.

Nu mă mai privesc în oglindă. Mă cunosc destul de bine. Ba chiar mă şi plac (uneori). Dar, după orgiile alimentare de la pensiunea coanei Mariţa, tare mi-e teamă să nu arăt “întremat”. Mai ales că, înainte de breakfast, trebuie să mă supun supliciului cotidian de acasă. Cântarul.

Nu mi se serveşte nimic, până nu sunt controlaţi parametrii personalităţii mele fizice. În funcţie de indicaţiile cântarului medicinal, se procedează la un calcul riguros al caloriilor ce mi se cuvin în ziua respectivă. Penke este adepta înverşunată a principiului: “dimineaţa mănânci singur, la prânz împarţi cu prietenii, iar seara dai mâncarea duşmanilor”. Ăsta-i şi unul din motivele pentru care am ajuns, mai ales serile, să mă consider propriul meu duşman...

Intru bine dispus în sufragerie. Penke îmi zâmbeşte ca totdeauna, cu argint în ochi şi aur de trompetă în glas. Aşa-mi sună invitaţia:

— Hai, măestrică, să vedem cum stăm cu cântarul!

Parcă-i nevoie de cântar, pentru a mi se suprima orice hrană pe următoarele două săptămâni! Dar să-i fac plăcerea.

În schimb, buna dispoziţie mi se dezintegrează brusc. Urc pe instrumentul de tortură. Nu mai înainte de-a-mi da jos târlicii, cureaua de la pantaloni, batista şi ochelarii. Noroc că mă opreşte:

— Ajunge, nu-i nevoie să-mi faci o demonstraţie de "striptease".

Zadarnic încerc să "trafichez" indicatorul. Nu ţine! Penke s-a instalat lângă mine şi stă cu ochii pe el. Spre surprinderea mea, chicoteşte zglobioasă:

— Măestrică, ce mai calea-valea, eşti în pom... Trei kile şi ceva. În plus...

Abia îndrăznesc să întreb:

— Barem, o cafea neagră îmi dai? Cu zaharină...

— Ai să râzi, îţi dau să mănânci pe pofta inimii. E zi mare. S-a întors fiul rătăcitor... Numai să povesteşti pe îndelete ce s-a întâmplat acolo, de-ai venit fără "Bombiţă"...

— Splendid, copilă bună! Eşti o comoară...

— Lasă vraja, măestrică! Aştept naraţiunea...

— După breakfast!

Doamne! Bună mai e şi brânza asta de "veci". Chiar renunţ la ultima sută de grame. Normal. După trei ochiuri. Cu costiţă afumată, prăjită, crocantă, după trei căni de ceai, după untul proaspăt, uns pe pâine prăjită şi lustruit cu nişte miere de tei (aproximativ medicinală).

Penke îmi aprinde ţigara, după care îmi toarnă, atentă, o ceaşcă babană de cafea turcească, preparată cu două linguriţe cocoşate de materie primă, aşa cum numai ea ştie s-o fiarbă, de-a ajuns celebră printre prietenii casei.

— Măestrică, de mâine intrăm la regim. Altminteri îi invit diseară pe Doru-doctoru' şi pe Sandu-babandu'... medicii tăi personali!

— La masă? Perfect...

— Hai să lăsăm gluma, dă-i drumul la "story". Dar fără exagerări descriptive, mă interesează numai faptele. Să aflu şi eu cum de-ai fost în stare să iei trei kilograme în greutate...

După treizeci de minute de relatare subiectivă, dar şi nişte cafele de înaltă calitate obiectivă, izbutesc să-i prezint nevesti-mi un sinopsis al evenimentelor de la Posada.

Fără a stărui în detalii, îi zugrăvesc menajeria coanei Mariţa Nachtigal. Gilly Izverna, "marea actriţă" a Studiourilor de la Buftea, Lucky-Lucky, solistul nostru de muzică pop, vedeta nunţilor şi a botezurilor din Ilfov, doctorul Hannibal Certega, dar şi bucătarul pensiunii, inginerul Siegfried Gaterek, doctor în chimie şi matrapazlâcuri, care a binevoit să decedeze, mai mult sau mai puţin enigmatic, fraţii Mogam şi Bigam Flintaş, fotoreporterul Sică Finichi, Bubi Volkswagen, marele mecena al artei cinematografice, sunt cu toţii înfăţişaţi în cele mai vii şi realiste culori.

Corect, c-aşa m-a proiectat natura, îi relatez şi despre ospeţele de pomină ale doamnei Mariţa Nachtigal. Penke mă ascultă uimită, calculând (probabil) în gând caloriile asimilate cu aceste infame prilejuri.

Îi povestesc şi despre furtuna ce-mi îngropase “Bombița” sub un munte de balastru calitatea întâi.

— Bine, măi băiete, dar ai aici un roman gata scris — proclamă, încântată, nevastă-mea.

— Păi aşa zic şi eu. Dar pentru a-l transcrie “pe curat”, aş avea nevoie şi de niscaiva condiții de creație. De linişte, de un mediu stimulator. Unde găseşti aşa ceva? Aici, în Moşilor? Ascultă şi tu, uite, chiar acu s-a găsit să sune la uşă!...

— Stai blând, nu te enerva, că-ți “cauzează” la tensiune!... — încearcă să mă tempereze soția mea personală.

Dau năvală spre uşă. Deschid brusc. Şi mă ciocnesc cap în cap cu tanti Ralița. Ce-o fi căutând azi? Că nu-i nici sâmbătă, cu “Mannix”. Imediat mi se aprinde dioda. Pesemne din pricina şocului. E “telecinemiercuri” şi-avem vreo năzbâtie cu gangsteri. Dar suntem abia către prânz. Sper să nu-mi stea pe cap până diseară. Aşa-s eu, totdeauna îmi fac iluzii.

Îi sărut mâna, lejer vătămat la frunte. De fapt merită, doar ea mă salvase din ghearele menajeriei de la pensiunea coanei Marița...

De când s-a procopsit cu Trabantul, tanti Ralița arată mult mai tânără. În ciuda celor 75 de ani (pe care nu-i mărturiseşte, fixându-se la 70 — de vreo şase ani încoace), se poartă băiețeşte, cu părul tuns plastic, scurt, umblă în blugi, cu poşetă de “vânător şi pescar sportiv”, cu pantofi bărbăteşti, măsura 46 (care cred c-o strâng) şi cu ochelari negri, de soare — chiar şi noaptea —, ca-n filmele cu gangsteri, care-i plac la nebunie.

Iarăşi ne punem pe cafele.

Tanti Ralița apreciază just cafelele de excepție ale nevesti-mi. Bea câte două, trei. Fără să ne izbăvească,

bineînțeles, de contribuția ei la fumăraia din încăpere. Numai că fumează “Mărăşeşti”, de tipul cui. În ultima vreme, a mai redus din tutun. Vârsta. A trecut la două pachete şi jumătate, maximum trei.

Aştept înciudat, curios s-o aud pe tanti Ralița ce mai povesteşte. Mă interesează, în special, evenimentele petrecute în răstimpul călătoriei noastre (cu Trabantul condus de ea) de la “Paralela 45”, inclusiv, şi până în Calea Moşilor.

— Al, băiețele, aud că le dormi de le buşeşti. Păi, cred şi eu, cum să nu le dormi?...

Începe să-mi pârâie sistemul neuro-electronic.

— Ce vrei să insinuezi?

— Eu nu insinuez, ci afirm! Erai atât de obosit, de şocat de întâmplările de la Posada, încât ți-am administrat un sedativ...

— Formidabil! Ce anume?... Napoton, Meprobamat...

— Aş! De unde! Aveam la mine nişte Extraveral...

— Cât?

— Puțin. Ți l-am pus în mâncare, la “Paralelă”... În ciorba de burtă, în bere, în salata de varză roşie, chiar şi-n cafele...

— L-ai pisat, de n-am observat?

— Dar ce, aveam vreme să dau la râşniță două flacoane? Şi-apoi, Extraveralul e lipsit de nocivitate. E din plante. Valeriană, parcă nu ştii...

— Nu se poate! Cum de n-am simțit nimic?

— Ai fi mâncat şi pietre, atât erai de înfometat! Ai cerut chiar încă o ciorbă de burtă. Nu ți-am dat voie, pentru că terminasem tabletele...

Privesc la ea, trifazic.

Tanti Ralița îmi returnează uitătura. Monofazic, însă. Zâmbitoare.

— Hai că ți-a făcut bine, să nu zici că nu. Cine mai doarme astăzi două zile la rând? Acum eşti tocmai bun de lucru. Am nişte subiecte de rămâi tablou. Şi încă nedat la “Consignația”...

— Tanti Ralițo, nu-ți râde de mine! Nu vezi că-n Moşilor nu-i posibil? Sunt înconjurat numai de tramvaie, vecini, autobuze, neamuri şi prieteni puşi pe table...

— Şi ce, parc-ar fi rea câte-o partidă de table? Vin şi eu. Mi-e dor de-o “purcică”...

Când o aud pomenind de table, simt că mă electrocutează un curent de cel puțin 220 V. La ultima întâlnire ne-a bătut pe toți de ne-a lăsat demoralizați pentru minimum trei săptămâni.

Tanti Ralița renunță la chiştocul de Mărăşească. Începuse să-i frigă degetele. Îl stinge în ceaşca mea de cafea. După care, mă priveşte satanic:

— Ce cadou îi faci tu lui tanti-ta Ralița, dacă ți-a găsit un loc de poveste, unde să pleci şi să te-apuci de roman?

Există momente (rare, ce-i drept) când mă apucă o dragoste nebună față de mătuşă-mea. Chiar sinceră.

— Orice! Chiar şi “Série Noire”-urile de anul trecut, pe care spuneam că le pierdusem. Unde-i oaza?

Tanti Ralița nu răspunde imediat. Scormoneşte în geanta aia de vânător, dar şi de pescar sportiv, cotrobăieşte prin diversele ei compartimente, pentru a scoate la iveală o bucată de ziar. E-atât de mototolită şi unsuroasă, de parcă ar fi învelit măsline în ea. O despăturesc. E-o pagină din “România liberă”. “Mica publicitate”.

— Să dau un anunț?

— Viceversa! Au dat alții. Citeşte!

Am lecturat pagina toată. Cu excepția deceselor. Nu găsesc nimic. Pornesc să citesc din nou. Mai organizat. Numai sectorul de cereri şi oferte. Rând cu rând:

“Guvernantă specializată supraveghez copii mici, medii şi adulți.”

“Caut menajeră tânără sănătoasă pentru bolnav recent pensionat.”

“Gospodină 35 ani predau arta culinară familii noi garantez liniştea casei divorțată.”

“Căutăm bărbat profilat încălzire cu lemne.”

“Angajăm fată majoră pentru plimbat copii de şcoală clasa XII.”

“Vând Trabant stare aproximativă contra Fiat tamponat sau Mercedes corespunzător.”

“Cartierul Cotroceni cedez cameră liberă 550/12 nevulcanizată.”

“Închiriez cameră student cu gaze.”

“Cedez loc de veci Bellu pentru cinci ani.”

“Predau gimnastică de slăbire la domiciliu contra masă: mic dejun, gustare de ora zece, prânz 3.500 calorii, gustare ora cinci, cină ca la prânz, garantez slăbirea amatorilor.”

“Pierdut 16.000 lei amintire de familie. Aducătorului bună recompensă.”

“Ofer masă casă regiune turistică montană contra consultații literare Ilie Dihalică Bezeț Poiana-Sâmbetii kilometrul 101...”

Stop! “Ecce homo”!

— Tanti Ralițo, când ai găsit anunțul?

— La vreo săptămână, după ce-ai plecat la Posada.

— Şi de ce nu mi-ai spus nimic, când am plecat de-acolo?

— Abia ieri am terminat măslinele... Bine că n-am aruncat hârtia!

După ce s-a lichidat şi Telecinemateca, mai zăbovim la discuții, cu nevastă-mea şi cu tanti Ralița, încă vreo două ceasuri zdravene. Când am luat, în sfârşit, o hotărâre unanim acceptată, trecuse de miezul-nopții.

Mâine plecăm la Posada, să dezgropăm “Bombița”.Mă transportă la fața locului tanti Ralița. Cu Trabantul. Plecarea în zori, ca până seara să fim înapoi, la Bucureşti. După care pornesc la Poiana, să-l caut pe Ilie Dihalică Bezeț.

3. “Raliul Moşilor-Posada-Comarnic”, cu tanti Raliţa la volan!

În zori, la ora prevăzută pentru demararea în marea aventură, continuam să dorm la fel de ţeapăn ca şi peste noapte. Buştean. Deşteptătorul-calendar, de pe noptieră, sună corespunzător. Apăs pe butonul de stop. Inutil. Sună şi zbârnâie. Îi trag un pumn vârtos. Dar clopoţeşte în neştire. Abia după ce-l ascund sub saltea, îmi dau seama că-i nevinovat.

Soneria se aude fără încetare. Cea de la intrare. Acum bubuie şi uşa. Mă reped să fac scandal.

Renunţ. E tanti Raliţa. Bate cu stânga în uşă, iar cu arătătorul de la dreapta se sprijină în butonul soneriei. Văzându-mă în prag, dă să-şi retragă degetul. Însă butonul nu mai poate fi deblocat din lăcaş. Trebuie să tai firul instalaţiei.

— Frumos! Era vorba să plecăm în zori, iar matale le dormi! Păi, treabă-i asta?... Nu-i uman ce se-ntâmplă!

Nu-s capabil să emit o vorbă. Am amuţit la văzul extravagantului deghizament al mătuşă-mi. De când s-a ales cu Trabantul, nu mai face priză cu realitatea înconjurătoare.

— Ce caşti gura? N-ai mai văzut automobilist? Pe vremea mea era şi mai rău. Umblai în halat anti-praf, ca o stafie! Lătrau şi câinii...

— Dar ce, erau pe-atunci automobile? — zic eu, după ce-mi recapăt uzul corzilor vocale.

Tanti Raliţa nu se supără. Stimează la maximum umorul meu demi-sec.

Năvăleşte în casă, dându-mă cam brusc la o parte, se aşază în fotoliul de la biroul meu şi sloboade un răcnet ca-n “Winnetou”:

— Peeeenkeeee! Mi-s aici! Ieşi cu cafeaua. Miroase toată curtea, trăzneşte a cafea prăjită, mai dihai ca-ntr-o locantă turcească!

Nici acum nu mi-am revenit total. În pijama, nefiind în stare să pornesc la îmbrăcat, privesc înlemnit la costumația mătuşă-mi.

Aminteşte de Emerson Fittipaldi. Aşa cum l-am văzut (la cinema), într-o salopetă de motonaut. Numai că tanti Ralița, plină de inițiativă, neavând la dispoziție un magazin cu articole pentru piloții de curse formula I (eventual şi II), şi-a încropit cu mijloace proprii o bluză de muşama neagră, o pereche de nădragi din acelaşi material, iar pe cap şi-a montat un castron din cele care poartă ultimii noştri mohicani, motociclştii.

Penke aduce cafea după cafea, tanti Ralița aprinde Mărăşească după Mărăşească, poluând mediul ambiant, iar eu fug să mă îmbrac.

În sfârşit, petrecuți de nevastă-mea, demarăm din Calea Moşilor pe la 11:37 h.

Tanti Ralița conduce de parcă ar fi într-un Matra de curse. Cine Dumnezeu i-o mai fi dat carnet? De l-ar lovi norocul să-l care dânsa în Trabant şi încă, mânând cu 90 pe oră!

În 60 de minute, ajungem în dreptul “Paralelei 45”. Când o zăresc, încă de la distanță, devin alergic. Mă apucă o foame cumplită. Pesemne că şi tanti Ralița prezintă simptome similare. Drept care, parchează în curtea motohanului.

Responsabilul, bun prieten, ne întâmpină cu osebită bucurie. Când tanti Ralița îşi demontează castronul de motonaut, bietul de el reuşeşte s-o identifice. Dar îşi face cruce pe ascuns. Ceea ce nu-l împiedică să ne organizeze o mică gustărică.

Fiind, de altfel, şi ora prânzului, transformă gustărica în masă pe cinste. Suntem la drum, nu ştim ce ne aşteaptă. Deci, la repezeală: felul 1, ciorbiță de perişoare de morun, felul 2, cârnați de casă pe fasole sleită, felul 3, iarăşi cârnați de casă pe fasole sleită, pentru că-s formidabili, iar ca desert, un dărab de telemea desărată în lapte, cu nişte mere de-o rară frumusețe. Ne oprim aici, ca să nu călătorim cu stomacul plin.

Şi iarăşi demarăm. În ciuda implorărilor mele, să nu fumeze la volan, tanti Ralița nu se lasă convertită şi-şi aprinde Mărăşeasca. Nici nu-mi dau seama cum de poate conduce, atâta timp cât nu are pic de vizibilitate, interiorul Trabantului fiind invadat de-un "smog" din cele mai londoneze.

Peste trei sferturi de ceas, în plină ceață (interioară şi exterioară), escaladăm coasta Posadei. Drept spre pensiunea doamnei Marița Nachtigal. Până să nu oprească motorul, îi spun:

— Tanti Ralițo, nu cumva să te pună sfântul s-accepți vreo invitație din partea coanei Marița. E-n stare de orice. Chiar şi să ne poftească la cină. Numai din dorința de-a mă trage de limbă.

Mătuşă-mea cunoaşte în detaliu desfăşurarea evenimentelor de la Posada. Deci consimte:

— Fii calm, Al, băiețelule! Eşti cu mine!... E bine?

— Păi, tocmai asta-i problema care mă frământă! Chiar să fie bine?

Mătuşă-mea a refuzat cu obstinație încercările de "flatulare" ale coanei Marița Nachtigal. În ciuda faptului că fosta patroană a pensiunii îmi făcuse un real serviciu, dispunând să fie transportată "Bombița" la Comarnic, în ciuda faptului că-mi pomenea emoționată de chiolhanurile săvârşite împreună,

amintindu-mi de-o faimoasă fasole bătută, cu ceapă prăjită, din care preparase şi-acum două platouri, în ciuda atâtor inumane ispite, am izbutit să fiu tare. Cu durere în suflet, totuşi, n-am cedat.

Aşa că, după politețurile de rigoare (destul de false de altfel), pornim spre adresa unde se află adăpostit sinistratul meu Fiat 600.

Trabantul ne hâțână demențial, tanti Ralița conduce de parcă s-ar afla altcineva la volan, iar eu mă uit îngrozit la hăurile ce se cască în stânga şi-n dreapta drumului sfârtecat de ploile torențiale.

— Tanti Ralițo, fii atentă, la prima cotitură trebuie să apară Comarnicul!

— Stai blând, Al, băiețelule! Nu mă disturba. Nu vezi că sunt la volan?

— Dar dumneata vezi? Că eu n-aş prea zice!...

Calmul mătuşă-mi nu se dezminte. Nici în clipa când abandonează drumul şi, în loc să intre în Comarnic, intră în albia Prahovei.

Opreşte maşina, măsoară adâncimea apelor, după care, liniştită de cota lor, mă invită:

— Am ajuns! Haidem după tractor!

— Să fim serioşi, dragă tanti Ralițo! E suficient şi-un măgar...

Mătuşă-mea se uită la mine cam câş, după care conchide:

— Perfect! Ai dreptate... Treci şi-mpinge la maşină!

4. Auto-service particular, cu pensiune şi... nevroză astenică

Cred că nici cea mai melodramatică secvenţă din „Love Story” nu s-ar putea compara cu scena reîntâlnirii mele cu “Bombiţa”.

Pe Jennifer o mai puteai recunoaşte, dar pe “Bombiţa”, ba. Grohotişul prăvălit peste ea, pământul cărat de puhoaiele ploii torenţiale o pociseră în aşa hal, încât te podideau lacrimile.

Capota portbagajului avea o ondulaţie permanentă, întocmai ca tabla folosită curent la acoperişurile hangarelor. Ştergătoarele de parbriz stăteau răsucite, scălâmbăindu-se în direcţii opuse. Roţile erau încărcate de atâta nămol, încât stau şi mă întreb dacă or mai fi existând anvelopele. Mânerul uşii din dreapta lipseşte cu desăvârşire, fiind înlocuit, printr-un montaj ingenios, cu un ciocălău de porumb. Portiera din stânga nu mai are geam. Observ că fotoliile au fost extrase şi depozitate alandala, tot sub şoprul unde fusese cazată fosta mea maşină. Dacă n-ar fi existat recomandaţia doamnei Mariţa Nachtigal, erau create toate premisele ca Fiatul să fie utilizat pentru îndeplinirea planului de colectări de fier vechi. Ce mult contează o vorbă bună!

Până şi tanti Raliţa manifestă evidente simptome de tulburări anxioase. Când ne apropiem şi mai mult de “Bombiţă”, cinci sau şase galinacee explodează speriate din interiorul cabinei, fugind alarmate în bătătura cetăţeanului care acceptase găzduirea maşinii (temporar, dar şi contra cost). Probabil că-şi făcuse şi oarece planuri, sperând abandonarea sinistratului mijloc de transport auto. Deconcertat, dar şi demolat interior, deschid portiera şi mă aşez la

volan. Mai mult pentru a-mi da seama dacă bateria mai are curent. Barem, de opinie.

Un trosnet suspect mă alertează imediat. Hait! Scurt-circuit în instalația electrică. Totuşi n-apucasem să vâr cheia în contact. Atunci, de unde scurt-circuitul?

Răspunsul îmi este livrat de continuarea zgomotului care mă speriase. La cea mai mică mişcare, apare din nou. Trosc, trosc, trosc. Dar duhoarea de hidrogen sulfurat care se răspândeşte pe întreg teritoriul ogrăzii cetățeanului, plus regiunile limitrofe, mă obligă să trag concluzii din cele mai dureroase pentru conştiința mea. Asasinasem, încă din găoace, o nouă generație de micro-galinacee.

Tanti Ralița, între timp, a dispărut cu totul inexplicabil.

Până la reapariția dânsei, procedez intrigat şi-n continuare la constatarea vătămărilor suferite de biata mea “Bombiță”. Când ridic capota motorului, respir uşurat. Este acolo. Motorul. Îi cam lipsesc bujiile şi filtrul de aer, capacul de la “Delco” şi joja de măsurat nivelul uleiului, dar restul se află la locul său.

Un cotcodăcit furios, chiar agresiv, mă avertizează de sosirea unui grup de tovarăşi. E tanti Ralița. Mai maiestuoasă ca oricând. Dar urmată de doi tineri costumați în salopete zdrențăroase. Plini de ulei de maşină, tuciurii din pricina funinginii adunate cu prilejul exercitării meseriei (sper, mecanici auto) mi se par trimişi de providență. Tanti Ralița mi-i prezintă:

— Dânsul e Fane — şi mi-l arată cu degetul pe cel mai mărunt —, iar dânsul e Puiu — şi-şi mută arătătorul în direcția deşiratului care mă priveşte ca pe cea de-a unsprezecea minune a lumii.

Avea de ce. Dacă eu cântăresc (dimineața, pe nemâncate) aproape o sută şi ceva, păi lunganul nu poate să aibă nici pe jumătate. Cu bătaie.

Scutur mâinile amândorura vreme de vreo treizeci de secunde. Apoi întrerup manevra, pentru a cere explicații lui tanti Ralița:

— Unde i-ai găsit, tanti Ralițo?

— La bufet. În spatele casei. Sunt băieții gazdei. Mecanici auto la o uzină de reparații din Câmpina...

— Şi există un atelier anexă la bufet? Ce maşini aveți pe-acolo?

— La crâşmă? — întreabă candid lunganul.

— Nu dom' le, la uzină!

— Vraişte, maestrule, de tot felul. Diesele, Steagul roşu, Henschele, Roman, DAC, la grămadă. Directorul nostru are şi dânsul o gânganie ca a lu' tălică!...

— Şi-o repară la uzină? Mai merge?

— D-apăi cum! E-n grija noastră! Cine-o-mpinge dimineața, când nu porneşte motorul?

Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără pertinentele intervenții ale mătuşi-mi. Datorită ei s-a aranjat totul. Fane şi Puiu, tineri şi talentați mecanici auto, viitoare cadre de nădejde, după ce-şi aruncă o privire asupra “Bombiței”, aşteaptă să mi-o pună pe “roate”. Rapid. Pentru că lucrează în echipă, la domiciliu, cu cumătrul Gil, tinichigiu carosier de excepție, cu vopsitorii Ghighiu Pîşu, naşul lui Fane, şi Tilică Pîrlonea, naşul lui Puiu. Lucrarea se va executa în timpul liber. În trei, patru după-amieze, Fiatul avea să fie gata. Ca nou.

Pricepeam greu necesitatea unei asemenea concentrări de forțe, naşi şi cumetri, tinichigii şi vopsitori. Noroc că mă lămureşte Fane:

— Ia uitați-vă, matale, maestrule! Tabla-i putredă!

Când şi-a vârât şurubelniţa în aripă, aceasta s-a desprins ca o frunză veştedă din trupul “Bombiţei”.

— Vezi şi tălică, nea Puiule — îi zice el lui frate-său —, podeaua nu mai are nici ea mult, şi-o să cadă cu motor cu tot.

Aşa şi era. Încercând să-şi sprijine piciorul în duşumeaua maşinii, a rămas cu el acolo, de-a trebuit să-l tragem afară, împreună cu tanti Raliţa şi cu “nea” Puiu. Minus pantoful şi o bucăţică din salopetă. Dar nici Puiu nu era un afon:

— Uite, măi, nea Fane — îl atenţionează el pe scundac —, vopseaua-i răscoaptă… Numai rugină dedesubt!

Băiatul era priceput. A scos o daltă din salopetă şi-a ras, pe-o distanţă de-un metru, vopseaua de pe uşa din stânga. Imediat s-a arătat şi rugina. Mă rog, şi grundul putea fi tot roşu, dar nu se mai putea diferenţia de oxizii care-mi devoraseră tabla “Bombiţei”.

Sub conducerea lui tanti Raliţa, care-i mult mai avizată în materie de organizare a muncii, se iau următoarele decizii: se schimbă podeaua, pragurile, contra-aripile, pasajele, capotele (rămânând intactă numai articulaţia), se dă jos motorul, se demontează pentru a i se schimba ambreiajul şi simmeringurile de la palier, se trage o vopsea generală, se montează totul la loc şi-o să avem un alt “Fiat”, chiar mai zdravăn decât cel din fabrică, fiindcă una-i producţia de serie şi altceva, unicatul de comandă.

Cel mai mult mă bucură faptul că reparaţia va avea loc la domiciliul fraţilor nea Fane şi nea Puiu.

— Când venim să ridicăm maşina? — mă interesez eu, încântat de desfăşurarea evenimentelor.

Nea Fane sare ca ars:

— De ce să vă întoarceți? Nu sunteți aici? Rămâneți la noi, cu sora dumneavoastră (asta-i tanti Ralița, în viziunea lui Fane), ca să urmăriți mersul auto-servicelui. Stați în pensiune... Casă avem, vacă mulgem în fiecare zi, aer la dispoziție, de munte. Nu vă uitați la praful de pe case, nu cauzează. E ciment, de la fabrică. Greu. Nici vântul nu-l mai spulberă...

În fiecare zi, merg la oficiul poştal. Pe jos, că-mi face bine. Vorbesc la telefon cu nevastă-mea, o mai liniştesc şi-i mai cer nişte materie primă monetară, amăgind-o că-n câteva zile terminăm lucrarea de artă.

Sunt trei săptămâni de când vorbesc cu Penke cotidian. Am ajuns negru la față, un gri-antracit modern, de cătrănit ce sunt. Constat, în acelaşi timp, o sensibilă diminuare a greutății corporale, dar şi intelectuale.

Diminețile, mă trezesc la cinci. O dată cu cei doi mecanici de excepție. Ei pleacă la serviciu, iar eu pornesc să umblu năuc pe coclauri şi văioage. Până la vremea prânzului, pe care-l înghit cu noduri. La patru postmeridian, ies la drumul mare. Stau şi aştept, ceasuri de-a rândul, apariția echipei de şoc.

Dacă nu rămân în pană, la bufet, se prezintă pe la opt seara. Imediat se-apucă de lucru. Pregătesc terenul pentru cumătrul Gil. Tinichigiul. Pe care îl aşteptăm de trei zile.

— N-a făcut rost de tuburi de oxigen, maestrule! A plecat după ele, la Breaza! — mă lămureşte calm nea Puiu, în ziua a patra.

A doua zi, vine rândul lui nea Fane să mă lămurească. Tot calm:

— A găsit oxigen! Însă n-are carbid. Mâine se duce la Sinaia...

În ziua următoare, mă lămuresc amândoi; şi nea Fane, şi nea Puiu, pe două voci, în terță:

— A făcut rost! Gata! Mâine pleacă la Bezdead, după trusa de becuri... Îi lipsesc numai trei...

Slavă Domnului! Totul e O.K. Numai că, de bucurie, cumătrul Gil s-a făcut praf, dar şi pulbere. Are dureri cumplite la organul căruia îi zice, în necunoştință de cauză, cap. Tanti Ralița, care are oarecari idei medicale, dar fixe, îi pune comprese cu cartofi. De la tocănița de ieri.

“Patimile după Fane şi Puiu, plus Gil”, mult mai cutremurătoare decât “Matthäus Passion” de J. S. Bach, au mai durat o săptămână.

Tanti Ralița arată bizar, cuprinsă de-o febră auto (sectorul mecanic) incredibilă. I-a ajutat tot timpul pe meşteri. Ce-i drept, nu s-au mai găsit nişte şaibe grover şi piulițe.

Gil era să ne arunce în aer. Tanti Ralița aprinsese o țigară lângă tubul de oxigen, pe care se apucase să-l lustruiască cu o cârpă muiată în ulei.

Vopsitorii s-au dovedit mai conştiincioşi, dar şi operativi. În trei ceasuri, a fost totul gata. Şi grundul, şi chitul, şi vopseaua. “Bombița” arată acum “şanjant”. Ar fi fost mult mai neplăcut, dacă ar fi arătat ca o zebră!

În seara asta, suntem gata. Global. E zece. A mai rămas de montat schimbătorul de viteze. Deoarece “nea” Fane şi “nea” Puiu strâng ultimele buloane şi mai au de reglat aprinderea şi avansul, tanti Ralița îşi asumă sarcina montării schimbătorului de viteze. Pe care-o rezolvă în trei minute. Săraca tanti Ralița. Râdeam de ea, că-şi zvârlă banii pe manuale de practica automobilului. Dar uite că prinde bine.

Ne felicităm reciproc. Nu-i nici miezul nopţii şi suntem gata. Lumea-i fericită, iar Gil şi mai euforic, deşi nu mai consumă spirt. Tanti Raliţa îmi suflă că i s-a golit sticla de lavandă. Un flacon de-o jumătate de litru.

Fraţii "nea" Fane şi "nea" Puiu, umăr la umăr cu naşii personali, bucuroşi c-au scăpat cu bine, mă invită prin semne să urc la volan.

Ceea ce consimt imediat. Motorul porneşte la sfert. Bună treabă mai făcuseră băieţii! Mai ales că, terminându-se benzina, puseseră în rezervor un amestec de gaz lampant şi trăscău de Proviţa (tras de două ori la cazan). Accelerez. Motorul răspunde. Apăs ambreiajul, bag în viteza întâia şi… "Bombiţa" porneşte vertiginos.

Emoţionat, mai întâi lovesc piersicul din spatele şopronului, acolo unde se căţăraseră orătăniile bătăturii, pentru un somn de refacere. Găinile se prăbuşesc peste acoperişul maşinii, ca nişte ghiulele. Piersicul (prea tânăr) cedează. Urmează un trosnet înfiorător. Însă nu-i produs de frângerea pomului, ci de şoprul de scândură care mă acoperă sub dărâmături.

În sfârşit, am scăpat cu bine. Extras de sub resturile şoprului, mi se comunică rezultatele. Tanti Raliţa montase greşit treptele pinioanelor. Deci nu eram eu vinovat. Vopseaua a cam suferit întrucâtva. Cu excepţia uşilor şi-a aripilor care au rămas intacte. Naşii, fără să crâcnească, mai trag o suflare. Şi totul e în regulă. Mâine dimineaţă, în zori, pornim spre casă, la Bucureşti.

Însă, deocamdată, sunt bun de cinste. Cel puţin aşa îmi dau să-nţeleg mutrele expresive ale echipei de şoc.

Tanti Raliţa, pentru că tot s-a ocupat şi până acum de organizarea muncii, îi încarcă în Trabantul personal pe “nea” Fane şi “nea” Puiu şi pleacă după băutură şi “potol” (cum se exprimă fraţii auto).

Rămas cu Gil Mladoveanu şi cu naşii Ghighiu şi Pîrlonea, înţeleg să profit de prezenţa unor specialişti de excepţie. Încep cu Gil:

— Dragule, acum, când am schimbat podeaua, contra-aripile, pragurile, când caroseria e toată numai petice şi sudură, cât mai ţine “Bombiţa”? Sau ar fi mai nimerit s-o pun în vânzare?

— Nici gând, maestrule! — se indignează Gil. Că nu mai pupi tălică aşa maşină! Şase luni ţine, aşa cum o vezi. Eu garantez. La primăvară, te-ntorci la noi şi ţi-o facem iarăşi ca nouă. Altă tablă, altă sudură…

Naşii Ghighiu şi Pîrlonea intervin, pe două glasuri:

— Şi-i facem o vopsitorie! Lux! Să ţină o viaţă!

— Dar acum, ce-aţi făcut? Nu-i vopsitorie?

— D-apăi cum! Şi încă ce… Dar, tălică, uiţi că vine iarna, zăpada, sarea, ploile…

Simt că-mi sare muştarul:

— Păi, ziceaţi că va ţine o viaţă!

— Ei, nene maestrule, depinde de viaţă… Că te uiţi la câte unul, moare când nu te-aştepţi. Viaţă-i asta?…

Gil aprobă din cap. Fără să-l părăsească euforia. Şi trăsneşte a frecţie cu lavandă, ca un salon de cosmetică.

Cinstea m-a costat o vadră şi jumătate de vin local, nişte cărţălău subţirel şi acriu, o jumătate de capră sub formă de pastramă de oaie, patru jimble duble, trei metri de cârnaţi afumaţi, rămaşi de la o nuntă, plus un artist local instrumentist, cam brunet, pentru uşurarea suferinţelor digestive, precum şi-a vopselii de pe inimile albastre.

N-a mai dormit nimeni toată noaptea. Naşu Ghighiu Pîşu s-a pupat pe frunte cu tanti Ralița. Ba a şi dansat-o un twist, în ritm de “ca la Breaza”. Cumătrul Gil a bătut geamparalele cu capacele nichelate de la roțile maşinii. “Nea” Fane s-a bătut nițel, doar câțiva pumni bine plasați, sub centură, cu “nea” Puiu. Aşa, ca între frați.

Au mai fost mobilizați şi câțiva vecini, tot un soi de neamuri, să se-ncropească hora mai mare.

Liota cumetrilor s-a prezentat cu pahare şi străchini proprii, dar goale. Ca să-mi salveze obrazul, că nici un detergent nu mi-ar fi spălat ruşinea, “nea” Fane, pentru două sutare, a amerizat în beciul lui tătâne-său, unde mai era ceva apă de la ploile de peste vară, şi-a sosit cu trei hălci de slănină afumată şi dată cu boia, lejer râncedă.

Când s-a epuizat rezerva energetică de bază, cărțălăul, “nea” Puiu, pentru numai o sută de lei, a fabricat un vin formidabil, folosind oțet de prune (natural), pe care l-a îndulcit cu magiun (tot de prune). Cu sifon, devenea şi mai potabil. Mai ales că sifonul era din cel “automat”, însă fără butelii, că se isprăviseră.

Ce mai tura-vura, a fost o petrecere ca-n basme!

Nu s-a mai plecat a doua zi, în zori. Normal. Dar, nici în cea de a treia zi. A fost rezervată tratativelor la masa rotundă din bătătură.

În concepția economică a fraților “nea” Fane şi “nea” Puiu, magistrala lor reparație generală şi capitală se ridica la contravaloarea unui Fiat 600, la zero kilometri.

Când ne-au propus să le cedăm Trabantul lui tanti Ralița, plus vreo câteva mii de lei, ne-am dat seama că

eram victimele unor şmecheri de mare clasă, chit că locuiau la periferie.

Tanti Raliţa s-a-nfuriat. Scandalul monstru pe care l-a declanşat, de dimensiunile unei deflagraţii termonucleare, în care pomenea mereu despre iliciţi, miliţie şi alte organe economice, a mai estompat din pretenţiile haitei.

La motelul "Paralela 45", când priveam, demobilizaţi şi deconcertaţi la suflet, farfuriile cu "gustărele", am constatat, spre stupoarea noastră, că nu mai aveam cu ce plăti infima consumaţie.

Responsabilul, ca totdeauna, drăguţ şi serviabil, ne mai oferi şi el un rând de ciorbe de burtă, după care îmi împrumută şi banii necesari pentru achitarea notei. Ziua tratativelor a lăsat urme adânci în sufletul meu. Par cuprins de-un inexplicabil sentiment de blegeală. Şi-am fost tot timpul cu ochii pe tanti Raliţa, ca nu cumva să-mi pună iarăşi Extraveralul în mâncare.

După ce sorbim şi ultima cafea, mătuşă-mea îşi aprinde un "mărăşeşti" fumigen, de se umple întreg localul de nori irespirabili. Apoi începe să mă prelucreze:

— Al, băieţelule, ce te-ai prăbuşit aşa, pe tine? Ia-te în mâini!

— Cam greu, la ponderalitatea mea!...

— N-are importanţă! Pe cai, dom'le, pe cai. La Bucureşti. Şi-apoi, la Poiana, la Ilie Dihalică Bezeţ. Viitorul îţi stă în faţă...

— Scoate repede, tanti Raliţo, vreo cincizeci de lei. Fă rost, c-altminteri rămânem la "Paralelă". "Bombiţa" are 32 de cai, cred că şi Trabantul, vreo zece, aşa că-i nevoie de cel puţin o dublă de benzină. Că grăunţe nu mai avem!...

5. (Re)întoarcerea şi (re)plecarea fiului risipitor

Penke, nevastă-mea, în ciuda emoțiilor pe care le trăise în perioada reconstituirii "Bombiței", ne întâmpină triumfal, de parcă ne-am fi întors dintr-un periplu cu "Mariner VI". Constată, neîncrezătoare, prezența Fiatului 600 D în curtea din Moşilor, îl pipăie, îl mângâie, verificând deplinătatea facultăților sale mecanice şi "caroserice".

Meritam cu toții, şi Penke şi corpul expediționar (adică eu şi tanti Ralița), masa pe care o admir, întinsă în sufragerie. Mai corect, cele ce se află pe masă.

Abandonând (temporar, din păcate) prescripțiile dietetice, nevastă-mea s-a întrecut pe sine. Chiar mă-ntreb dacă ceva nu-i în regulă. Atâtea "alimente" nocive mă cutremură: piftiuță de purceluş, cartaboş de casă, hrean ras, tobă tăiată gros, muşchi afumat, pecie, cârnați prăjiți în untură (grăsime total contraindicată), precum şi alte detalii de porc casnic. Până la urmă, se dovedeşte că astea-s doar uverturile.

După "porcăriile" aduse de finul din Drumul Taberei, care-mi mai este şi nepot, suntem siliți să apreciem, la cel mai înalt nivel, sărmăluțe în foi de viță sălbatică, spinare de godac la tavă, bine rumenită, crocantă şi, în final, dar ce final, plăcintă cu mere. În orice caz, asta-i de regim. Mă rog. Altă viață!

În mai puțin de trei ceasuri — grele, dar şi plăcute —, uit de cele suferite în ograda specialiştilor auto ("nea" Fane şi "nea" Puiu).

Adoptând un program "non-stop", pe la şapte seara, intrăm direct în cină. Dar, cu entuziasmul ceva mai temperat. Mai ales că, totodată, vizionăm, spre bucuria lui tanti Ralița, un "Mannix" de zile mari. La Comarnic,

n-avusesem norocul ăsta, deoarece dăduseră televizorul la cooperativă, la reparat. Dar, abia în ianuarie şi n-avuseseră vreme să-l pună la punct. Decât parțial. Îi mai lipsea doar tubul catodic. Restul funcționa perfect.

Am scăpat de tanti Ralița abia după miezul-nopții, mulțumindu-i din inimă pentru prețiosul ajutor şi conducând-o până la Trabant.

În curte, am asistat la o demarare ca la Le Mans. Când a bubuit poarta de fier, mi-am amintit (şi cred că şi tanti Ralița) c-o lăsasem închisă.

Mătuşă-mea a scăpat teafără. Trabantul, mai puțin. Dar tanti Ralița n-a mai aşteptat să constatăm avariile. Pornise ca o trombă pe Calea Moşilor. Când am închis poarta, a trebuit să depunem în garaj, spre păstrare, un far şi-o aripă de plastic.

Rămaşi singuri, Penke mă priveşte numai zâmbet (100%). Umflat ca un țâfoi, încerc să-i răspund corespunzător. Imposibil! Porcul finului, şi după deces, trece la represalii şi se destrăbălează la mine, în organism.

— Copilă bună, ştii ce aş vrea în clipa asta?

— Bineînțeles. Un “colebil”! Sau preferi “distonocalm”?

— Eşti formidabilă! Cum de-ai ghicit? Ia oferă-mi vreo şase “nasturi”, cum zice “nea” Gil de la Comarnic, plus vreo zece de “carbo medicinalis”…

— Nu cred să mai avem. Ultima oară, ai consumat toată cutia!

— Dă-mi orice, numai cărbune să conțină: mine de creion, mangal, brichete. Simt că devin imponderabil!

— Cam greu, măestrică! Dar să probăm nişte cărbune grafice… Că nu-ți erau de-ajuns lecțiile de pian şi de drâmbă, exercițiile de ping-pong şi de

călărie, de-a trebuit să plătim calul asociației cât nu face, pentru internarea la spitalul de ortopedie veterinară...

— Facem umor, copilă bună? Ai şi text? Nu vezi că mor?...

Fiindcă tot sunt în concediu de creație, a doua zi mă trezesc pe la zece. Mai ales că reuşisem şi eu să ațipesc zdravăn. Dar, abia la şase dimineața. Doamne, şi ce-aş mai fi dormit!

Acuma stau spăsit la breakfast-ul de răscumpărare a greşelilor. Mi se serveşte, cu multă drăgălăşenie, ceai de "sonerie", brânză de "veci", atât de acră, încât am senzația că mi se crâmpoţeşte cavitatea bucală, bicarbonat, praf de bismut şi, în final, dermatol. Acesta din urmă mi se pare excelent, nu prea ştiu de ce, fapt pentru care mai solicit o linguriță.

Nevastă-mea mă prelucrează insistent în vederea plecării la Poiana-Sâmbetii. Ştie prea bine că-n Moşilor nu se poate lucra. Dacă îmi iau un angajament formal (c-am să țin un regim de slăbire susținut), am toate şansele să consimt la deplasarea mea în alte regiuni de creație.

În clipa în care mi se transmite al şaselea avertisment că-mi fac praf şi pulbere pancreasul (în cazul când nu voi respecta prescripțiile dietetice), taman la țanc, pentru a demonstra nevesti-mi că nu-i pace şi linişte în cartier, porneşte să zbârnâie infernal "claxofonul" (c-aşa-i zice tanti Ralița telefonului).

Un vacanțier, în criză de timp. Vrea să ştie imediat plecările în direcția Braşov. Accelerate şi rapide. Personalele nu-l interesează. Deoarece am o diferență de-o cifră față de numărul agenției de voiaj CFR, sunt perioade când învăț pe dinafară trenurile spre munte şi spre mare.

Nici n-apuc să-l lămuresc bine pe cetățean că nu mai am locuri la rapid, sună la uşă madam Anuța. Drept care-i declar nevesti-mi:

— Uite ce-i, copilă bună, simt că-nnebunesc! Dacă nu plec urgent la Poiana-Sâmbetii, romanul meu se duce pe-o apă cu-acelaşi nume. Mergi cu mine la Ilie Dihalică Bezeț, să vedem care-i situația.

— Perfect! Dar bea un ceai de muşețel... Să te potoleşti!

— Crezi c-ajută? Atunci toarnă-mi în el şi-o lacrimă de rom...

— Iar începi?

— Romul e şi el medicament. Din plante naturale, nu din cele de plastic. Şi-apoi, taie mirosul ăla, infam, al muşețelului...

— Parc-ai fi farmacist, nu scriitor, măestrică. După tine, vermutul este colagog (mai ales dacă-i "Martini"); coniacul, eupeptic; "Campari", coleretic. De ce nu preferi prafurile de "Bourget", în apă de Slănic, dacă simți nevoia unui coleretic?

— Hai să fim oameni, nu fiare de călcat!... Romul este un cordial, şi nu laxativ ca "Bourget"-ul. Ştiu că vrei să mă slăbeşti la nivelul prăjinei ăleia de Belmondo, dar n-am cum să-ți satisfac dorința. Ce să fac, dacă-s şi eu ceva mai trupeş?... Ăsta sunt, cu mine defilezi!...

— De treizeci de ani, grăsunul meu drag şi mincinos. Ia-ți romul, dar nu discuta cu el prea cordial...

Reînvigorat de avântul pe care mi-l imprimă reputata firmă "Baccardi", pornesc s-o ajut pe nevastă-mea, într-un ritm din ce în ce mai accelerat, la împachetarea şi dispunerea bagajelor pentru marea expediție.

Îngrămădesc în geamantane şi valize: hârtie, maşina de scris ("Erika"), blocnotesuri, indigo, gume, pixuri, creioane, brânză topită ("pentru copii", care ar putea să fie şi pentru adulți, căci e tare sărată), stilouri, "carioce", costiță afumată, dosarele cu documentarea, borcanul mare de "Ness" (în care păstrez cafeaua râşnită, fiindcă nu-mi place cea solubilă), lecturile pentru clipele de repaos, batonul de plimbare, haine de lucru, plicuri cu muşețel, termosurile — cel mare, pentru cafea; cel mic, pentru "cordiale" —, un tub de pelikanol, două calupuri de țigări, trei pachete de chibrituri superioare, aragazul de voiaj, ochelarii de lucru, un salam de "Sibiu" (confecționat la Sinaia), rufărie de schimb, papucii…

În mai puțin de două ceasuri, suntem gata. Dar spetiți de oboseală. Ne întremăm, şi eu şi Penke, la o cafeluță. În care torn ultimele lacrimi de "Baccardi".

— Uite ce-i, copilă bună, nu mai prânzim, ci plecăm imediat la drum. O să luăm ceva în gură, pe drum. La "Paralela 45"…

Dozând corect încărcătura electrică din privirea nevesti-mi, mă reped la încărcarea bagajelor în maşină. În trei minute, sunt gata. Închidem gazele la baie, la bucătărie, ca să nu pățim ca anul trecut, când am plecat la Breaza şi le-am uitat aprinse. E drept c-am scăpat (pentru o vreme) de igrasie, dar existau şanse să scăpăm şi de casă.

Când să ieşim pe poartă, în Moşilor, hop şi tanti Ralița. Cât pe ce să mă pup în bot cu Trabantul ei. În timp ce-mi frec insistent cucuiul de pe frunte, rezultat din impactul cu parbrizul, în momentul frânării bruşte, tanti Ralița îmi înmânează nişte fleacuri uitate în maşina ei de vinilin, la Comarnic. Dar de mare importanță: talonul de înmatriculare, trusa de scule,

manometrul, carnetul de conducere, vizat la zi, şi cheile de rezervă.

Observ că mătuşă-mea trage cu urechea la turaţia motorului.

— Al, băieţelule, stai prost cu ralantiul. Dă-mi o şurubelniţă...

— Ferească Dumnezeu! Sărut mâinile şi la re, tanti Raliţo! Lasă că merge şi-aşa...

Ultima reglare se soldase cu pierderea şurubului de admisie.

Rulăm pe autostrada Bucureşti-Ploieşti. Motorul toarce liniştit, iar noi privim încântaţi desfăşurarea lentă a peisajului. Pentru că nu mân mai tare de 70 pe oră. Asta-i viteza mea de croazieră. Atunci când nu-mi reglează tanti Raliţa avansul sau tacheţii.

Peste patruzeci şi cinci de minute, parcăm în curtea motelului de la “Paralela 45”.

— Copilă bună — mă adresez eu nevesti-mi, dizolvând în glas un întreg flacon de zaharină —, e trecut de unu, ar trebui să gustăm ceva. Călătorului îi stă bine cu drumul, dar nu flămând...

— Ce-o fi având paralela asta, de stârneşte foamea la anumiţi indivizi? Poţi să-mi spui?

— Sigur că nu! E ceva de domeniul parapsihologiei...

— Bun! Dar eu comand, atunci, meniul... E bine?

— Excelent! — zâmbesc eu, cam galben.

Intrigaţi şi neliniştiţi de strania comandă lansată de nevastă-mea (supă de legume, rasol de văcuţă şi ceai de muşeţel), responsabilul şi ospătarii (care mă cunosc) se uită la mine ca la un extraterestru. Văd clar că-i paşte bănuiala că-s dublura mea. Culmea ar fi să-mi ia şi pulsul.

Bineînțeles, mă ridic de la masă flămând. Îmi iau rămas bun de la responsabil, zâmbind vinovat.

Drumul se desfăşoară întins. Motorul toarce liniştit, iar "sufletul" meu toarce şi el, dar mai puțin liniştit. Ba, chiar o melodie tristă, de mă cuprinde o milă de mine cumplită.

Un indicator de drum vesteşte: "Poiana-Sâmbetii — 11 kilometri.

Mult a fost, puțin a rămas. Simt că mă părăseşte şi senzația de foame. Este clar că bucuriile spiritului sunt superioare celor generate de consumerismul exagerat, în special alimentar. Căci omul este şi creier, nu numai intestin... Hai, c-aici am întors-o frumos! Atât de frumos, încât uiți de foame.

6. Un romancer excentric... bine descentrat

Locurile sunt dumnezeieşti, de excepţie. Chiar mai frumoase decât la Posada. Dealuri înalte, invadate de livezi şi păduri de foioase. Deşi suntem în septembrie (cu oarecare aproximaţie, din pricina prognozei meteorologice), iar căldurile bântuie vârtos, aici aerul mi se pare răcoros, strălimpede şi parfumat. Şi iarăşi mi se face o foame!... Bineînţeles, pe linie spirituală.

Opresc "Bombiţa". Vreau să mă satur (deocamdată) cu priveliştea. Am tot timpul să studiez împrejurimile, până se apropie de noi cetăţeanul care păşeşte liniştit de-a lungul şleaului. Case rare, despărţite de grădini stufoase. Văi şi dealuri ritmate, zări de basm, poame roşii în pârg. Ce-aş putea cere şi râvni mai mult de la "maica" natură?

— Unde stă tovarăşul Ilie Dihalică Bezeţ? — îl întreb pe drumeţul ce se proţăpise lângă maşină, mirându-se (precis) cum de putusem încape înăuntru.

— Romancerul?

— Chiar aşa-i ziceţi?

— D-apăi cum? Nu-i romancer? Altminteri de ce l-ar căuta fraţii lui de la Bucureşti?...

— Are fraţi în capitală?

— Ce, n-are voie? Fraţi de meserie, de-ăia care vând cărţi. C-aşa le zice nea Ilie. Mergi, tălică, mai la deal, pe costişă, şi dai de casa lui. Cât o zvârlitură de băţ...

Batem cale de încă vreo cinci kilometri zdraveni. Dar nici gând s-ajungem la capătul Poienii-Sâmbetii. Pesemne că nenea ăla zvârlea băţul cu bazooka sau, poate, cu vreo rachetă sol-sol.

Disperat, mă hotărăsc să bat la o poartă. După ce-mi betegesc arătătorul, o cumătră supradezvoltată se-

ndură să iasă în ogradă. Ascultă interesată spusele mele, apoi îşi dă drumul la turuitoare:

— Romancerul? Păi, cevaşilea mai încolo... Taman în culmea dealului, pe cuşmă... Oi fi şi tălică scriitor de la Bucureşti? Ai? Pesemne din ăi mari, c-ăilalți arătau tare pricăjiți şi costelivi. Abia când plecau de la nea Bezeț, păreau o țărişică mai întremați...

— Dacă nu-ntrerup discursul cumetrei, ne-apucă noaptea! — îi suflu nevesti-mi.

— Întrerupe-l, dar cu duhul blândeții! — îmi contrasuflă ea.

— Mulțumesc frumos de îndrumare — rostesc eu, blajin, cu fața spre cetățeană —, seară bună şi rămâi cu bine...

Supradezvoltata porneşte spre casă, după ce mă mai cântăreşte o dată din ochi (încă neîncrezătoare). Apoi îmi lansează de la distanță:

— Bonsoar bun! Şi “pa”!

Pe cuşma dealului, sunt nevoit să abandonez escaladarea. “Bombița” refuză să mai tragă. Sforăie din radiator, strănută cu aburi, dar stă.

Deoarece nevastă-mea tot a luat nişte lecții de conducere auto, o rog să-mpingă la maşină, s-o scoatem pe dreapta, lângă ultima casă a satului. Mai mult ca sigur, asta trebuie să fie bătătura lui nea Ilie Dihalică Bezeț.

Priveliştea mi se pare unicală. Învăluite în vata unei ceți vibratorii, văile, livezile, casele se aştern la picioarele personalității mele, pierzându-se la orizont. Aerul miroase a balsam de sâmbure de prună. Gâze multicolore, miriade, zboară ca nişte microrachete spațiale.

Penke pare şi ea pătrunsă de emoția băii în natură. Dar o deranjez:

— Ce-i facem, copilă bună, mergem să-ntrebăm de romancier?

— Romancer, vrei să zici! Mă rog, să-ncercăm, deşi casa mi se pare cam părăsită. Nu văd ţipenie de om. Până şi ograda-i lipsită de orătănii. Ceva nu-i în regulă...

Oarecum indispus, îmi iau inima în dinţi şi pătrund în curte. Casa-i arătoasă, mare, cu pridvor şi ferestre înalte, oblonite. Îi dau ocol, păşind agale. Identific o uşă întredeschisă. Când mă apropii, un glas strident mă ţintuieşte locului:

— Ce caţi aci? Ce vrei? Nu vezi că nu-i nimeni acas'?...

Sar ca ars. Dinspre nişte magazii înjghebate din scânduri, se îndreaptă spre mine o arătare de spaimă. M-aş mira să n-aibă peste 1,80 m. Merge puţin cam în papainoage. Când intră în clarul câmpului meu de vedere, constat că-i o femeie. Deşi nu s-ar zice. Dar nici bărbat nu-i! Aduce mai mult cu "bau-bau", cel din cărţile copilăriei mele.

Ţine în mână un fel de bâtă, ceva mai zdravănă, pe care-o manevrează ca toiag de sprijin. Dar şi ca eventuală armă de intimidare.

— Ce caţi aci? — repetă cu încăpăţânare bătrâna.

Căci trebuie să aibă peste vreo şaptezeci de anişori dacă nu, mai mult.

— Aş vrea să vorbesc cu tovarăşul Dihalică — îngăim eu.

— Valea, cumetre, că nu-i acas'! Ciao!

Cultă, noua mea cumătră, deşi trăsneşte de la o poştă a ţuică de prună. Nu numai respiraţia sacadată, întărâtată, ci şi trenţele flendurite de pe ea. Precis că se îndeletniceşte, în timpul liber, cu fabricarea de alcooluri casnice.

Întrucât, în situații dificile de acelaşi calibru, totdeauna am dat dovada unor inițiative remarcabile, decid să-i fac nițică “flatulație”, să-i gâdil orgoliul:

— Scumpă doamnă, nu sunteți cumva mama maestrului Dihalică?

Probabil mişcată de faptul că nu i-am zis pe nume, adică “bunica maestrului Dihalică”, aschimodia îşi rectifică atitudinea. Orientându-şi în direcția mea laserele privirii, de parcă ar intenționa să mă dezintegreze pe loc şi instantaneu, purcede să orăcăie distorsionat, ca un aparat de radio recent întors de la reparat, dar cu potențiometrul dat la maximum:

— Cine-mi eşti tălică, malule, de mă faci mama țicnitului de Ilie? Vreun poiet, dintr-ăia de la Bucureşti, de-şi zic şi romanceri? Mişcă-ți autobuzul ăla de-aici, că te cotonogesc! Auzi, vorbă, mama maistrului, ai? Care maistru? N-a mai pus mâna pe rindea de când l-am luat de bărbat. Că l-a-nzestrat bietul tata, de parcă el ar fi fost fată de măritat. Şi-acuma, după ce mi-a păpat averea, s-a mai apucat şi de trăznăile alea de romanuri. Spune-mi, repede, ce vrei de la el, până nu mă supăr. Ai adus, barem, ceva parale, pentru hârțoagele lui Ilie? Dă-i drumu’, nu te sfii, că-s nevastă-sa bună. Nu se vede?...

Sigur că, nu. Dar bătrânica a devenit ceva mai comprehensivă. Ştiam eu. Vorba dulce, mult aduce. Mă-ncântă, însă mai puțin, chestia cu banii. Ba chiar mă şi enervează.

— Ascultă, cucoană! — îmi ies eu din holțşuruburi. Ce te rățoieşti la mine? Am venit în legătură cu anunțul din ziar.

Madam Bezeț capătă o ciudată mişcare de balans, care îşi întețeşte frecvența din ce în ce mai accelerat. Dac-o mai ține aşa, mult, m-apucă amețeala.

— Aha! Vas'că a dat anunț la ziar? Vrea să le vină de hac şi ultimelor bucate din casă? Păi, voi, ăştia care vă-nfiinţaţi de la Bucureşti, să-i ameţiţi minţile şi să haliţi ca sparţii, pe socoteala mea, nu vă daţi seama că bătrânu-i diliu? Că l-am dus şi la vrăjitorul ăl bătrân, şi tot degeaba! Mare hoţ şi ăla!...

Madam Bezeţ stopează brusc peroraţia. Suspendă şi balansul.

Din fundul ogrăzii, cu o coasă în mână, se apropie un subiect cu totul ieşit din comun. Dacă are 1,55 m, înseamnă că apreciez eronat. În plus. Pe cât e de bondoc, pe-atât e de îndesat şi burduhănos. Păşeşte crăcănat în direcţia noastră. La câţiva metri, frânează, după care începe să mă examineze. Ca să nu mă creadă intimidat, întreprind şi eu aceeaşi operaţie. În sens invers.

Obrajii îi plesnesc de sănătate. Roşii şi întinşi, pun în valoare părul alb şi hirsut, privirea iscoditoare şi vie ca a unui viezure. Poartă, agăţată de cureaua pantalonilor, cu-o gâţă, o sticlă minusculă ce se bălăbăne la fiecare pas. Conţinutul, aşa de la distanţă, pare să fie ţuică sau trăscău.

Cetăţeanul şi-a terminat cu brio investigaţia, deoarece văd că-şi duce mâna la miniflacon, îl miroase, trecându-şi-l prin faţa nărilor dilatate de plăcere, apoi îi reduce conţinutul la jumătate, din două înghiţituri. Satisfăcut de calitatea lichidului, mă îmbie:

— Folosiţi?

— Regret, nu!

— Pe mine mă cătaţi! — devine el curios, după care lichidează şi cealaltă jumătate.

— Aş vrea să stau de vorbă cu tovarăşul Dihalică...

— De ce? — se arată interesat bondocul.

— În privinţa anunţului din "România Liberă"!

— Aha! Atunci, eu mi-s Dihalică, şi Bizeț.

— Îmi pare bine…

— De ce? — se arată interesat bondocul.

— Pentru că putem discuta oferta dumneavoastră de la “Mica publicitate”.

— Dar ce, tălică sunteți scriitor?

— Altminteri nu veneam, domnule dragă…

— Cum vă cheamă? — devine insidios romancierul.

— Al Conan Doi!

Bondocul răscoleşte febril prin memorie, apoi declară deconcertat:

— N-am prea auzit…

— Mă rog, nu-i vina mea… Am gata şase romane… Ce-i drept, neapărute încă.

Pe fațada lui Dihalică, înfloreşte un zâmbet entuziasmat:

— Atunci, suntem colegi, fratele meu!… Nici mie nu mi-au tipărit cartea. Dar sunt pe cale… Aşa mi-a descântat la oglindă bătrânul diavol din munți… Hai să discutăm în casă, măi frate!… În odaia cea mare…

Balansul lui madam Bezeț se accelerează într-un mod îngrijorător:

— Şi pe-ăsta vrei să-l punem la-ngrăşat, Ilie? Nu te uiți la el? Într-o săptămână ne lasă săraci…

Suntem în “odaia cea mare” din casa lui nea Ilie Dihalică. Care trebuie să fi fost, pe vremuri, vreo crâşmă sau han, ceva în genul ăsta. Recunosc rafturile de pe pereți. Cândva, aici stăteau orânduite sticle şi borcane cu murături, acadele, țâri uscați, babicuri şi ghiudemuri, precum şi alte sărături pentru facilitarea absorbției băuturilor servite de patron.

Nea Ilie a transformat-o în cabinet de “creație”. Fosta tejghea a devenit birou de lucru. Rafturile sunt transformate în bibliotecă, un soi de magazie pentru

manuscrise şi cărți ferfenițite. Zeci de dosare zac vraişte. Număr vreo cinci sau şase sticle de cerneală de birou, din cele de-un litru, încă patru călimări de tip şcolare, zeci şi zeci de creioane plate, din cele dulghereşti, tocuri cu penițe “klaps”.

Madam Bezeț, la insistențele bărbatului, n-avusese încotro şi ne adusese nişte scaune şi-o măsuță rotundă, joasă, din cele pe care se mânca, odinioară, la țară.

Deoarece ambiționăm să nu servim lichidul suspect pe care ni-l propune amabila noastră gazdă, nea Ilie comandă nevesti-si să ne aducă nişte apă rece.

— Avem un izvor, fratele meu, de-ți îngheață dinții…

Constatând absența oricărei intenții de-a se mai adăuga ceva celebrei ape, mă mulțumesc doar cu limpezimea şi aroma ei de tescovină. După care, consider că-i timpul să trecem la “business”-ul nostru.

— Cum stăm, domnule Dihalică, cu prestațiile literare de care ai nevoie şi în schimbul cărora oferi casă şi masă? Despre ce-i vorba?

Nea Ilie îşi mai transvazează două degete de prăştină în gât, zăboveşte câteva clipe şi, în cele din urmă, se hotărăşte să facă mărturisiri complete:

— Uite, măi, fratele meu, care-i situația…

Din relatarea gazdei, agrementată din două în două minute de emanațiile de prăştină pe care le degajă plămânii săi de aramă, căci, dacă ar fi fost din alt metal s-ar fi oxidat de mult, aflăm că romancierul a dat în patima scrisului încă de-acum vreo zece ani.

Răstimp în care izbutise să umple 4000 de file, scrise mărunt, pe ambele fețe, şi care, transcrise la maşină de noră-sa, registratoare la primărie, se transformaseră în 5200 de pagini dactilografiate.

Pentru demonstrație, nea Ilie îmi trântește în față, acoperindu-mă de praf, manuscrisul primar al romanului.

— Fratele meu, dom'le Conan, de romanul meu s-au interesat aproape toate editurile din București. L-am dat chiar și la aia agricolă, pentru că-s de la țară. Ba am fost și la Iași, la editura "Juniștilor". Toți mă pupau și mă felicitau, ba-mi ziceau și "tataie Ilie". Când le-am cerut 100 000 de lei arvună, au pieit cu toții, plecând în concediu. Și ce frumos se purtaseră cu mine! Cafele, țigări "marlonborn", apă milenară! Viață literară, dom'le! Și-atunci, mi-am zis că n-ar fi ceva în regulă cu romanul și-am dat anunț la ziar, că-s în căutarea unui specialist, tare la gramatică și ortografism. Doamne, n-aș fi crezut că suntem așa de mulți scriitori...

— De ce? — îmi vine mie rândul să-l întreb.

— Păi, veneau la mine ca la casele de creație. Citeau cartea, mai tăiau ceva, apoi spuneau că romanul e "bine închegat, rotund, cu o viziune excaustică asupra vieții", mâncau pe spartele câte o săptămână, unii și mai mult, după care se duceau la treburile lor. Să scrie, pesemne, pentru că nici unul nu era scriitor cu cărți apărute și acte în regulă, ci tot deputanți, ca și mine... Deputant, deși am muncit o viață, și eu și nevastă-mea, c-am fost și noi cineva la vremea noastră, meseriași și crâșmari, totodată. Că nu ne știam capul de treabă. Eu cu clienții, ea cu cazanul. La noi, au fost întâmplări de pomină. De-aia m-am apucat de scris. Ca să nu se piarză. Am luptat împotriva boierilor și burghejilor, am fost și naționalizat cu cârciuma, au zis că-s chiabur, asta din lipsă de orientalitate, că s-au mai făcut și greșeli. Nu și-au dat seama că la crâșmă, mai cu țuica, mai cu șprițul,

burghezia îşi bea banii, şi contribuiam şi eu la slăbirea forței ei economiste...

Se-nserează. Nea Ilie aprinde lumina. Nu poate vorbi pe întuneric. Şi nici nu vede unde-i sticluța. Madam Bezeț, la intervale regulate, vine şi-i face plinul, întrebând mereu, aşa, într-o doară: “încă n-ați plecat?”.

Într-un moment, când romancierul se-adapă direct din gâtul sticlei, apuc să-l întreb:

— Şi ce condiții oferi, pentru prestațiile literare? Ce-nseamnă casă-masă?

— Fratele meu, dom’le Conan, condiții de casă de creație. Ba chiar şi mai dihai, pentru că-i gratis... Patul ți-l aranjăm aici, în odaia cea mare. C-aşa dorm scriitorii, tot acolo unde şi lucrează. Întocmai ca contele ăla rus, care-a scris “Ce-i pacea, ce-i războiul”, cum Dumnezeul lui îl chema? — aha! Tolstoiev... De mâncare să nu mai vorbim. Vacă n-avem, găinile au cam murit, porcul stă afumat în cămară, c-a trebuit să-l tăiem din motive de nebunie, cum îşi da duhul o găină, cum o-nfuleca... Dar tălică ții regim, fratele meu, nu-i aşa? Face Filofteia, nevastă-mea, nişte brânză de vaci, ce nu s-a pomenit. Nici prea dulce, nici prea acră de tot...

— Domnule Dihalică, şi ce anume solicitați în schimbul găzduirii?

Bezeț umblă la sticluță şi, după ce-o pupă pătimaş, îmi comunică:

— Mai nimica toată, fratele meu. Mai întâi îmi citeşti romanul, aşa cum se găseşte, apoi începi să-l scurtezi, în aşa fel încât să scoatem două din el: unul de vreo 400 de pagini şi altul de vreo 140. Să-şi aleagă editorii, ca la piață...

Mă uit pe furiş la Penke. Nevastă-mea se face că plouă. Cred că-i timpul s-o-ntindem. Ne-apucă noaptea în Poiana-Sâmbetii. Şi mai trebuie să facem rost şi de-un culcuş.

Iluzii pierdute. Romancierul Bezeț n-a terminat:

— Dimineața, ne ridicăm o dată cu soarele. Sunt pe-aici nişte răsărituri! Eu plec după treburi, iar tălică te-apuci de roman. Prânzeşti cu noi, apoi iar te-apuci de carte. Serile, şi ce seri sunt pe la noi, poți să scrii la romanul lu’ tălică. Deşi cred c-ai să-ți laşi romanul, după ce-ai să intri în cartea mea... Ia stai o țârişică, să-ți citesc actul cu fuga...

“Romancerul” de la Poiana-Sâmbetii e nebun, dacă nu, şi mai rău.

— Nea Ilie, păi nu ziceai că-i roman? Aud acum de acte...

— Fratele meu, eu n-am capitole, la mine-s botezate acte, să am şi eu oarecare deosebiri de ăilalți scriitori.

În zadar îi explic romancierului că sunt un vizual, că nu-nțeleg nimic dacă mi se citeşte ceva.

— Nici nu-i nevoie să-nțelegi, frate Conan, totul e să-ți placă... Stai să-mi iau geamurile...

Penke vrea să iasă din odaie, la aer. Imposibil. Dihalică dă să încuie uşa. După ce se-ncurajează direct de la sursă, din gâtul sticluței, Bezeț îşi potriveşte “geamurile” pe nas şi-i dă drumul:

— Va să zică, actul patru, adică “fuga”. Bun! Ăsta-i titlul. Acum, fiți atenți: “Ilie Dihalică Bezeț, care pe vremea aceea se chema numai Ilie Dihalică, pentru că era tânăr şi nu fusese poreclit Bezeț, se duse la Fili — asta-i nevastă-mea, Filofteia — şi-i fluieră la fereastră. Dar fluieră încet, să nu-l audă ăl bătrân şi să-l ia la poceală, aşa cum se întâmplase cu-o săptămână în urmă. Însă nu-l auzi nici Fili. Atunci, intră pe

fereastră, din care sparse numai geamul de jos, o trezi pe Fili, că dormea ca un buştean, o ajută să-şi pună ţoalele pe ea şi-o scoase tot pe fereastră, spărgând şi geamul de sus. Pe la miezul nopţii, ajunseseră în pădure. Care era tare întunecată la ora aceea, de seară. Fili plângea. Ilie îi spuse c-o iubeşte. Iar Fili plânse şi mai tare, Luară drumul spre graniţă. Atunci, graniţa era pe culmea munţilor, pentru că austro-nemţii încă nu fuseseră alungaţi. Aşa era pe-atunci, în 1916 şi ceva. Fili căra două desăgi cu merinde. Ilie o ajuta, arătându-i cărarea. Către ziuă, dădură de austrieci. “Halt”, zise neamţul. Adică, pe româneşte, “stai pe loc”. Ilie zise “gândac”. Adică, pe româneşte, “bonjur”! Ilie ştia limba nemţească de la domnul Robertino, mecanicul francez de la sonda Băicoi. Fili nu zise nimic. Lăsă desagii jos. Ilie arătă la Fili şi zise “maine frailan”, adică, pe româneşte, “asta-i nevastă-mea”. Neamţul zise “Gut!”, adică, pe româneşte, “să fii sănătos şi tu, şi ea”. Limbă scurtă şi nemţeasca asta. Una zici, zece pricepi. Ilie zise şi el “Gut!”, adică, pe româneşte, “aşijderea”. Neamţul o luă la interogatoriu pe Fili. Ilie, ca să nu se puie rău cu austriecii, aşteptă răbdător până la ziuă. Puteau, altminteri, să-l împuşte ca spion. Spre dimineaţă, Fili se-ntoarse. Luă desagii şi plecară mai departe. Pe seară, ajunseseră iarăşi pe un vârf de munte. Dădură din nou peste un austriac. Era tot un neamţ, căci răcni la ei “Halt!”, adică, pe limba noastră, “stai pe loc, că trag!”...

Nea Ilie Dihalică citeşte de unul singur, că abia mai am nervi să-l ascult, citeşte şi plânge. Lacrimi cât bobul i se preling domol pe obraji. Abundenţa lor mă îndrituieşte să cred că au şi-un bogat conţinut de prăştină (minimum 40%).

Cumătra Filofteia intră, din când în când, în odaie şi face plinul. Când aude că-i vorba de Fili, se-aşează şi ea, pornind să plângă şi să mestece nişte cruci şi dumnezei printre dinți.

Actul al patrulea n-are decât şaizeci de pagini. Romancierul, epuizat, lichidează şi ultima rezervă de trăscău.

— Ce zici, fratele meu, mai merită să-ți scrii romanul când ai aşa ceva în mână? Zi ceva!…

— Aş zice că-i timpul să plec. Mâine mă-ntorc şi discutăm…

— Stai, fratele meu, c-acum vine actul cinci, cu întoarcerea. Când au dat grănicerii români peste Ilie şi Fili. C-au interogat-o şi-ai noştri… Cu întrebări multe şi meşteşugite, că erau un batalion întreg.

Nu mai pot. Îmi crapă capul. Înghit repede cele două tablete de "hipazin", pe care le port totdeauna asupră-mi. Ajută la tensiune. Când caut iarăşi în buzunar şi găsesc încă o tabletă, îmi dau seama c-am îngurgitat şi-un nasture de manşetă.

Pe la douăsprezece noaptea, după ce-am trezit-o pe nevastă-mea, demarăm distruşi spre Câmpina. Poate mai găsim o cameră la hotelul local, să ne odihnim sufletele zdrobite. Lăsăm în urmă frumoasa casă de "creație" a romancierului de la Poiana-Sâmbetii. La plecare, nea Ilie Dihalică ne urează drum bun şi întoarcere grabnică. Mâine avea să renunțe la cosit, pentru a ne citi "acturile" şase şi şapte, cu interogatoriul Filicăi de către trupele austro-germane, care rupseseră frontul şi iarăşi dăduseră peste ei, în munți. Mai întâi nemții şi-apoi austro-ungarii… că se aliaseră şi ăştia cu Franț Ioşka, împăratul vienezilor…

Ajunşi la Câmpina, avem noroc. Găsim hotelul în mai puțin de-un ceas. Însă nu mai sunt camere. Şi nici să dormim în hol nu-i voie.

Tot “Bombița”, săraca, ne salvează. E singurul adăpost pe care-l avem la îndemână. Penke se cuibăreşte, cu greu, pe bancheta din spate, iar eu mă ghemuiesc în față, cu uşa deschisă. Ca să aibă unde-mi atârna picioarele. E pentru prima oară când regret că nu mi-am luat un “Roman-Diesel” (din cel mic, de cinci tone).

7. Că nu e om să nu fi scris o poezie... iar, uneori, şi proză

Dacă nu se apuca să mă tragă de piciorul drept cetăţeanul acela în uniformă albastră, şi încă de la departamentul circulaţiei, cred că mă trezeam semicongelat, ca preparatele de la “Polar”.

Încă nu se luminase de ziuă. Tovarăşul insista să extragă mădularul mai sus-citat, iar eu mă încăpăţânam să-l vâr în interiorul “Bombiţei”. Operaţie de domeniul “science-fiction”-ului, deoarece tot n-ar fi avut loc. Crezuse bietul om c-a dat peste un cadavru, prilej de a rezolva cea mai senzaţională crimă din Câmpina. Regretam sincer că eram nevoit să-l dezamăgesc, dar n-aveam ce face. Poate, cu altă ocazie. Deocamdată m-am trezit corespunzător de rebegit şi-am coborât anchilozat din “Bombiţă”.

După ce i-am explicat că n-avusesem unde dormi, întrucât la hotel nu mai existau locuri, dânsul a fost extrem de comprehensiv şi m-a amendat numai cu 50 de lei. Pentru parcare interzisă. Apoi s-a oferit să mă însoţească la recepţionerul stabilimentului, pentru a se convinge dacă hotelul era ocupat în întregime.

Personajul a trebuit să scoată la iveală registrul de pasageri. Că n-are nici un rost să te ai rău cu Miliţia. Mai ales când posezi două etaje complet libere.

— Imediat să pui la dispoziţie tovarăşului scriitor şi soţiei sale o cameră cu două paturi şi baie. S-a-nţeles?

Bineînţeles că s-a-nţeles. Am mai plătit 45 de lei, camera, am parcat la spaţiul rezervat pentru clienţii hotelului (10 lei pe noapte, cu pază) şi-apoi am condus-o pe Penke, adică mai mult am cărat-o, că era pe jumătate adormită, la etajul al cincilea, liftul fiind defect. Cel puţin, aşa afirma recepţionerul,

entuziasmat paroxistic că-l serveşte pe tovarăşul scriitor. După ce-am ajuns spetit la odaia ce-mi fusese repartizată cu atâta amabilitate, am coborât iar la recepţioner. Uitase să-mi dea cheile.

Dubla ascensiune m-a ajutat enorm. Pentru c-am adormit imediat. Ca un prunc.

Ne-am deşteptat pe la zece. Adică, am fost deşteptaţi. Bătea cineva la uşă, de credeam că s-a dispus demolarea hotelului. Ca un soi de sancţiune pentru ascunderea camerelor libere. Dar era simpaticul recepţioner. Însoţit de îngrijitoarea etajului.

— Trebuie să eliberaţi camera. Aţi plătit numai o noapte. La zece dimineaţa, se termină şi noaptea. Dacă doriţi să mai dormiţi, mai plătiţi 45 de lei. Şi dormiţi până mâine la aceeaşi oră...

Am părăsit odaia în doi timpi şi trei mişcări. 50 de lei amenda, 10 lei parcarea, plus 45 de lei camera, era suficient pentru cinci ceasuri de somn.

După ce verific existenţa "Bombiţei" la parcajul hotelului, mă-ntorc să-l întreb pe recepţioner, pentru că dispăruse numai paznicul:

— Se poate servi la dumneavoastră un breakfast?

— Nu ştiu dacă mai au, dar puteţi lua un mic-dejun. Bufetul se deschide la 11:30!

— Şi, până atunci?

— Mai fumaţi o ţigară, vine şi răbdarea, poate vine şi bufetiera, nu-ntârzie niciodată peste ora douăsprezece!

— Uite ce-i, ilustre! N-am nici o vină că te-au prins cu hotelul gol cincizeci la sută... Mai bine răscumpără-ţi păcatul şi recomandă-mi pe cineva din Câmpina, o casă liniştită, care închiriază la turişti.

— Îmi pare rău că mă cufundaţi, tovarăşe scriitor. Ca să vedeţi că nu-s fiară, uite, mergeţi la adresa asta.

Să-i ziceți cucoanei că v-a trimis Jenică... Ştie dânsa cine-s eu... Că unu-i Jenică în Câmpina.

Unicul Jenică, zâmbind subtil pe sub mustața pe care n-o are, aşterne câteva rânduri pe-un petic de hârtie. Pesemne că-i rupt din condica de reclamații, deoarece îl scoate din buzunarul interior al hainei. După care îmi oferă şi-un supliment de informații:

— Şi, dacă doriți neapărat să serviți micul-dejun, încercați la bufetul din piață. Au o ciorbă de fasole formidabilă... Să-ți bați copiii, nu altceva!

Întrucât n-am copii, renunț. În schimb, descifrez hieroglifele recepționerului. Sună destul de straniu, dacă nu, chiar ciudat: “Madam Poni Burlan, profesoară de pian, strada Nistoreşti, nr. 231. Câine rău”.

După două ceasuri, izbutim să găsim strada de mai sus şi casa respectivă. Bat la gard.

Câinele nu-i chiar atât de rău, de vreme ce latră un sfert de oră, ca apucat.

Presupunând că intenționez deteriorarea palatului, dintr-o căsuță camuflată sub iederă şi tufe de trandafiri escaladanți, se iveşte o arătare cu totul deosebită. În loc de rochie de vară, poartă un şort, chiar un mini-şort, acoperit de-un şorț din mase plastice. În ciuda căldurii toride şi ucigătoare, şi-a vârât picioarele în cizme de cauciuc. Pesemne că suferă de cine ştie ce deranjamente de termoreglare. Şi, pentru că soarele îi arde retina, şi-a pitit ochii în dosul unor geamuri negre cât două farfurii de cafea, un soi de ochelari estivali (de tipul “mamouth”).

Când îi aud şi emisia vocală, elaborată în dosul unei danturi de aur (10%), îmi dau numaidecât seama că-i chiar profesoara atât de mult căutată. Mai ales că

vorbeşte melodios, cu timbruri variate, ca un agregat electronic.

— Vai de mine, scumpul meu domn, sunt contrariată global! Cum de nu v-am auzit? Tocmai am un elev la oră. Îl oblig să-l cânte pe Diabelli... Sper că ştiţi cine-i marele şi genialul Diabelli, nu? Abia când l-am oprit din execuţie, căci îmi sfărma pianina, apăsând pe-o clapă defectă, un si bemol, care nici nu era prevăzut în partitură, abia atunci am înregistrat ciocănitul dumneavoastră atât de ritmat. Mă impresionează tot ce-i ritm şi melodie, stimate şi nepreţuite domn. Dar, vai, m-am luat cu vorba, mi-s gândurile cam vraişte, şi nu v-am întrebat pe cine căutaţi, mult stimate şi interesante necunoscut...

Neliniştit de logoreea arătării, mă încumet să-i satisfac curiozitatea:

— Pe dumneavoastră, dacă sunteţi, într-adevăr, doamna Poni Burlan!

— Dar, stimate domn, cine altcineva aş putea fi? Una-i Poni în Câmpina asta! — îmi răspunde, sclipind din aurul dinţilor.

Hait! Una-i Poni! Unu-i Jenică! Prea multe unicate în Câmpina Prahovei.

— Am fost îndrumat la dumneavoastră de tovarăşul Jenică, de la hotelul...

— Să nu-mi mai pomeniţi, stimate domn, numele acestui nemernic, mişel şi ticălos local. Cum de-aţi încăput tocmai pe mâinile lui? Cel mai versatil gangster român din Câmpina, duşmanul meu personal! E ceva diabolic, suspicios, inflamabil în treaba asta, stimabile domn! Se-ascunde ceva! Ascultaţi-mă pe mine, că mă pricep la malversaţiuni... Şi pentru ce aveţi nevoie de umila mea făptură?... Cu ce vă pot fi agreabilă?

Agreabila făptură trebuie să cântărească vreo cincizeci de anişori buni. Ceea ce n-o împiedică însă pe nevastă-mea, pe care o uitasem în "Bombiță", să se apropie de noi, investigatoric, intrigată de conversația pe care o cultivam, şi încă intensiv, cu această exotică făptură.

Trec rapid la prezentări, pentru a evita orice posibilitate de confuzie. Când aude că Penke este soția scriitorului Al Conan Doi, madam Burlan intră în transă.

— Ce plăcere, doamnă! Ce plăcere, domnule Conan Doi! Sunteți înrudit direct cu Arthur Conan Doi sau, colateral? Ar fi prea tragic doar să fie o asemănare de nume! I-am citit opera integrală. Ce cărți! Ce intensitate filozofică! Dacă ați scrie şi dumneavoastră un roman ca Semnele celor patru! Totuşi, parc-am citit şi de dumneavoastră ceva... Cred că Invitația la bal, nu?

— Nu! Este la vals şi nu-mi aparține! Şi, în afară de asta, nu ştiu să dansez...

— Regret enorm, stimate domn! V-ar fi făcut onoare. Nu strică un twist la casa omului... Dar, vai de mine, doamnă, domnule, vă rog, poftiți în casă, nici nu mi-am dat seama că vă țin la poartă. Să nu-mi strice nefericitul ăla de Silică pianul... Că nu-l mai aud... Nu vă jenați, luați loc pe terasă. Imediat pleacă şi elevul meu şi-o să putem trece la probleme mai elevatoare... Pentru că, fără falsă modestie, vă anunț că şi eu scriu. Şi încă, mult. De toate. Versuri mai ales. Aşa că suntem colegi! Simt cum se stârneşte o imensă bucurie şi fericire personală!...

Poni Burlan dispare în căsuța mascată de iederă şi trandafiri. Se aud trei acorduri la pian, placate ferm şi definitiv, capacul trântit, după care profesoara apare

iarăşi. De astă dată, însoțită de-un măgădan supradezvoltat, la vreo treizeci de ani. Poartă breton sub nas, o maximustață de muşchetar îmbătrânit în rele, păr cu perdele lăsate peste urechile clăpăuge, ițari de tipul blugi, numai că jos sunt evazați ca nişte pâlnii, şi cămaşă în tablă de şah.

— Vi-l recomand pe cel mai silitor elev al meu, domnul Sile Pipoi, responsabil adjunct la aprozarul din cartier. Ce-nvață dânsul într-un an, nu pricep alții într-o lună...

Ne scuturăm mâinile reciproc şi extensiv. Sile pleacă valvârtej, nu fără a săruta insidios mâinile (ambele, pe rând) ale distinsei profesoare de pian.

Privesc pe furiş la cadranul ceasului. 12:44 h.

— Doamnă Burlan, sunt în căutarea unei oaze de linişte. Am de terminat un roman. Şi mi-e de-ajuns o cămăruță izolată, luminoasă, plus cineva care să se-ngrijească de alimentarea mea. Atât şi nimic altceva. Mi-ar surâde vila dumneavoastră. N-ați fi dispusă să vă ocupați de literatura unui scriitor aflat în dificultate?

Din felul în care mă priveşte nevastă-mea (pe sub sprâncene), am impresia certă c-ar încânta-o un răspuns net negativ.

Însă Poni Burlan explodează:

— Formidabil! Sunteți invitatul meu, domnule Conan Doi. Mă voi îngriji de romanul dumneavoastră ca o mamă, ca o soră...

Situația începe să se deterioreze. Dar nevastă-mea intervine prompt:

— Ar fi suficient, ca o mamă!...

— Mă rog, doamnă, dacă sugestionați dumneavoastră, chiar şi ca o mamă, ceva mai tânără. Domnule Conan, vila mea vă stă la dispoziție, cu mine

cu tot, cu aerul nostru de Câmpina, care nu-i de ici de colo.

Orele 15. Poni turuie fără oprire. Începe să mă doară “inima”. De foame. Profitând de-un lapsus al guralivei doamne, mărturisesc lamentabila situație în care ne aflăm, şi eu şi nevastă-mea. Nedormiți, neodihniți şi, mai ales, nemâncați.

Pe loc, suntem invitați să prânzim cu madam Burlan. Spre bucuria lui Penke, profesoara ține un regim din cele mai severe. Motiv pentru care nici nu prea are ce pune la masă, cu excepția unui pachet de brânză de “veci”, gata acrită, nişte ridichi de lună, veştede şi lemnoase, precum şi două tomate supramaturate. În disperare de cauză, sunt nevoit să apelez la stocul supranormativ din “Bombiță”. Scot şi cutia cu brânză topită (“pentru copii”) şi costița afumată (750 gr), şi ceaiul, şi cafeaua, plus un pachet de “Snagov”.

Nu ştiu ce dietă urmează madam Burlan, dar, cu ajutorul dânsei, nu lipsit de pondere, reuşim să lichidăm toate rezervele mele.

“Câinele rău” al casei, la instigația profesoarei, se îndeletniceşte cu spălarea veselei, lingând până la uzură farfuriile. Bănuiesc că, în ceea ce priveşte regimul dietetic, este solidar cu stăpână-sa. Altminteri nu s-ar dovedi în halul ăsta de lihnit.

După ce devorează şi cutia de carton în care fusese brânza topită, se ghemuieşte la picioarele mesei şi începe să mârâie, dând semne de agresivitate.

Încă înfometat, trag țeapăn din țigară. Mai tempereazǎ sucurile gastrice. Împreună cu nevastă-mea, madam Poni se ocupă de cafele.

Sosesc şi cafelele. Trei ceşti. Plus trei caiete pe care este transportat ibricul. Sunt caietele cu producția

lirică a profesoarei de pian. Neinspirat, o invit pe Poni Burlan să ne citească ceva.

— Vi le citesc pe toate, nu vă faceți griji din pricina mea. Am o rezistență fizică uimitoare!

Sunt la a treia ceaşcă de cafea. Poni Burlan, la al doilea caiet. Mai are câteva file. Din cele o sută. Dar urmează şi al treilea.

Nevastă-mea, mută de admirație, cucăie de multişor. Eu n-am acest noroc. Sunt ținut permanent în stare de trezie. Poeziile sunt atât de cretine, încât îmi transmit o nelinişte şi încordare cu totul neobişnuite. Ba şi mai mult, când credeam că madam Burlan e gata să caleze, ca un motor subturat, o aud:

— Nu-i aşa, stimate domnule Conan, că-s formidabile?

Ca paralizat, uit de țigara aprinsă care mi se consumă între buze. Arsura (şi întrebarea) sunt atât de cumplite, încât zvârl chiştocul pe terasă. Sfârcul de jar aterizează în blana “câinelui rău”. Jigodia începe să latre şi să urle a morțiu. Încerc s-o liniştesc, vrând s-o iau în brațe. Dar, când observ că minipotaia intenționează să-mi polueze pantalonii, o pasez doamnei Poni.

Continuând să aştepte răspunsul solicitat, madam Poni preia javra din voleu şi-o pasează dincolo de terasă. Urletele disperate ale fiarei (frustrată de dragostea stăpânei) o trezesc pe nevastă-mea.

Acum suntem cu toții treji. De-a binelea. Şi trebuie să declar:

— Dragă doamnă, de ce n-ați trimis poeziile unei reviste literare? Domeniul meu de activitate e proza. Mi-e greu să apreciez nişte versuri admirabile, pe care nu le pot însă percepe. Nu posed un organ anume pentru poezie... Pe când o revistă...

— Aiurea, meştere! Ce, să mă treacă la Index, cum fac ăia de la “Revista literară”? Dar am şi proză, maestre Conan! Acu vin cu ea.

Peste câteva clipe, se înfăţişează şi proza. Două caiete obeze, de cel puţin 150 de file. Fiecare.

Soarele se grăbeşte spre asfinţit. Şi-a uzat de mult laserele arzătoare din timpul după-amiezii. Vădit indispus, îşi piteşte discul (LP) în dosul unui baraj de nori mohorâţi.

“Omega” mea arată 19:30 h.

Poni Burlan începe să manifeste primele simptome de oboseală. Se bâlbâie penibil.

— Dragii mei, parc-am obosit niţel. Continuăm după o mică pauză, în care timp vom servi un întăritor. Am nişte coniac de Segarcea 1967, formidabil. De la Silică.

O fi Sile Pipoi mare pianist de viitor, dar în materie de coniacuri îi prezic o soartă măreaţă. Doar sticla provine de le celebrele vii.

Pentru a curma orice iniţiativă de continuare a lecturii, decid să-i fac puţină conversaţie lui madam Burlan. E una din metodele mele, îndelung verificate, cu care obţin rezultate notabile.

— Prozele citite, dragă doamnă, denotă influenţa aerului de Câmpina. Sunt pline de prospeţime…

— Trebuie să vă dezamăgesc, domnule Conan, dar n-am putut crea în condiţiile locale. Elevii mă înnebunesc. Dac-ar fi nişte copii, între 16 şi 18 ani, ar mai merge. Dar majoritatea şcolarilor mei aparţine sectorului adult, cu precădere bărbaţi. Nici o femeie nu s-a arătat interesată de Ravel, Ochi-Albi, ba chiar şi Ivanovici. Mă vizitează doar când vin să se informeze de întârzierea soţilor lor. Ştiţi, sunt unii atât de pasionaţi de-o pagină de Beethoven, încât uită şi de

casă, nevastă sau copii. Arta îşi are martirii ei şi la Câmpina.

Nevastă-mea devine mai atentă când aude de chestia cu martirii. Mă miră. Iubeşte muzica.

Fiindcă nevastă-mea m-a privit câş când am interpelat-o pe gazda noastră cu “dragă doamnă”, schimb canalul şi trec pe:

— Stimată madam, Burlan, unde aţi găsit posibilitatea de-a lucra liniştită atâtea sute de pagini?

— La Colţiilupchii, în munţi! — răspunde emoţionată, din nu ştiu ce pricină, pentru ca apoi să-şi ducă mâna în dreptul inimii, lângă sânul stâng, ceva mai sus de brâu, iar după aceea, la gură, încercând parcă să-şi ascundă dantura aurită.

Când aud de Colţiilupchii, simt că mi se zbârcesc nervii. Numele acestei localităţi sună magic, formidabil de interesant şi frumos.

— Madam Burlan — o interpelez pe profesoară —, de ce tocmai acolo?

— Pentru că locurile sunt sălbatice, izolate, pentru că sufletul meu rănit cerea răzbunare şi convalescenţă…

Halucinanta poveste ce urmează, mi-o înfăţişează într-o lumină nouă pe distinsa mea colegă de litere.

Provenind dintr-o regiune submontană, de la Suceava, tânjea permanent după munte, după aerul pur al înălţimilor.

Tatăl prozatoarei şi poetesei, actualmente puţin răposat, deşi era unul din cei mai înzestraţi farmacişti ai oraşului, preferase să contracteze o ciroză, decât să supravieţuiască nefericirii unicei sale copile. Abuzând de alcooluri casnice locale, precum şi de spirtul din dotaţia farmaciei, emigrase spre ceruri destul de rapid.

Asta, mai ales, după ce tânăra copilă abandonase casa părintească, dar şi localitatea, în tovărăşia unui muzician, dirijor de mare viitor, salariat al casei de cultură. Dirijorul, însă, şi-a consumat viitorul, a trădat muzica şi pe pasionata Poni.

Infidelul dirijează acuma un important sector al comerțului de stat, fiind inspector de piață.

Şi, uite-aşa, sedusă şi abandonată, fragila Poni şi-a găsit, distrusă de durere, mângâierea în artă. Nu în muzică, ci în literatură. Şi-anume, la Colțiilupchii.

Sentimental, dominat de natura mea generoasă, mai încerc obținerea unui supliment de informații:

— Dragă doamnă Poni! — dar imediat rectific (şi încă de urgență), sesizând reacția nevestei personale. Dragă madam Burlan, e mare localitatea asta? Nu v-a fost urât, singurică şi neajutată de nimeni?

— N-aş zice că-i chiar o localitate. Casele sunt răsfirate pe dealuri. Şase văi şi şase coline. Parc-ai fi pe altă lume. Însă oamenii-s interesanți, săritori. Există şi intelectuali… Un bătrân vrăjitor, ieşit parcă dintr-un roman de Edgar Wallace Poe, şi-un dentist nemaipomenit, o cimotie de-a sa care mi-a îmbrăcat toți dinții în aur special, făcut de el. În fiecare dimineață, trebuie să-i frec cu pasta de lustruit… marca “Sidol”…

Îmi zic: neapărat trebuie să prospectez locul cu pricina. S-ar putea să-mi găsesc tocmai aici sălaşul atât de mult visat. Oaza mea de linişte.

Madam Burlan se dovedeşte extrem de amabilă. Ne oferă dormitorul ei. Întrucât aici se află şi pianul, şi încă nu s-a înnoptat corespunzător, suntem condamnați să asistăm terifiați la două ore de lecții. Cu elevii de la cursul seral, abia ieşiți de la slujbe.

Agreabilă ființă, totuşi, şi profesoara asta. Ca să ne adoarmă, ne cântă o barcarolă de Schumann. După care, constatând intrigată că nu reuşim să ațipim, ne oferă, în supliment, “Für Elise” de Beethoven. Dar fără vreun rezultat notabil. Drept care urmează: “Rapsodia a 2-a” de Lizst, “Moment muzical” de Schubert, “Dansul săbiilor”, în transcripție pentru pian, de Aram Haciaturian.

În mângâietoarele şi asurzitoarele lor sunete, reuşim să pătrundem într-o zonă învecinată cu semitrezia. Dar şi cu demența.

Din când în când mă extrag, dificultos, din coşmarurile ce-mi mobilizează pseudosomnul, privesc la ceas, după care mă scufund iarăşi în tenebrele de sub plapumă. Deşi am de-a face cu-o plapumă serioasă şi autentică (de lână, minimum 10 kile), acordurile placate pregnant de infatigabila Poni Burlan străbat şi aici, zgâlțâindu-mă cu dramatica interpretare a furibundei artiste.

Abia spre ziuă adoarme şi ea, cu fruntea zobită pe claviatura pianului. Nici că se putea mai frumos şi mai adecvat. Cu atât mai mult, cu cât nici nu avea alt culcuş.

Pe la 9:30 h, după absorbirea cu sughițuri a ceaiului de sunătoare oferit de grațioasa noastră gazdă, ne luăm rămas bun.

După ce-i dăruiesc stiloul meu (“Kaweko”), după ce mă angajez să citesc personal, fiind un vizual, cele cinci caiete pe care mi le încredințează spre lecturare (dar şi pentru a mă îngriji de dactilografierea lor), urmând ca apoi să le recomand mai multor edituri, abia atunci reuşesc să scap din ghearele muzicale ale freneticei Poni Burlan.

După ce-o depun pe nevastă-mea la autogara din Câmpina, despărțindu-ne într-o atmosferă corespunzătoare, demarez cu cea mai mare viteză spre cel mai apropiat restaurant. Dacă nu gust ceva mai acătării, mă paşte primejdia de-a fi victima unui grav şoc hipoglicemic.

Iar, apoi, mă voi înscrie pe cea mai fantastică orbită, luându-mi zborul spre Colțiilupchii. Mai ales că şi Penke se arătase cucerită de liniştea de-acolo, luând de bune cele afirmate de distinsa pianistă.

8. Vraja de la Colţiilupchii

N-am manifestat niciodată propensiuni deosebite pentru fenomenele misticoidale. Însă, din clipa când am auzit-o pe madam Poni Burlan pomenind numele cătunului acela de poveste — Colțiilupchii —, parcă mă simt cuprins de-o transă magică.

Mi-e greu să-mi deşurubez din minte afirmațiile profesoarei de pian, referitoare la sălbăticia şi izolarea locurilor. Până şi faptul că nu izbutesc să identific pe harta mea autoturistică (ultima ediție a ONT, la zi şi completă) nici cea mai infimă dovadă a existenței localității respective, ei bine, până şi asta mă cufundă într-o stare euforică, de parcă aş fi îngurgitat, una după alta, trei sticle de Pepsi-Cola şi încă, de la gheață.

Iar efectul dinamico-impulsiv al celebrei poțiuni e mai mult decât binecunoscut. Mai ales dacă posezi în suficientă cantitate "avântul şi energia" necesare pentru găsirea ei la nevoie...

Bizuindu-mă (dar, nu cine ştie) pe indicațiile livrate de Poni Burlan, evadez din Câmpina pe la 11:49 fix (cu-o toleranță de 5 minute, în plus sau în minus, aparatul radio al profesoarei datând din tinerețile ei şi putând transmite o oră exactă defectă).

Nu-mi rămâne decât să stabilesc dacă am apucat-o pe drumul cel bun. După minute în şir de căutări disperate, dau în sfârşit peste notița cu numele localităților. În pachetul de țigări. Tocmai când vroiam să-l arunc, după extragerea ultimului duşman. Cam mototolit.

Descifrez dificultuos denumirile comunelor de pe traseu. Am un scris nenorocit. De doctor. Silabisesc anevoie: Crovița, Leordița, Gogolia, Guştera, Sohodol,

Secături. Schiopotu, Cremenea, aha, uite şi Colțiilupchii...

Din cele trei autobasculante pe care le implor să oprească, numai ultima se îndură de mine. Se pricopsise cu-o pană de cauciuc. Şoferul iadului, privindu-mă distant, pesemne supărat că nu-l ajut la demontatul roții (mult mai înaltă ca mine), bănuieşte că ăsta trebuie să fie drumul. Dar recunoaşte, din lista pe care i-o declam cu dicțiune perfectă, doar Sohodolul. Nu-i prea sigur, deoarece există un Sohodol şi pe şoseaua Sibiu-Mediaş sau cam aşa ceva.

Lămurit buştean, demarez după instinct. Care funcționează satisfăcător dacă nu, chiar excelent, judecând după primul indicator ce-mi iese în cale: Crovița.

Şi totul se desfăşoară ca la carte. Adică, precum stă scris în notița dictată de Poni Burlan. Pe măsură ce rulez pe şosea, constat că urc în altitudine. Şi, încă vârtos. Deoarece, din când în când, mi se astupă urechile.

După Secături, încep serpentinele. Şi nu se mai termină.

Schimb vitezele de trei ori pe minut. "Bombița" luptă demn.

Totuşi, din pricina efortului, după vreo cinci kilometri de rotocoale sinistre, începe să fiarbă. Radiatorul! Parchez pe dreapta, semnalizând corect oprirea, şi cobor să-mi dezmorțesc oasele anchilozate parțial. În care timp, se va răci şi motorul.

Avea dreptate sensibila Poni. Locurile sunt de-o sălbăticie fermecătoare. Liniştea înconjurătoare, aproape nefirească, începe să mă neliniştească. De când am depăşit Secăturile, n-am întâlnit țipenie de om. Dar, nici urmă de vehicule auto.

Îmi rotesc privirile şi congelez de emoţie. Oricât de stâncoase par să fie locurile ce-mi perturbează sufletul şi privirile, sunt totuşi inundate de milioane de meri, peri, nuci şi pruni. Roadele au dat în pârg. Merele, pe care le suspicionez de-a fi Jonathane, ard ca nişte corpuri de iluminat. Dacă-s poame, trebuie să fie, pe undeva, şi oameni. Că de-aia se spune “poamă de om”!

Nu-s fricos de felul meu. Şi nici anxios. Însă locurile unde mă aflu acum îmi comunică un gen de spaimă dulce, ca atunci când îmi povestea maica-mare de la Golenţi basme cu joimăriţe şi dinozauri folclorici (balauri, în limbaj popular).

Spre surprinderea mea, am impresia c-am mai fost cândva pe-aici. C-am mai văzut pământurile astea. Da. Le-am mai văzut. La televizor. În serialul “Pierduţi în spaţiu”. Teritoriul acesta neobişnuit, straniu, dar şi bizar, mă obligă să ajung la concluzia că, în ciuda performanţelor mele de la geografie, materie la care, mai totdeauna, izbuteam să nu rămân corigent, nu aparţine globului nostru, ci ne-a fost implantat aici de niscaiva extratereştri. Glumă, glumă, dar aspectul insolit al acestor pământuri trebuie luat foarte în serios.

Radiatorul nu mai sforăie. Urc la volan. Iar drumul urcă delirant, de parcă aş escalada Himalaia. Alt indicator. “Colţiilupchii”.

Cred că mă aflu pe culmea celui mai înalt punct al extraterestrului teritoriu. Şi, pentru prima oară de când am pornit în această enigmatică expediţie, spre care mă atrăsese parcă o forţă invizibilă, îmi apar, într-o vale dumnezeiesc de frumoasă, o mulţime de pâlcuri de case.

Pornesc în trombă la vale, acţionând mai mult pe frână decât pe accelerator. Când consider c-am ajuns

în valea locuită, pe care o admirasem de pe cuşma dealului, pâlcurile de case au dispărut. Ca prin farmec.

Şi încă n-ar fi nimic. Dar drumul se termină brusc, vârându-se într-un pârâu destul de rapid dacă nu, chiar autentic torent montan.

Ceva nu-i în regulă. Unde-s casele? Examinând mai atent situația pe plan local, constat că nu-i asta văioaga locuită pe care o văzusem.

Dealtfel, dincolo de apele înspumegate ale torentului, şoseaua continuă, ridicându-se chiar pe malul opus al pârâului. Rezultă că, dacă trec şi dâmbul pe care-l escaladează şoseaua, trebuie să dau de minunata vale a caselor pitulate printre livezi.

Totuşi, posedând o impacientată natură de tip ştiințific, consider că-i cazul să întreprind o verificare serioasă a adâncimii apelor. A fost suficientă o simplă privire. Dar scrutătoare. Şi-mi dau imediat seama că nivelul pârâului nu depăşeşte şapte, opt centimetri.

Dau să mă întorc la "Bombiță". Dar nu mai e nevoie. Frâna manuală mă trădase. "Fiat"-ul se afla chiar în spatele meu, la numai doi metri. Îi pun imediat o piedică.

După disperate şi laborioase tentative de a-mi extrage piciorul de sub roată, pornesc la forțarea torentului.

Primii trei metri (din cei şapte, cât apreciasem că are vadul) confirmă presupunerile mele.

Abia când ajung la mijlocul vadului, nu mai departe, sunt silit să constat c-am fost victima unei gravi erori de prospectare.

"Bombița", conținând personalitatea subsemnatului, se prăbuşeşte deodată, brusc, într-un

gropan de un metru (minimum). Apa năvăleşte de pretutindeni, “Fiat”-ul meu nefiind încă amfibiu.

Privesc îngrijorat la mediul ambiant. Într-o oarecare măsură, mă calmez. Parte din bagaje (cărțile şi merindele) se află pe portbagajul de pe capota maşinii. Celelalte nu prezintă motive de panică. Se pot usca la soare. Chiar, şi eu...

Deoarece portiera era presată de curentul apei, ies din maşină pe fereastra laterală. Bucuros că-s în viață şi întreg, cu excepția câtorva fragmente de cămaşă, ajung cu bine pe malul celălalt al pârâului. Noroc că gropanul se dovedeşte suficient de adânc. Altminteri existau şanse ca “Bombița” să fie antrenată de ape.

Cu binecunoscutul meu sânge rece, analizez instantaneu situația. Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să plec la drum, după ajutoare. Inițiativă lăudabilă, pe care o pun imediat în aplicare.

Bănuielile mi se adeveresc. Minunata vale, cu locuințele tupilate printre livezile de meri, peri, pruni şi alte specii neidentificabile se prezintă iarăşi privirii mele. Sunt pe cuşma dâmbului. Disting ogrăzile, oamenii robotind prin bătătură, vacile păscând impasibile pe toloace şi caprele asaltând agresiv gardurile grădinilor.

Dacă n-aş fi convins şi sigur c-am scăpat cu bine de la înec, aş jura că-s în convalescență pe pajiştile raiului, decedat într-un groaznic accident de automobil. Dar “Bombița” zace calmă, scăldată de ape, în gropan, iar eu îmi scald privirile, uitându-mă năuc la frumusețea de basm a locurilor ce mă înconjoară.

Un lucru mi se pare însă ciudat. Nu se aude nici un zgomot. Oamenii trebăluiesc muți, vacile aşijderea. N-aud nici tălăngile sectorului zootehnic, nici semnalizările sonore ale băştinaşilor (“Mă Toadere,

mă!” sau “Frusino, fă Frusino!”). Dar fenomenul absenței sunetelor poate să fie, foarte bine, o problemă de aberație acustică, datorată interferării straturilor de aer. Totu-i posibil într-o asemenea lume extraterestră.

După o mică plimbare (circa cinci kilometri) — recomandată dealtfel şi de medici —, reuşesc să conving doi localnici pentru a-mi remorca “Fiat”-ul.

Cetățenii, trecuți cu mult de vârsta cuvenitei pensionări, mobilizează patru boi pe care-i ataşează de bara din față. După repetate îndemnuri de tipul “dii, boală!”, izbutesc să extragă din apele torentului numai bara.

Nefiind de acord cu remorcarea “Bombiței” în piese detaşate, dau ascultare vechiului adagiu că “ochii stăpânului îngraşă maşina” şi mă ocup personal de ancorarea “Fiat”-ului. După ce achit contravaloarea remorcajului — nu mai ieftin ca la “Ciclop” —, parchez pe acostamentul şoselei. Eu, nu “Fiat”-ul. Pentru a-mi face plinul. Căci sunt istovit ca un cal.

Merindele de pe portbagajul “Bombiței” se dovedesc la înălțime. Îmi prind sufletul cu vreo cinci triunghiuri de brânză topită (din cea dietetică, “Pentru copii” — fiindcă-i mai puțin sărată decât pastrama de capră, păstrând din această delicatesă națională numai mirosul trăznitor), două pachete de pâine prăjită, două sute grame de “bacon” şi două căni de cafea.

Întremat şi bine dispus, evacuez apa din “Fiat”. Aproximativ una sută litri. Apoi pornesc motorul. Culmea-i că funcționează. La sfert! Voios, aş zice chiar euforic, beat de vraja priveliştii cinemascop-panoramic ce se înfățişează ochilor mei atât de sensibili la poezia naturii, străbat agale (40 km la oră) drumul în coborâş către primele case ale mirificului Colțiilupchii.

9. Moara dintr-un dud

Chiar de la primele contactări pe care le realizez cu autohtonii, unii din ei situați chiar şi-n afara vetrei de sat, constat, spre dezolarea mea, o totală absență de interes. Nimeni nu se-nghesuie la găzduirea unui scriitor. Şi încă, bucureştean.

— Tovarăşu creator — îmi declară trombonistic, uimindu-mă, un aborigen flegmatic, în timp ce trage disperat, ca un aspirator, dar fără rezultate vizibile, dintr-un "Carpați" mototolit, dar cu filtru —, ştim noi, ăştia de la țară, ce-i aia un scriitor. Nepoată-mea, Geta, lucrează la Casele de creație de la Sinaia-Cumpătu, chiar la cantina artiştilor. Avem şi cărți. Destule. C-altminteri ne punem rău cu nea Lae al lui Parşoalea, gestionarul de la cooperativă. Ne mai trebuie şi nouă un sac de ciment sau ceva la tablă.

— Mă bucur că citiți... Pentru dumneavoastră scriem!

Entuziasm prea rapid. Căci flegmaticul continuă să-şi ducă munca de lămurire:

— Vă priveşte-n personal, tovarăşu creator! Eu n-am zis că le şi citesc... Mă roagă frumos cumătrul Lae al lui Parşoalea să iau o carte... o iau, că de unde să aflu eu cum se lucrează "Hibrizii porumbului"? Şi încă, în opt sute de pagini! Noi, pe-aici, avem numai livezi. Porumb cumpărăm în târg, la Breaza... Şi cum îl băgăm la magazie, mucegăieşte mai înainte de-a-l duce la moară... Prinde mucegai, fără nici o pricină, aşa, din senin. Mare belea pe capul nostru. Om fi având şi noi păcate, că oameni suntem... dar nu pricepem ce se-ntâmplă... Aşa că, tovarăşu creator, numai de scriitori în gazdă nu ne arde... Se petrec în cătunul nostru fapte de taină, nu le dăm de capăt şi suntem tare

necăjiți… Noaptea ni se fură vitele din bătătură şi nu le găsim decât după câteva zile… Bineînțeles, cu ajutorul bătrânului… Că toate le ştie!

Grăsuna de cumătră, cu nişte dinți de aur lejer cocliți, pe care încerc s-o câştig pentru cauza literaturii publicistice, avertizând-o că-s ziarist, după ce nu-i deloc impresionată, îmi mai şi reduce speranțele:

— Multe ziare trebuie să mai vinzi tălică, tovarăşu, de-ai adunat bani de maşină. O fi ea mititică, dar văd că te-ncape! Şi costă, nu?

Deoarece constat că ziariştii nu-s la preț, îi dezvălui cumetrei cealaltă latură a complexei mele personalități artistice:

— Sunt scriitor…

— Ca şi bărbatu-meu? Nemaipomenit! Pesemne că la vreo gară mai mare…

— Ce scrie soțul matale? Şi de ce la gară?

— Păi, e scriitor de vagoane! La Câmpina. Că n-oi fi vrând să le scrie din mersul trenului!

— Eu scriu cărți. Şi nu la gară. Am nevoie de linişte, de-aia caut o gazdă pe-aici, fiindcă lucrez la un roman…

— Nemaivăzut! Ca şi bărbatu-meu…

— Are un roman în lucru?…

— Nu-i al lui! E-al lu finu Colarete, că i-a betegit o aripă şi-abia l-a luat în primire de la Braşov… Lucrează şi Durică, ăsta-i bărbatu-meu, să-i de o mână de ajutor… Că-i hurdubaie mare, de şapte tone…

— Roman-Diesel?

— Tomnai cum ziseşi!

— Păi, eu scriu romane de citit, nu de cărat mărfuri… Şi caut liniştea, aşa cum caut pâinea cea de toate zilele…

— Pâine se mai găseşte, tovarăşe, dar linişte, aici la noi, ioc! De unde, tovarăşu? Vaca trage să moară. I-a oprit cineva laptele, prin farmece. Rage cât îi ziulica de lungă, iar noi țipăm şi mai dihai. De necaz, Durică bea numai trăscău în lipsă de lapte. Asta-i linişte? Greu blestem s-a abătut asupra noastră, tovarăşu! De trei zile încoace, ne-a secat şi apa din fântână… Ce să-i dau lui Durică de băut? Că are şi el dreptate… Nici tu lapte, nici tu apă!

Şi totuşi, prea-i frumos cătunul ăsta, Colțiilupchii, ca să cedez atât de rapid.

Casa, înaintea căreia am ajuns acum, întrece orice închipuire. Înconjurată de-o livadă uriaşă, umbroasă, izolată, mi se pare locul ideal pentru scrierea romanului meu. Stăpânii gospodăriei — el, 1. 60 m ; ea, 1. 87 m pe puțin — mă examinează curioşi, cântărindu-mă vizibil din priviri, ascultând deziderатele unui scriitor aflat în dificultate. Bărbatul ia primul cuvântul, chit că-i mărunțel de tot:

— Dacă judecăm după înfățişarea dumitale, trebuie să fii mare scriitor! Bați suta de kile, nu? Ne pare bine că-ți place casa noastră, dar, cum să-ți spunem, matale, avem atâtea necazuri pe capul nostru că nu ne dă inima ghes să ne mai luăm o belea pe cap. Merele putregăiesc în pom, de parcă le-a afurisit cineva. Ne-au murit şi două oi. Dimineața erau nevătămate, iar spre seară, ieri, s-au întoiegit din senin. Le-au fermecat duşmanii… Găinile ouă pe sponci, şi numai ouă gata clocite. Put de te trăzneşte!… Ce se întâmplă cu noi, domnule scriitor?… Umblă vorba că ne-a blestemat Naiba!… Dracu mai ştie… Şi nu ne vine să credem… Că ne-a făcut şi bine… La urma urmei, i-am dat şi-o mulțime de bani…

Începe să amurgească. Aş mai avea de întrebat pe la vreo cincizeci de case. Dar nu mai pot. Sunt obosit ca un cal de povară.

Oarecum întremat (10%), după o mică haltă de ajustare, demarez iarăşi în căutarea unei gazde. Dar nimeni nu se oferă. Unii localnici se vaietă că le-au secat fântânile. Alţii, că-i bântuie strigoii şi moroii. Întreg satul pare a fi pradă farmecelor şi blestemelor. E clar că nu-i ceva în regulă!

Pentru că nu mai există articolele respective de multă vreme...

Şi înclinaţia mea, niciodată dezminţită, de-a investiga permanent, aşa cum se cuvine să procedeze orice detectiv care se autorespectă, mă îndeamnă, din ce în ce mai insistent, să rămân pe locurile astea.

Neapărat trebuie să aflu ce se întâmplă în Colţiilupchii!

Deocamdată trebuie să investighez în privinţa unui culcuş pentru noapte. Seara se apropie cu paşi repezi, venind dinspre munte.

Când mă înapoiez din ograda ultimilor cetăţeni interogaţi, bineînţeles cu un răspuns negativ, motorul “Bombiţei” refuză să pornească. Verific bujiile. În regulă. Verific curentul. Mă curentez. Deci este. În schimb, nu-i capacul de la Delco. Îl găsesc pe filtrul de aer. Remediez urgent. Adică îl montez la locul său normal. Şi, fără să mai stea pe gânduri, motorul porneşte. La sfert! Cine mi-a umblat la motor? Încă o enigmă...

În vreme ce-mi astâmpăr nervii cu-o cană de cafea fierbinte, servită din termos, remarc la câteva sute de metri o construcţie bizară. Cred că-i o moară de apă. Întocmită din bârne, aşa cum se obişnuia în vechime. Şi totuşi, suficient de prezentabilă. Degajă un farmec

neobişnuit, o poezie stranie care-mi determină cordul să ticăie alandala. Oare Zola nu lucrase, şi el, într-o moară? Zola sau Daudet, că nu mai ţin bine minte. Dar n-are importanţă. Amândoi au fost scriitori, ca şi mine. Îndeajuns de valabili!

După ce proptesc zdravăn “Bombiţa”, nu numai cu frâna de mână, ci şi cu un bolovan cules de pe marginea şoselei, accelerez grăbit şi pedestru în direcţia morii.

Străbat livada care înconjoară ciudata construcţie. Parfumul fânului cosit mă îmbată, făcându-mă să depistez serioase deteriorări în sistemul meu neuro-afectiv.

Dar moara părăsită m-a cucerit. Cuprins de-o inexplicabilă şi dulce febră, dau ocol înjghebării. De-aproape, moara se dovedeşte mult mai impresionantă. Şi, ca o culme, spatele morii e prevăzut cu-o tindă în dosul căreia bănuiesc şi-o odaie de locuit.

Bârnele sunt învechite şi înnegrite de vreme. Pe ici, pe colo mai atârnă o scândură, câte-o ţambră desprinsă din cuie. După ce urc pe podeaua tindei, sub care curge un pârâu mititel, mă conving de soliditatea ei. Dacă suportă personalitatea subsemnatului, înseamnă că-i e dat să mai dăinuie mult timp. Privesc apele gârlei. Limpezi şi albastre ca perlanul. Susură încântător, răsplătindu-mă pentru toate amăgirile îndurate în cursul zilei.

Priveliştea ce se prezintă ochilor, văzută din tindă, e de basm. Aici mi-aş dori să-mbătrânesc şi să mor. Cât mai târziu, desigur.

Până atunci, pornesc în goană spre “Bombiţa”. Trebuie să aflu neapărat a cui e moara. Poate-l conving pe proprietar să mi-o închirieze.

La prima casă întâlnită în drum, primesc şi adresa acestuia.

— Mergeți la Naiba!

Surprins de manifestarea cetățeanului, destul de nepoliticoasă, cer un supliment de informații:

— Cu ce te-am supărat, bădie, de mă trimeți la Naiba? Sunt împotriva practicilor mistice, ateu convins şi nu țin să intru în relații directe cu reprezentanții iadului. Hai să ne lăsăm de glume! Te-am rugat să-mi spui cine-i stăpânul morii...

— Păi, v-am spus! “Moara dintr-un dud” e-a lui Naiba!

— Nu din dud, fratele meu! Mă interesează moara părăsită, de la marginea cătunului, aia din livadă!...

Nenea nu se dă bătut. Văzând că-s cam greu de cap, cel puțin aşa îşi închipuie dânsul, neştiind cu cine are de-a face, mă prelucrează în continuare:

— E părăsită de când a cumpărat-o Naiba, acum vreo cincisprezece ani, dacă nu şi mai mult. Noi aşa îi spunem, “moara din dud”, fiindc-a fost înjghebată numai din bârne de dud. De ce Dumnezeu o fi cumpărat-o Naiba, asta numai Dumnezeu o ştie! De-atunci, moara nu mai lucrează şi ne ducem să măcinăm la Cuțele sau la Galița.

După cum mă lămureşte binevoitorul autohton, domnul Naiba, că aşa-l cheamă, locuieşte la dracu-n praznic, la cealaltă hotarniță a cătunului. În vreme ce poluăm atmosfera cu câte un Snagov (oferit de subsemnatul), capăt toate detaliile necesare pentru a răzbi la domiciliul respectivului.

— Dumnezeu să te aibă în pază, bădie, că eu mă duc la Naiba!

Încântat de jocul de cuvinte, comis cu-atâta inteligență, demarez ca un autentic Emerson Fittipaldi,

fără să mai iau seama la zâmbetul plin de viclenie şi încântare al “bădiei”, şi încă susținut de-o dantură aurită orbitoare.

Abia după ce mă detaşez (distanțat) de cetățeanul cu pricina, începe să mă malaxeze acut un gând chinuitor: de ce rânjise nenea ăla cu atâta subtext? Şi de ce-or fi având dinți de aur localnicii de-aici? Întrucât prea se acumulează enigmele, amân rezolvarea pentru runda următoare.

Întunericul mă învăluie. Farurile spintecă bezna, tăind în ea ca-n smoală topită. Ceața nopții răsare din asfalt, întinzând deasupra şleaului, până la altitudine de maximum 2 metri, un strat gros şi unsuros de neguri pâcloase.

Pe măsură ce înaintez în direcția indicată de rânjitorul binevoitor, sunt nevoit să constat consistența din ce în ce mai vârtoasă a ceții. Acuma seamănă c-un ocean de lapte bătut.

Motorul “Bombiței” toarce liniştit, iar eu devin tot mai neliniştit. Într-un perfect contratimp.

O luminiță roşie îmi violentează retina. Nu-i o altă maşină în fața mea, cum crezusem la început. E becul de avertizare de pe tabloul de bord. Mă anunță că se termină benzina. Totuşi, mai am pentru vreo zece, cincisprezece kilometri.

Laptele ceții se transformă în iaurt.

Musai să cobor din maşină. Trebuie să întreprind o recunoaştere de noapte, căci am ajuns la gradul de vizibilitate zero. Să văd unde duce şoseaua.

N-apuc să păşesc nici doi metri, că mă fixează locului un zgomot binecunoscut. Aduce a gâlgâit. Slavă Domnului, nu-i ceea ce bănuisem. Dar, sub botul “Bombiței”, spumegă apele torentului ca detergenții într-o maşină de spălat “Alba-Lux 3”.

Acelaşi de azi după-amiază, când intrasem în Colțiilupchii.

Pentru a evita încă o baie, dar şi nocturnă, decid că-i cazul să mâi peste noapte în maşină. Chiar la malul torentului. Apă am, ceva alimente se mai găsesc.

Deci, purced la operațiile de instalare pentru un somn adânc şi dulce.

Mâncat bine, băut bine, e momentul să trec la etapa următoare, adică “dormit bine”. Pled am, puişor de pernă aşijderea, aşa că mă organizez pe plan local, în condițiile date. Pe bancheta din spate.

Din lipsă de spațiu vital suficient, sunt nevoit să-mi vâr picioarele pe unde pot. Unul între cele două scaune din față, iar celălalt, sub mine.

Apa îmi susură pe sub ferestrele “Bombiței”, iar eu visez că dorm în tinda morii. Cel puțin aşa presupun, căci prea-i frig. Dar nu mai contează, totul e s-ajung la Naiba cu bine, să-nchiriez “moara din dud”. C-altminteri nu cred să mai isprăvesc vreodată romanul atât de mult dorit…

10. Vehicul antiautosanitar, cu claxon pe două tonuri

Îmi bâzâie la urechi un bondar insolent. Cu intermitențe. Nu-i bondar. Ci claxon. Strident, pe două tonuri, infatuat de parcă s-ar afla montat pe un “Jaguar”.

Spre uimirea mea, care mă trezesc înspăimântat, crezând c-am blocat şoseaua cu “Bombița”, claxonul aparține unui măgar. Măgar autentic. Nu măgar la volan.

Ce-i drept, există şi-un element uman. Dar acesta stă călare pe dobitocul care nu-ncetează să mă claxoneze, cerând insistent eliberarea trecerii.

Cobor surescitat din “Bombiță”, gata să mă lovesc de țeasta animalului. Îl somez pe proprietarul vehiculului cavalin (sperând că dobitocul de sub el să aparțină acestei familii):

— Ce te-a apucat, măi băiete, de-mi ragi la cap cu măgarul ăsta? Nu ți-e bine, să mă trezeşti tocmai când mi-e somnul mai dulce? N-ai destul loc pe şosea?

Flăcăul se amuză în continuare. Nu mă “tratează” cu nici un răspuns.

Mă uit la el înciudat, vrând să-l intimidez. Îmbrăcat în nişte blugi strâmți şi soioşi, roşi zdravăn la genunchi, prevăzuți cu țintele şi etichetele de rigoare, băiețandrul şi-a lăsat şi plete moderne, pleoştite peste urechi, camuflându-şi obloanele cu o pereche de ochelari de soare, enormi cât nişte străchini din ceramică neagră. Peste cămaşa de culoarea bananelor răscoapte, poartă o bundiță folclorică din piele de miel (întoarsă pe dos) şi înflorată cu tot felul de cusături. Pe umăr, şi-a petrecut o curea de care atârnă un soi de traistă. Trebuie să fie destul de grea, deoarece stă

umflată ca un țâfoi. Măgădanul, căci pare suficient de lungan, continuă să mă privească zâmbăreț, fără să-mi răspundă, iar vehiculul continuă să ragă, claxonând fără speranțe de oprire. Pe două tonuri.

Scos din sărite, comit greşeala să mă iau la întrecere cu el, izbutind nişte răcnete cu (cel puțin) două octave mai sus:

— Ascultă, băiete! Nu ți-e ruşine? Dă-te jos de pe măgar! N-ai pic de respect față de un om ceva mai în vârstă? Manifestă puțin respect, c-altminteri te-nvăț eu ce-i politețea...

Bulevardistul de la Colțiilupchii coboară de pe spinarea unicului său măgar putere, îşi aranjează cochet pletele, după care mă apostrofează:

— Care ți-e politețea, firişor de păpădie? Să bați o femeie? Să nu te-ncumeți cumva, că te pocesc, grasule! Am făcut şi karate la viața mea, aşa să ştii!

Nu mai e nevoie să mă pocească. Am rămas cu gura căscată, dar şi strâmbă. Băiețandrul e chiar fată.

Îi demonstrez imediat ce-nseamnă educație:

— Vă rog să mă scuzați, am fost victima unei confuzii! Am bănuit că sunteți vreun hippy, un pletos din ăia, pe plan local. Mă numesc Al Conan Doi... Romancier...

— N-am auzit, n-am citit, nu cunosc, dar accept scuzele! E bine? Sunt doctorița Emilia Manzur. Pentru prieteni, Milica. Medicul circumscripției sanitare Colțiilupchii...

— Medic fără maşină?

— Uite că mai există! N-am decât cinci cătune de vizitat şi, întrucât nu mi-a sosit “Pegasul” comandat, mă deplasez cu măgarul pus la dispoziție de-un grup de cetățeni cordiali, adică inimoşi. Bine c-a văzut nea

Dobre ficățelul, fiindcă nu ştiu ce se mai putea întâmpla.

— Care ficățel? Doamnă doctor, suferi de insolație?

— În primul rând, mi-s domnişoară, în al doilea rând, să-mi zici Milico, iar în al treilea rând, ficățelul, dar să nu te superi, e denumirea pe care-o dăm noi, ruralii, “Fiat”-ului 600…

— Merci! Şi unde-i “nea Dobre”?

— Aici! Vehiculul meu antiautosanitar… măgăreața care vede tot, aude tot, merge peste tot şi-i claxonează pe automobiliştii contravenienți la circulația rutieră…

— Coană Milico, înțeleg să-l cheme Dobre, dar de ce “nea”?

— Fiindcă suntem un fel de cumetri! Stăpână-sa mi-i fină… Dar ce se-ntâmplă cu matale, maestre? Am impresia că te supără ceva.

— Hala să-ți fie, coană Milico, eşti doctor mare! Cum de-ai sesizat? Pentru că mă supără… groaznic…

— Inima?

— Da! Mi-e foame. Te-am auzit pomenind de ficățel şi mi s-a făcut o foame cumplită, chit că ți-ai râs de “Bombița” mea…

Milica Manzur porneşte să chicotească abundent, uitându-se pe rând când la mine, când la “Fiat”.

— Nu văd ce-i de râs! Eşti medic şi ştii ce-i aia, criză hipoglicemică. N-am mâncat de ieri seară.

— Păi, mănâncă, omule, nu mai sta.

— Sărut mâna, doctorițo, ce mai, eşti medic de excepție. Primul care mă îndeamnă să mănânc şi nu să țin regim. Te rog, nu cumva să mă refuzi… eşti invitata mea la un mic breakfast, la botul măgarului…

— Eu? Nici nu mă gândesc. Mănânc oriunde, orice şi oricât. Am să contribui însă, atât cât îmi permit modestele mele mijloace din desagă.

Suntem la a doua ceaşcă de cafea. Tolăniţi pe malul pârâului, pălăvrăgim despre dificultăţile scriitorilor aflaţi în criză de creaţie.

Doctoriţa mi se pare destul de băieţoasă, deşi e-o perlă de fată. Liberă la gură, stenică şi pozitivă, spune lucrurilor pe nume. Chiar şi-n privinţa gustării de dimineaţă şi-a permis să afirme că-i mai mult un mini-microdejun, extrem de improvizat. Pe scurt, pentru stabilirea adevărului, ne-am rezumat la 200 grame costiţă afumată (de la mine), câte trei ouă vârtoase (de la doctoriţă), ceapă verde, usturoi aşijderea, tot verde, telemea de oaie naturală (Colţiilupchii), ridichi, urdă dulce, iar ca băutură, apă destul de potabilă din pârâul ce ne era la îndemână. Niţel cam nisipoasă. Însă, un nisip fin, suportabil, mult mai plăcut decât cloramina din cişmelele Bucureştiului. Şi, la urma urmei, apa trece, pietrele rămân. Unora, la ficat, altora, la rinichi. Depinde de gust.

Deşi îi zic doctoriţei pe nume, de parcă ne-am cunoaşte de-o viaţă, ea continuă să-mi spună "maestre". Faptul mă mângâie nespus. Motiv care mă determină să procedez la interogarea Milicăi.

— Ia zi, dragă doctoriţo, ce-i cu chestiile astea, pe care mi le povestesc băştinaşii? Sunteţi chiar un sat vrăjit, blestemat?

— Hai să fim serioşi, maestre Conan, că-ţi mai zici şi Doi — mă prelucrează Milica Manzur —, cine ţi-a băgat în cap şi bazaconiile cu vacile care-şi pierd laptele, cu fântânile secate, cu oile decedate subit?

— Pacienţii matale, coană Milico!

Doctoriţa zâmbeşte pe sub mustaţă — şi zău că n-are aşa ceva —, după care porneşte să chicotească:

— He, he, he, dragul meu scriitor şi detectiv. Ai luat o plasă de zile mari. Nu ţi-a trecut nici o clipă prin cap

că eşti victima unei înscenări? Pe plan local, aşa cum îţi place dumitale să zici. Ai văzut, personal, vreo fântână secată?

— Că nu era să mă bag în fântânile oamenilor…

— Da’ ce, încăpeai? Hai să nu ne facem iluzii… Cineva nu vrea să fii oaspetele satului. Atunci, prin telefonul rural, din om în om, a transmis dispoziţiile necesare. Scriitori-s curioşi, îşi vâră nasul pretutindeni, scormonesc pe unde nu trebuie şi, başca, îşi mai bat şi gura. De ce să ne tulbure străinii obiceiurile? Sunt profund interesate anumite persoane să n-avem parte de scriitori printre noi.

— Dar cum s-a aflat de faptul că-s scriitor?

— Tot prin telefonul nostru. Crezi c-a înghiţit cineva povestea c-ai venit să scrii un roman? Dacă-i aşa, de ce tocmai la Colţiilupchii? Aveţi Casă de creaţie la Sinaia-Cumpătu…

Revin la problema locală:

— Şi cine-i creierul? Cine-i “cerebelul” care se consideră inoportunat de stabilirea mea temporară aici?

— Naiba! — îmi declară doctoriţa, nespus de calmă.

— Coană Milico, să fim serioşi! Nu-mi arde de glume…

— Nici mie, maestre Conan Doi!

— Care Naiba? Naiba Naiba?

— Maestre, mă dezamăgeşti. Arăt eu atât de toantă? Numai cretinii îşi închipuie că există diavoli. E vorba de Gulliver Naiba!

— Proprietarul morii?

— Exact şi întocmai! Vezi că ştii, dragă maestre!

— Ia mai spune-mi o dată, coană Milico, parcă nu-mi vine să cred. Cum îl cheamă?

— Gulliver Naiba!

— Gulliver? Formidabil!

Doctorița mă tempereazǎ din entuziasmul meu folcloric:

— Nu te grăbi, maestre. Încă n-ai aflat totul despre Naiba!

Buimăcit de ipoteza, destul de verosimilă, emisă de Milica Manzur, precum şi de bizarul nume al cetățeanului, aprind rapid şi năuc un “Snagov”, trăgând ca un disperat. N-are pic de tiraj. Normal. Dădusem foc filtrului. Fiind din material plastic, obstruează canalele prevăzute pentru circulația cancerului din fum. Arunc țigara supărat.

Până să-şi termine doctorița povestea, recitându-mi întregul dosar de cadre al lui Gulliver Naiba, reuşesc şi eu să termin, până la fund, desaga cu merinde.

Acum sorbim iarăşi din cafelele furnizate de miraculosul meu termos. Eu mă strădui să recapitulez şi să ordonez datele aflate, iar Milica Manzur mă priveşte cointeresată, curioasă să vadă cum funcționează creierul unui scriitor. Nu ştiu ce-o fi observând doctorița, însă computerul meu personal lucrează (după părerea mea) mai mult decât satisfăcător, dacă nu chiar excelent.

În primul rând, pentru că nu-i numai un cerebel de creator, ci şi masa de celule cenuşii a unui detectiv înnăscut, deosebit de înzestrat “vizavi” de problemele, atât de spinoase, ale psihologiei contemporanilor mei.

Datele comunicate de doctoriță sunt, pur şi simplu, fantastice.

Gulliver Naiba debarcase la Colțiilupchii prin 1949. Fără să se ştie precis de unde, cine fusese şi cine era. Încă de-atunci, arăta destul de verde la trup, deşi lansase zvonul că-i trecut de 65 de ani. Dar, conform certificatului eliberat verbal de Milica, nici acum nu-i

dădeai mai mult. Naiba refuza să-mbătrânească, prin cine ştie ce contract încheiat cu tizul său.

Într-un timp record, se impusese ca potcovarul cel mai dibaci din regiune. Pe lângă potcovărie, Gulliver înfiinţase în acelaşi spaţiu şi-un mic atelier de reparaţii universale: biciclete, atelaje agricole, vermorele şi pompe carosabile de stropit pomii, motorete şi motociclete, aparate de radio şi, în ultima vreme, chiar şi televizoare.

Neavând concurenţă, îşi ridicase o casă, cumpărase “moara dintr-un dud”, plus grădina şi livada adiacentă. Lucra în permanenţă, cu excepţia zilelor de vineri. Aici, simt nevoia să solicit un supliment de informaţii:

— De ce tocmai vinerile, coană Milico? De ce să nu lucreze vinerile, când e ştiut că duminica-i ziua noastră de odihnă?

— Asta se-ntreabă şi satul. Dar mie mi-e clar. Domnul Gulliver Naiba, după părerea mea, se ocupă cu ocultismul. Mai pe ascuns, mai pe faţă, el e vraciul şi vrăjitorul local. Face şi desface farmece, ghiceşte. Lumea vine la el ca la circ. Cred că realizează mai mulţi bani cu chestiile astea, decât cu potcovitul...

— Stai oleacă, doctoriţo! Una-i ocultismul şi alta-i vrăjitoria.

— Şi crezi că domnul Gulliver Naiba nu cunoaşte diferenţa? Să-i vezi biblioteca de specialitate, te cruceşti! Una citeşte şi-alta practică. Când îi doare capul, sătenii se duc la Naiba, să le descânte.

— Şi le trece?

— De unde! Vin apoi la mine, după “nasturi”.

— Deci, ce mai calea-valea, nu-ţi face concurenţă...

— Nene maestrule, e-o ruşine, ca astăzi, în secolul cosmic, să crezi în descântecele unui mag decrepit, în

pragul sclerozării… Poate greşesc, dar Gulliver Naiba e-un om plăcut, tocmai datorită cretinismului care începe să-l macine, o dată cu înaintarea în vârsta pe care se încăpăţânează să nu şi-o mărturisească. Am oarecari relaţii cu el, îl supraveghez de la distanţă, fiindu-mi simpatic cu procedurile sale de arierat mintal pe cale de senilizare.

Cad câteva clipe pe gânduri, apoi îi spun Milicăi:

— Dar, dacă-i vorba de-un caz rar, de vreun fenomen parapsihic?

Milica izbucneşte în râs:

— Gulliver Naiba, fenomen parapsihic? Marele mag, descoperitor de vaci rătăcite şi găini furate? Care s-a ţicnit la bătrâneţe, de prea multe cărţi ocultiste citite…

— Ştii ce nu-nţeleg eu, coană Milico? — insist s-o interoghez pe doctoriţă. Ce-ai cu el? De ce nu-l suferi, de vreme ce ţi-i simpatic? Arierat, ramolit, văd că-l diagnostichezi. Atunci, înseamnă că nu prezintă vreun pericol real.

— Maestre Conan — se enervează doctoriţa —, n-aş zice că mi-i frică de Naiba, adică de Gulliver. Mai curând, mă nelinişteşte. Însă nu-mi surâde deloc faptul că reuşeşte să câştige atât de uşor încrederea sătenilor. Totodată, manevrele lui manifestă multă viclenie. Urmăreşte ceva, ceva ascuns. Faptul că nu dau de rostul purtărilor lui, asta mă tulbură, mă îndeamnă să-l vizitez. Mai mult pentru a fi la curent cu intenţiile sale. Când ne întâlnim, stăm îndelung la palavre. Mă aiureşte cu poveştile lui, dealtfel amuzante. Îmi repugnă însă procedurile sale “vrăjitoreşti”. Nu numai că sunt o înşelătorie, dar le practică din lăcomie de bani…

— O fi şi ăsta un fel de hobby! — avansez eu o ipoteză, absolut cretină.

— Hobby, hobby, dar de ce-l deranjează instalarea unui scriitor la Colțiilupchii? De ce nu te primeşte nimeni în gazdă? Vezi, iubite maestre, aici e-aici! Înseamnă că se teme de ceva, că se ascunde. Aş da mult să aflu despre ce-i vorba, zău, meştere Conan…

A sosit momentul să pomenesc despre calitățile mele detectivistice:

— Coană Milico, de azi înainte, totul a-ncăput pe mâini bune. Am să mă ocup personal de “enigma Gulliver Naiba”. Nu degeaba îmi spun colegii “detectivul Conan Doi”! Sunt curios cum o să reacționeze Naiba, zis şi Gulliver, când am să-l rog să-mi închirieze “moara dintr-un dud”.

Milica Manzur, fără să manifeste simptome vizibile de entuziasm, îşi aprinde placidă un “Snagov”(din pachetul meu), după care declară:

— Îndoi-m-aş, dolofanule!

— Regret, coană Milico, dar te pripeşti! — îmi ies eu din resorturi. Şi-apoi, să ştii, eu nu-s gras, ci glandular. Hipofizar, dacă-i să vorbim endocrinologic…

Doctorița mă examinează amuzată, apoi îmi zâmbeşte:

— Acelaşi diagnostic ți-l pusesem şi eu, dragă maestre. Iar dacă ți-am zis “dolofanule”, asta-i dovadă de extremă simpatie. Pentru că-mi sunt dragi supraponderalii…

— Nu ține, doctorițo! De ce tocmai supraponderalii?

— Din pricina contrastului cu slăbiciunea mea. De-aia n-am să mă mărit, pentru că nu găsesc, şi nici nu cred să existe, un gras corespunzător.

— Cu mine să nu-ți faci planuri, coană Milico. Sunt de trei decenii în câmpul conjugal…

Doctorița, femeie şi gospodină, spală ceştile la gârlă, le şterge cu nişte ziare, după care mă priveşte numai zâmbete:

— Nene Conane, dragule, să te vedem dacă-ți reuşeşte figura cu “moara din dud”. Sunt şi eu curioasă. Până atunci, te las cu bine, pa şi la re! Treburile mă solicită, meleagurile sunt greu de parcurs, indiferent dacă “nea Dobre” consimte sau nu la patimile mele.

Până să-mi adun boarfele şi catrafusele, până să dispară doctorița cea năzdrăvană, soarele s-a cățărat vârtos pe cer, escaladându-l pe jumătate. Ceasul mi-a stat de mult. La 9 şi-un sfert.

“Bombița” porneşte tot la sfert. Adică, motorul. Deoarece vehiculul se încăpățânează să nu mişte din loc.

Altă enigmă. Ce naiba o mai fi şi cu penele astea ale “Bombiței”? O stare de nelinişte îşi face loc prin sistemul meu nervos. Formidabil. Unde-mi sunt mințile? Răspunsul e unul singur. La naiba. La Gulliver Naiba. Voi fi sau nu voi fi chiriaşul său, asta-i întrebarea! Care mă frământă vârtos!

11. Casa Diavolului

În absenţa oricăror dificultăţi notabile — datorită şi informaţiilor suplimentare oferite de zglobioasa Milica Manzur —, ajung şi parchez lângă domiciliul domnului Gulliver Naiba.

Dezamăgire totală, cruntă, din cele mai profunde. Dacă un personaj, atât de insolit şi dotat cu toate alifiile, ca Gulliver Naiba, după douăzeci de ani de muncă îndârjită (dar şi lucrativă), nu şi-a putut înjgheba decât chichineaţa asta deprimantă, rezultă că nu-i chiar un mag de calibru impresionant, aşa cum îmi imaginasem eu din cele relatate de doctoriţă.

Întrucât n-am sesizat vreun indicator restrictiv, care să interzică claxonatul în localitatea Colţiilupchii, profit de ocazie şi apăs cu toată convingerea, dar şi animat de cele mai bune sentimente, pe butonul aparatului de făcut zgomot. La parametrii calculaţi de firma constructoare, cu destulă parcimonie, behăie şi el cum poate, oarecum lipsit de entuziasm şi vigoare. Obţine totuşi rezultate!

Căci, de după colţul casei, păşind alene şi terifiant, se ivesc doi dulăi înfricoşători, două fiare infernale. Dintr-o subspecie canină absolut necunoscută. Taciturne, nu mă onorează nici măcar c-un surogat de lătrat.

Privesc atent şi concentrat la jivinele iadului. Mă apropii de gard. Zăvozii, aşijderea. Când sunt la un metru de poartă, disting o tablă de tinichea pe care este scris: “Câini foarte răi! Nu muşcă!”.

Fiarele mă privesc şi ele, tot concentrat şi atent. Dar şi indiferent. Mai întreprind un pas. De probă. Perechea refuză să latre. Ceea ce mi se pare normal, deoarece nici eu nu-i latru. Reuşesc, abia acum, să

descifrez etichetele pe care le poartă agățate de zgardă. Namila din stânga se cheamă “Satan”, iar cealaltă, “Belphegor”. Interesant. Din ce în ce mai interesant.

Dar cum nu-s prea fricos de felul meu, îmi iau cordul în dinți şi deschid încetişor (chiar foarte încetişor) portița. Dulăii iadului se trag îndărăt. Eu fac doi paşi înapoi. Zăvozii dublează miza, la patru paşi. Dar, tot înapoi. Nu sesizez nici o intenție agresivă. Şi baletul excentric evoluează mai departe.

Pornesc să examinez casa domnului Gulliver Naiba — care refuză să manifeste vreo dorință de-a-şi arăta fața —, dându-i un ocol integral.

Ciudată construcție. Mult mai joasă decât locuințele văzute la Colțiilupchii. Acuma, nu mi se mai pare atât de prăpădită. Mai ales când remarc uşa de la intrare, din stejar masiv, de parcă ar fi poarta castelului de la Bran. Iar ferestrele sunt (cel puțin) cu totul impresionante: mari şi late cât nişte vitrine de “supermagazin” universal, de tip “BIG”.

La al doilea ocol, bag seama că mai există o uşă. Dosnică. Însă, la fel de zdravănă ca şi cea principală. Mă intrigă însă faptul că nu-s prevăzute cu broaşte. N-au decât obişnuitele clanțe, de la “Ferometal”, fabricate conform STAS 4653/67.

Cu dulăii după mine, mai vizitez şi livada din spatele atenanselor. Dar, ca orice diavol care se respectă, Naiba nu-i nicăieri.

Deodată mă străbate un gând înfiorător. Dacă bătrânului mag i s-o fi făcut cumva rău în casă? La vârsta lui, nu-i exclusă posibilitatea unui infarct de miocard, stop cardiac sau altă defecțiune a sistemului vascular. Că, slavă Domnului, sunt destule şanse…

Mă reped către casa absentului. Clanța uşii de la intrare funcționează satisfăcător. Pesemne că-i nouă.

Pătrund în prima odaie, iar dulăii rămân de gardă, în fața pragului. În cea mai mare goană, străbat toate încăperile. Patru la număr. Sper să-i mai pot fi de ajutor bătrânului Naiba, în caz de dificultate.

Locuința-i cum nu se poate mai pustie.

Odaia cea mare are ferestrele zăbrelite. Absolut fără noimă, de vreme ce casa nu posedă broaşte la uşi. O masă imensă, perfect pătrată, ocupă un spațiu corespunzător. Disting pe centrul acesteia, sprijinit de o scrumieră uriaşă, din ceramică neagră, un bilet.

Când citesc în capul biletului numele meu, rămân cu gura căscată.

Iau hârtia, cu mâini tremurânde (de emoție), şi pornesc să lecturez:

“Domnule Conan nu m-aştepta aud de la nişte cumetri că vrei să locuieşti la moara dintrun dud nu ştiu ce poate să facă acolo un scriitor dacă eşti aşa ceva dar ar fi bine so încerci o zi două ca săți dai seama dacăți convine apoi vom discuta şi condițiile că nus amator de străinaşi în satul meu dacă nuți e frică dute şi dormi la moară o să stăm de vorbă mai pe îndelete mai târziu acum am treabă aştept oaspeți din adâncuri la peştera guşteriței viziteazămi şi casa în care locuiesc ai ce vedea țiam lăsat pe noptieră o sticlă de benedictină şi un pahar guliver naiba.”

Comoționat zdravăn în urma enigmelor multiple propuse de lectura mesajului, apreciez că-i cazul să dau urgent ascultare invitației domnului Gulliver.

Depistez un flacon borțoşel pe dulăpiorul de lângă fereastră. De ce i-o fi zicând noptieră, asta-i o enigmă în plus. Peste câteva secunde, un lichid verzui, uleios, umple păhărelul care vibrează lejer în mâna dreaptă.

N-am mai gustat până astăzi benedictină. Probabil că asta-i, din moment ce domnul Naiba îi spune pe

nume ca unei vechi cunoştinţe. Pun o picătură pe limbă. Se deplasează de parcă ar fi mercur, apoi alunecă rapid pe beregată.

Cerul gurii îmi explodează. Arome bizare, necunoscute, îmi perforează nările. Incitat, torn în personalitatea mea tot păhărelul. O pară de foc, un autentic incendiu alertează toate vinele şi arterele, electrocutându-mi reflexele. Cu toată greutatea mea, care nu-i de ici de colo, am senzaţia c-am devenit imponderabil.

La un moment dat, îngheţ. Dacă mi-a oferit cine ştie ce otravă sau elixir infernal? Aştept paralizat efectele următoare. Nimic! Numai că zbor... Lin şi sigur! Beau şi-al doilea păhărel. Pentru verificare. Şi dacă mă ajută la scăderea greutăţii?...

Mă las ameţit pe un scaun. Tare. Din stejar masiv. Dar, întrucât am devenit imponderabil, impactul dintre mine şi scândura dură, dar vârtoasă, nu mai contează.

Imediat, poate datorită şi efectelor stimulatoare ale benedictinei, mi se nasc în minte o serie de întrebări. De unde-mi cunoaşte Naiba numele? De unde ştia c-am să-i intru în casă? Chiar or fi vizitatorii din Adâncuri la peştera Guşteriţei?

După ce-mi recapăt o parte din calmul meu proverbial, negăsind deocamdată nici un răspuns valabil la întrebările de mai sus, pornesc la vizitarea locuinţei.

Inaugurez ancheta cu odaia în care găsisem straniul mesaj şi flaconul cu extractul de plante. Cel puţin, aşa îmi amintesc că trebuie să fie benedictina, o poţiune medicinală.

Încăperea-i cam întunecată. Ferestrele zăbrelite sunt destul de chioare, în ciuda dimensiunilor uriaşe. Găsesc rapid şalterul. Aprind lumina. Chioară şi asta.

Nu pare să aibă mai mult de 15 waţi. Becul, bineînţeles. Mă rog, asta avem, asta folosim.

În afara mesei imense, din centrul camerei, a scrinului pitic, a două scaune din stejar şi-a unei măsuţe acoperite cu postav verde, se mai află în încăpere un bufet monumental, tot din stejar masiv, un bufet cu etaj, ca pe vremuri, aşa cum avea şi madam Nachtigal, la Posada, cu zeci de uşiţe şi ferestruici, cu nenumărate saltare vizibile şi invizibile (mai ales). Bufetul, la ora actuală, e utilizat ca bibliotecă.

Formidabil! Domnul Gulliver Naiba, în ciuda părerii pe care mi-o formasem după citirea misivei — agramată şi antiortografică —, posedă o mulţime de cărţi în franceză.

Găsesc o sumedenie de lucrări despre ocultism, printre altele şi monografia de vulgarizare a lui Julien Tondriau ("Ocultismul"), romanele şi nuvelele lui Jean Ray, "Ceremonialul nocturn" al lui Thomas Owen, "Povestiri malefice" de Claude Seignolle, "Memoriile diavolului" de Frédéric Soulie, ba chiar şi "O mie şi una fantome" a bătrânului Dumas. Cultivat şi bătrânul Gulliver Naiba. La curent cu lucrările de... specialitate. Dacă le-o fi citit!

Îmi continui examinarea în celelalte încăperi. Nimic senzaţional. S-ar zice! Şi, numai deocamdată...

Pentru că, în ultima odaie, cea care dă spre uşa din dos, descopăr o oglindă realmente impresionantă. Atât prin ornamentica elegantă, barocă şi artistică a ramei, cât şi prin dimensiunile ei. Depăşind statura unui cetăţean bine dezvoltat, nu-i prinsă de perete, aşa cum s-ar fi cuvenit, ci stă la vreo 50 de centimetri de zid. Un individ ceva mai subţirel s-ar putea strecura lesne în spatele ei.

Curios. Dacă nu, chiar foarte curios. Într-o casă destul de amărâtă, cum arată pe dinafară locuința lui Gulliver Naiba, să dai peste o oglindă de certă valoare nu-i lucru normal!

Mă apropii. Privesc în apele întunecate ale oglinzii.

— Drace! — îmi scapă de pe buze numele vulgar al Satanei.

Căci oglinda refuză să-mi reflecteze imaginea.

În schimb, se scălămbăie la mine, oarecum ironic, o aschimodie de pe alte tărâmuri. Pe cât mi-s eu de trupeş, pe-atât de scheletică-i arătarea.

Mă reped în spatele oglinzii. Nimeni.

Cercetez sticla. Neprezentând denivelări sau unduiri apte să redea imagini deformate, ca oglinzile de la bâlciuri, conchid că iarăşi nu-i ceva normal. Oglinda lui Gulliver Naiba contravine celor mai elementare legi ale fizicii. Pe care le cunosc la perfecție, de câte ori le-am repetat la şcoală, pentru a nu risca oarece penibile corigențe.

Înnebunit, mai privesc o dată. Aschimodia a dispărut. Acum este înlocuită de-o altă ipostază a ei, un individ halucinant, dar şi destul de corpolent. Privindu-l mai concentrat, sunt silit să deduc că-i vorba de personalitatea mea.

Nu mai zăbovesc o clipă în odaie, ci mă înapoiez în camera cea mare, unde-mi uitasem butelca şi paharul. Simt o nevoie urgentă să conversez cu benedictina. Care îşi face numaidecât efectul. Îmi revin în puteri, planând iarăşi în spațiu. Nici cu poțiunea asta nu-i lucru curat.

Pentru a mă achita de obligația esențială a unui detectiv corect, anume de-a nu examina superficial detaliile, revin în odăile vizitate.

Încăperea cea mai misterioasă, aproximativ vidată de orice mobilă sau ornamente spânzurate pe pereți, mi se pare odaia din stânga celei în care găsisem biletul. Domneşte înăuntru o atmosferă apăsătoare. După câteva clipe, de profundă analiză, mi-o explic. Odaia nu posedă nici o fereastră. Şi totuşi, e luminată suficient. Dar nu arde nici un bec! Cum se face că încăperea pluteşte într-o lumină fantomatică, pâlpâitoare, ca un ecran de televizor defect, fără imagine? Şi-aici ceva nu-i în regulă!

Deconcertat, dar şi năucit de cele văzute, ies din casă. Fără să las din mână scrisoarea domnului Gulliver Naiba.

Ajuns în bătătură, mai citesc o dată rândurile celui plecat la peştera Guşteriței. Şi încă, la o întâlnire cu personalități sosite din Adâncuri.

Ce părere o fi având despre mine domnul Naiba? Mai ales când îmi propune, negru pe alb: “ … dar ar fi bine so încerci o zi sau două ca săți dai seama dacăți convine… dacă nuți e frică dute şi dormi la moară…”.

Să-mi fie frică? Mie? De cine şi de ce?

Îmi iau un călduros rămas bun de la “Satan” şi “Belphegor”, dar prin semne şi încă de la distanță, după care urc precipitat în “Bombiță”.

Vâr cheia în contact. Motorul, tot precipitat, nu porneşte! Nici la sfert, nici la jumătate, nici la trei sferturi. Nu porneşte deloc.

După căutări istovitoare, care au durat mai bine de un sfert de ceas, reuşesc să depistez defecțiunea. Dar nu numai defecțiunea, ci şi o sticlă de benedictină. Pe bancheta din spate. Sticla. Iar defecțiunea, la curent, pe care mi-l întrerupsese cineva. Operație pe care o putea realiza doar un mecanic priceput. Căci, datorită unui sistem extrem de inteligent, imaginat bineînțeles

de mine, mi se instalase sub tabloul de bord un dispozitiv de eliminare a bateriei din circuit. Al naibii şi domnul Naiba! Se cam pricepe la probleme de tehnică auto.

Nu mai gândesc la tulburătoarele evenimente ale zilei, ci demarez în ralantiu spre moară.

Şi totuşi, mă frământă vârtos o chestiune, oricât mi-ar fi de vraişte gândurile. Dacă Gulliver Naiba a descoperit heblul de întrerupere a curentului, cum a procedat de mi-a deschis maşina? Cheia portierei se află la mine!...

Încă o enigmă. Că parcă n-ajungeau enigmele anterioare!

12. Inoportune apariţii nocturne!

Cam într-un ceas (plus ceva mărunţiş), izbutesc s-ajung la “moara din dud”. Nu-i chiar o performanţă, pentru un Fiat 600.

Nu ştiu ce Dumnezeu o fi având “Bombiţa”, dar simt că-mi tritureazӑ nervii de parcă i-ar pisa într-un mojar.

Am fost silit să opresc din două în două minute. Minimum. E drept însă că şi cu benzina sunt pe sfârşite. Mereu pene. De tot felul. De motor, de curent, de cauciuc şi chiar de... găină. Că era cât pe ce să calc şi-o orătanie domestică (dar scăpată pe uliţa civică).

Mâine, după o noapte odihnitoare, în care sper să dorm buştean, ca un dulce copil (bine dezvoltat), îi extirpez toată măţăraia electrică. O demolez, fir-ar să fie ea de “Bombiţă”. Barem să ştiu precis ce se-ntâmplă. După aia, o montez la loc. Dacă voi mai putea!...

Trag maşina chiar lângă tindă. Oricât sunt eu de abilitat în arta şofatului, reuşesc totuşi să patinez lejer pe fânul de curând cosit, proptindu-mă cu masca “Bombiţei” de talpa costelivei construcţii. Dar, fără avarii notabile. Numai bara din faţă a suferit vag, în partea dreaptă, unde pare să aibă un soi de cucui. Dar şi acesta-i invers, prezentând o bolfă alveolară interioară. Nu-i nici primul şi, nici ultimul. Barele celelalte arată mult mai rău. Sunt vreo cinci, adăpostite în garaj, unde ruginesc în pace şi onor.

Nu mă mai satur privind “moara dintr-un dud”. Liniştea ce mă înconjoară — cu excepţia unor gâlgâituri suspecte emise de radiator — pur şi simplu mă terifiază. Nu-mi vine a crede că mai poate exista o

asemenea oază silențioasă pe planeta noastră poluată de zgomot.

Până să descindă amurgul, decid că-i cazul să mai dau ocol morii.

Poezia pe care o degajă în cantități industriale se datorează atât emoției generate de vechimea construcției, pesemne de ordinul câtorva secole (minimum două), cât şi îmbunătățirilor întreprinse — probabil de actualul proprietar — în spiritul respectării stilului bătrânilor meşteri de odinioară.

După ce pătrund în interior, constat urgent că una-i afară şi alta-i înăuntru.

Nu mai există nimic din ceea ce se cheamă moară. A dispărut orice instalație. Au dispărut şi pietrele, şi coşul pentru turnarea grăunțelor, şi cântarul, şi sacii, şi scafele.

Socotind pe degetele de la mâna dreaptă, unde am cinci, moara posedă trei încăperi. Mari şi late.

Living-room-ul, adică “odaia mare” în limbajul folcloriştilor locali, căptuşit de lemn de tei, doar rindeluit, conține o masă, patru scaune, un bufet şi-o laviță, tot din lemn brut, şi tot de tei, dar prezintă o ciudățenie. Una singură. Şi bună. Anume, bufetul. Care ascunde un frigider cu compresor, unde s-ar putea adăposti şi-o carcasă întreagă de bou. Din păcate, suspomenitul frigider nu are în păstrare decât trei sticle borțoşele. Pline cu un lichid binecunoscut mie.

O cameră, mai puțin încăpătoare (pesemne că-i dormitorul), n-are decât un pat. Dar pat, nu glumă. De patru persoane. Cel puțin. Dar, din stejar masiv. Numai un buldozer l-ar putea muta din loc. În pofida masivității, somiera se dovedeşte de-o suplețe şi moliciune fantastice. Cea de-a treia încăpere trebuie

considerată bucătărie. Dar, şi sufragerie de toate zilele. Depistez de la prima vista un aragaz cu două ochiuri tari (adică din fontă, nu din ouă), o butelie, o măsuță cu muşama cow-boy (în carouri), un bufețel pentru vase, plin cu străchini, blide, linguri, furculițe, cuțite, lingurițe. Pretutindeni, identific diverse agregate electro-menajere: râşniță cu motor, ibric cu ştecher, dispozitiv de prăjit pâine şi multe alte chestii asemănătoare.

Întrucât cineva paraşutează o înserare de basm, renunț să mai examinez anexele. Las pentru mâine camera, pivnița, podul, magazia, garajul (fost, probabil, grajd) şi bojdeuca pentru utilajul agro-alimentar. Vorba populară: "ce nu poți face azi!...".

Dealtfel, apreciez că mi se cuvine, înainte de culcare, şi-o mică gustare. Recomandarea dieteticienilor, care se referea la suprimarea cinei, o fi ea sănătoasă, dar la ei acasă. Nu în condițiile aerului tare de la Colțiilupchii care modifică metabolismul.

Acum, după ce am experimentat cu brio modestele mele aptitudini culinare, trebuie să mărturisesc sincer, cu mâna pe cord, că... aragazul a funcționat ireproşabil, generând o frumoasă flacără roşie şi foarte puțin fum.

Prăjitorul de pâine s-a dovedit a fi la înălțime. Pe raftul cel mai de sus al bufetului. L-am probat cu pesmeți dietetici, gata prăjiți din fabrică, neavând alt produs de panificație la îndemână.

Râşnița electrică de cafea, după ce-a manifestat unele ezitări mecanice, a dat rezultate din cele mai satisfăcătoare, emanând şi-un smog plăcut mirositor. Dar cafeaua, pe care o prăjisem într-o ulcică (până îi sărise smalțul), deoarece cam trăsese niţică apă (dar

curată, din torent), reuşise să acopere aromele chimice ale izolaţiilor arse, de la motorul râşniţei.

Ibricul (tot electric) n-a dat în foc decât o singură dată. A doua oară, a stat cuminte. Dar nici nu s-a mai încălzit. Nici el şi nici cardiotonica băutură pe care intenţionasem s-o fierb cu preţiosul său ajutor.

Respectând (fără exagerări) prescripţiile severe ale dieteticienilor, m-am declarat “sătul” cu anemica mea cină încropită din rezervele supranormative. Ceai de plante medicinale, câteva feliuţe de costiţă afumată, prăjite lejer pe tigăiţă, doar atât cât să devină crocante, o cutie şi jumătate de brânză topită (“pentru copii”) şi cafea. Turcească, bineînţeles. Dar şi rece. Plus două “Snagoave”, ţepene. La propriu şi la figurat.

Ca să n-adorm de-a-n-picioarelea, mă deplasez moleşit în direcţia odăii destinate odihnei de noapte. Detestând somniferele, sorb din mers, trecând pe lângă frigider, o “tabletă” de benedictină. Suficient ca, peste două minute, să mă aflu cuibărit în patul acela imens. Stau şi-ascult atent ţânţarul care-mi bâzâie pe la ureche, enervant ca un minielicopter în misiune de serviciu. Bine că-i numai unul.

Dacă ar fi fost o escadrilă, n-aş mai fi auzit seria de zgomote stranii ce se dezlănţuiesc brusc. Tresar şi mă reped urgent în papuci. Trag cu urechea stângă, trag cu dreapta, apoi cu amândouă. Clar! Sursa de gălăgie se află la subsol. Adică, în pivniţă. Singura parte a morii pe care n-o vizitasem. Condamnabilă şi nepermisă neglijenţă. Şi mă mai consider şi detectiv de excepţie!

Iar zgomotele se intensifică. Umblă cineva. Fără menajamente pentru somnul locatarilor.

Mă îmbrac în viteză ca un entuziast recrut de la paza contra incendiilor. O uşă bubuie asurzitor. Fapt

care mă determină să mă-ndrept tiptil în direcția tindei.

Afară e-o noapte de basm. Cerul incendiat de stele, posedând şi-o lună de 50 000 wați, îmi îngăduie o vizibilitate până la cinci sute de metri. Dar n-am nevoie decât de cinci. Uşa beciului e dată de perete şi, bălăbănindu-se ritmat, permite filtrarea luminii dinăuntru, într-o pâlpâire intermitentă.

Fiind un individ curajos, îndelung verificat, decid să pătrund în beci. Prima bâtă găsită devine în mâna mea o armă mult mai eficientă decât "Smith and Wesson"-ul lui Mannix. Din două motive. Nici nu scoate fum şi nici nu face zgomot.

Plin de sânge rece, în ciuda zgâlțâielilor ce mi-au cuprins hainele (pesemne, din pricina vreunui curent de aer), intru în "vestibulul" beciului. De-aici, o scară masivă de stejar coboară vreo patru metri spre catacombele "morii din dud".

Îmi iau inima-n dinți — slavă Domnului, am o dantură țeapănă şi corespunzătoare — şi descind treaptă cu treaptă. Scara suferă demn, gemând jalnic. Ultima treaptă nu mai rezistă. Cedează, pârâind sinistru. În plină catastrofă, mă agăț disperat de perete. Dar şi de şalterul luminii. Care se stinge instantaneu. Din beznă, răsună un muget de fiară, îngrozitor, ca-n filmele cu fantome:

— Aprinde, dom'le, becul, că mi se răceşte compoziția!

Mâna îmi acționează automat. Şi se face lumină, conform dispoziției transmisă de la distanță.

Privesc uimit încăperea. Dacă nu-i centru de colectare a sticlelor, atunci precis că-i vinotecă. Asta, judecând după flacoanele prăfuite, aliniate în nenumăratele polițe de pe pereți. Pe puțin, o mie de

recipiente. Nici n-apuc să descifrez enigmaticele inscripţii de pe butelii şi iarăşi mă aud interpelat:

— Lasă vinurile-n pace, că nu-i în fiece zi lăsata secolului!…

Excitat negativ, deoarece nu binevoieşte să se arate la faţă, îl corectez urgent pe individ:

— Se zice lăsata secului!

În aceeaşi secundă, necunoscutul, dându-şi seama că nu-s persoana pe care o aştepta, reacţionează imprevizibil.

O explozie înspăimântătoare răbufneşte în străfundurile catacombelor. Urmează imediat un zgomot insuportabil (peste 110 decibeli) de tingiri răsturnate, fierării prăbuşindu-se, un şuierat de spaimă ca şi cum ar fi scăpat aerul dintr-un compresor gigant, scaune rupte, dulapuri trântite, o harababură de apocalips, dar şi de sfârşitul lumii.

Peste câteva clipe, un fum gălbui, urât mirositor, invadează odaia în care mă aflu. Nu mai văd nimic, dar nici nu mai pot respira. Tuşesc în “forcing”, încercând zadarnic să-mi raclez canalizaţia pulmonară.

Până să-i lămuresc situaţia mea de cadre, necunoscutul trece pe lângă mine ca o umbră, mă îmbrânceşte din mers, după care ţâşneşte pe scări, în sus. Uşa de la intrarea pivniţei bubuie terifiant. Un curent de aer mă seceră brusc, escaladând pe urmele evadatului.

Recuperez rapid, tuşesc mai rar (dar mai adânc) şi consider că-i timpul să-mi declanşez investigaţiile.

Camera în care se produsese explozia şi care adăpostise sursele de fum şi curenţi de aer se află la câtiva paşi de vinotecă. Pâş-pâş şi intru prudent. O gură de ventilaţie, cât un coş de transatlantic,

absoarbe ultimele şuvițe de fum. Închid uşa. Şi curentul (de aer) încetează imediat.

Pornesc la cercetarea laboratorului ce mi se înfățişează ochilor. Căci ce altceva poate să fie dacă nu, laborator?

Deflagrația n-a distrus mai nimic. Totul a fost mai mult zgomot! Un scaun cu picioarele în sus, un dulap cu uşile deschise, un recipient pe duşumea, un cazan în care încă mai fierbe ceva, tingiri, retorte, cleşti, patenturi şi alte unelte necunoscute mie. Ce-a explodat, atunci? De unde-atâta fum şi gălăgie? Ce se meştereşte aici?

Un zdupăit de paşi grei, deasupra capului, mă alertează urgent. E clar. Fugitivul cotrobăie prin "moara dintr-un dud". Mai precis, în bucătărie, care se află chiar deasupra mea.

Țâşnesc imediat spre uşă. Mai înainte de-a mă extrage din enigmatica încăpere, privirea îmi cade asupra unui element ce-mi îngheață sângele. Din întregul sistem circulator. Câteva maxilare, prevăzute cu dinți strălucitori, rânjesc la mine semnificativ. Paralizez pentru o secundă. După care, încep să gândesc intens. Din mers. În plină deplasare spre apartamentele mele.

Acum mi-e limpede întreaga schemă. Asasinul care-a evadat de-aici, după ce-a ucis câțiva indivizi, le-a extras măselele, cu fălci cu tot! Dar, când m-o vedea, asasinul o să aibă oarece probleme... Fug şi gândesc rapid, cu-o luciditate atât de fantastică, încât mă podidesc lacrimile de drag ce-mi sunt. Dar, să lăsăm exagerările...

Când dau buzna în bucătărie, uşa-i deschisă. Abia mă pot opri, frânând brusc, în buza mesei. Care-i din lemn. Suspin adânc, după care îl caut pe asasin.

Acesta, încă înainte de sosirea mea, probabil suficient de zgomotoasă, o luase la fugă. Chiar îl aud trântind uşa de la dormitor.

Cursa contra cronometru durează aproximativ un sfert de ceas.

L-am alergat prin toată “moara dintr-un dud”, până ce n-a mai avut scăpare. L-am prins tot în bucătărie. Unde gâfâia epuizat pe-un scaun, cu coatele rezemate de tăblia mesei.

Abia ținându-mi suflarea, l-am somat, recurgând la un truc clasic din repertoriul marilor detectivi:

— Stai că trag!

Asasinul mă priveşte surprins, gâfâind în continuare. Nu-mi vede arma. Pe care, de altfel, nici n-o posed. Într-o pauză, îndrăzneşte să-mi vorbească:

— Nu vezi că stau, măi tu măi? Trage o dată, nu te mai câcâi!

E nebun. Aşa cum şi presupusesem, de altfel. Deci asasinul e dement.

— Dacă trag, mori! Vrei să mori?

— Ba nu vreau să mor deloc.

Deconcertat, mut trucul pe canalul doi, apelând la cealaltă variantă:

— Atunci, nu mai trag!

Să vedem, ce mai face, acuma, nebunul. Precis îşi pierde cumpătul, intră în derută, după care se predă. Asasinul însă, dement care se ia în serios, îmi face conversație:

— Ba trage, dom’le! Trage o dată uşa aia, că rămânem țepeni. Nu simți ce curent e pe-aici?

Nu-i chiar nebun. Pentru că există un curent nemaipomenit. E şi normal, cu-atâtea uşi şi ferestre deschise.

Închid uşa, închid şi fereastra după care deschid interogatoriul:

— Cine eşti dumneata?

— Măi tu măi, dar matale cine eşti?

— Conan Doi!

— Şi unde-i Conan Unu?

Totuşi, dacă nu-i nebun, face pe nebunul.

— E mort!

— L-ai ucis?

— Nu, eu. Viața. A murit de bătrânețe. Dar şi celebru. Cum era să-l omor eu pe sir Arthur Conan Doyle, cel mai mare scriitor de romane polițiste?

— Păi, eu te-am întrebat de Conan Unu!

— Domnule, eşti alienat?

— Da de unde! Dentist! Dar matale?

— Romancier!

— Şi de ce mă sperii, măi tu măi? De ce mă faci s-alerg după matale, ca la cursele de cal...

— Pardon! Eu te-am alergat... să dai socoteală de morții fierți în ceaun până la dezintegrare... Nu mă duci pe mine, “dentistule”!

— Măi tu măi, eşti romancier cum sunt eu popă ortodox! Şi, întrucât mă cheamă Naftule Pompadur, pentru prieteni, Tulli, îți dai seama că aşa ceva nu se poate. Mai bine să dăm cărțile pe față! Altminteri te dau pe mâna Miliției. Aşa că alege... Ce rost are să-ți tai singur cracul de sub picioare?

Tulli Pompadur arată conform numelui său ciudat, dar şi trăsnit. Acoperişul capului îi e pleşuv total, ca un fund de ceaun cromat. În compensație, şi-a lăsat favoriți bogați, de fox sârmos, iar craniul e-mpodobit artistic, extra-modern, cu plete ce-i atârnă deasupra umerilor, pornind bineînțeles de la vârful urechilor în

jos. Efectul e stupefiant. Ceva în genul unei sălcii plângătoare.

În materie de înălțime, asasinul “dentist” depăşeşte cu mult 1,55 m. Dar şi-aici compensează prin artificii de modă. Pe sub pantalonii evazați exagerat, de s-ar zice că-s două fuste, poartă cizme cow-boy, dar şi cu tocuri înalte, “de damă”, tipul troci (pătrățoşi şi cu etaj). Cămaşa din bumbac flauşat, pâsloasă, are o culoare nedefinită, oscilând între verdele de mlaştină şi sticla de sifon. În orice caz, distonează flagrant cu părul morcoviu şi ochii de nuanța distrugătoarelor flotei de război, pe timp improbabil.

În vreme ce “dentistul” mă ascultă, arborând un zâmbet sintetic, îi recit autobiografia mea. Pe măsură ce înaintez în amănunte, zâmbetul dispare, transformându-se într-un rânjet verde, plin de neîncredere.

— Şi fii atent, nu-s numai scriitor, ci şi detectiv.

Rânjetul dispare. Asasinul cască ochii, gura şi încearcă să spună ceva. Dar cuvintele se formează abia după eforturi susținute:

— Maestre, ce mai, eşti tare! Dai un ban, dar stai în spate. Te pomeneşti că eşti şi detectiv privat!

Am vaga senzație că mă ia peste picior.

— În nici un caz, privat de inteligență, cum par să fie unii asasini amatori. Dă-i drumul la referințe, să aflăm ce-nvârți pe-aici... Ce-i cu maxilarele alea? Câți oameni ai ucis?

“Dentistul” ezită, nevenindu-i să creadă urechilor. Nu se aştepta să-l demasc atât de urgent.

— Scumpe maestre, sunt tehnician de valoare, n-a murit nimeni cu protezele mele. Ce-ai văzut, matale, sunt monturi de proteze. Bătrânul Gulliver mi-a închiriat pivnița, să-mi fac lucrările de laborator. Iar în

căzănel, fierbeam un material nou, pentru înlocuirea cerii de luat măsură. De unde-ai mai scornit şi chestia cu asasinatele?

— Şi explozia? Şi fumul? — îl interoghez eu strâns.

Tulli Pompadur începe să tremure. Trupul îi e zguduit din ce în ce mai intens. E clar. Îl cuprinde panica.

— Nu ştiu ce soi de romane oi fi scriind, matale, dar habar n-ai de fizică.

— Lasă-mă cu fizica! Exploziile aparțin de chimie…

Pompadur tremură spasmodic. Chipul îi e străbătut de grimase, abia se poate stăpâni. Nu-l mai țin nervii. Dar izbucneşte într-un hohot de râs fantastic, monstruos. Râde total, din întreg trupul. I se scutură de râs şi mâinile, şi picioarele, şi pletele marginale.

— Ha! Ha! N-ai înțeles că eram în pragul unei descoperiri epocale? Când ai rupt scara, tocmai dădusem de soluție. Se vede însă că materialul a intrat într-o fază neaşteptată şi-atunci a făcut fâs. Un fâs ceva mai tare, cu mult fum. Mi-ai distrus cariera şi viitorul şi-acum vrei să mă scoți şi asasin… După ce mi-ai tulburat opera de creație, de invenție în stare pură, mai ai şi pretenții? Mă faci să te alerg prin toată casa, să cred c-au năvălit tâlharii şi mă scoți, tot pe mine, erou de roman polițist! Nu ține, nene Conane! Mai bine erai Conan Unu, nu Doi.

Mă intrigă ultima sintagmă a presupusului criminal.

— De ce?

— Pentru că ăla-i decedat! Aşa mi-ai spus! Şi-atunci nu mai aveam necazurile de-acum…

Îl privesc oarecum surprins. Fusesem cât pe ce să comit o groaznică eroare detectivistică. Pompadur se uită la mine atent. Apoi, brusc, propune:

— Hai să gustăm ceva! Ai vreo băuturică?

Apreciez favorabil şi chiar flatat ideea dentistului.

— Băuturică s-ar mai găsi, scumpul meu asasin, dar de-ale gurii, ioc!

— Nu contează, maestre! Are băiatul... Dau o fugă până-n beci, să-mi iau desaga cu unelte şi alimente... Vin imediat!

Până să dispară pe uşă, strig în urma lui:

— Lasă uneltele, adu doar alimentele...

Ce mai tura-vura, am fost dus. Ca un dulce copil. Fiindcă dentistul nu mai vine. A trecut un sfert de ceas de când îl tot aştept. S-au auzit, un timp, nişte zgomote, dar nu cred să fi fost produse de el. Păreau exterioare "morii dintr-un dud".

Analizându-mi critic erorile, mă condamn aspru şi pornesc în căutarea dentistului. Dar, dacă nu-i totuşi dentist, ci numai un biet asasin?

Îngrozit de perspectivele oferite de supoziția mea ultimă, mă avânt iarăşi pe scara beciului. La vale. Uit de treapta frântă şi iarăşi mă sprijin de şalterul luminii. Care, bineînțeles, se stinge. În clipa când o aprind, în virtutea experienței dobândite, un zbieret infernal face să mi se zbârlească părul, în ciuda faptului că-l port tuns scurt (8 milimetri).

Zbieretul capătă precizie. Disting chiar şi cuvinte.

— Tulliiiii! Tulliiiii! Ieşi afară, nefericitule! N-are rost să te ascunzi! De la patru te-aştept sub nucul din livadă!

Glasul răguşit, gros şi dogit zdravăn, îmi îngăduie să diagnostichez un excesiv consum de tutun.

Pornesc invers, să escaladez treptele, dar în capul scării mă întâmpină o apariție de "science-fiction", dar din genul celor "vizionate" în filmele de groază. Joimărița (fantomă folclorică) e-n minijupă, o minijupă

atât de scurtă, încât mă-ntreb dacă personajul nu şi-a uitat cumva fusta acasă.

Bătându-i lumina în ochi, joimărița nu mă distinge şi mă cheamă la sentimente umane:

— Hopa sus, drăguțule, să-mi dai socoteală! Cine ți-oi fi închipuind că eşti, mă zambilică, de mă laşi să te-aştept cu ziua? Te crezi vreun Belmondone, Florică Piersic sau Alan Dalan? Agită-te, nu mai sta de lemn-Tănase, că mă enervez la sistem! Nu-s eu iubita ta?

Interzis, şi neavând ce răspunde, intreprind rapid un examen al fantomaticei înfățişări. Pare femeie. Dar nu s-ar zice!

Coafură nu posedă, adică-i tunsă atât de mic, încât mă paşte bănuiala că şi-a montat pe cap o perie de aspirator. N-am văzut, până azi, o mostră a modei acesteia. E prima. Dar, de neuitat. În loc de bluză, aşa cum s-ar cuveni unei persoane de sex (sigur) feminin, e-mbrăcată într-un cojocel cu blana pe dos, fără mâneci. Într-o peliculă cu eroi din comuna primitivă, ar fi făcut furori. Dar nu mă-ngrijorează aspectul ei de exponentă a matriarhatului în plină dezvoltare, ci bâta pe care o suceşte şi răsuceşte în mâna stângă. O recunosc. E bâta pe care intenționasem s-o utilizez la prima acțiune de anihilare a intrusului din beci.

Mă trezeşte la realitate glasul ei, frumos dogit:

— Mă ții afară? Nu mă inviți? Ori ai pe cineva înăuntru... Poate pe scofâlcita aia de doctoriță, ai? Atunci, nu te mai deranja! Că vin singură!

Când văd că-ncepe să descindă prima treaptă, consider că-i cazul să examinez cât mai adânc beciul. Bat rapid în retragere. În ciuda languroaselor solicitări ale femeii primitive, exprimate în cel mai dulce stil paleolitic:

— Nu te grăbi, nebunaticule, acuma-s lângă tine!

Sunt confundat cu Tulli. Şi nu-mi convine deloc.

Până una alta, dau să mă refugiez în laboratorul dentistului.

— Tulliii! Prieten drag! Aşa mă primeşti?

În timp ce-şi perfecţionează vocalizele, joimăriţa degringolează zgomotos pe scară. Dar nu ţine seamă de treapta cu pricina şi nimereşte direct în rafturile vinotecii. Zuruitul sticlelor sparte abia reuşeşte să acopere urletele de groază ale bizarei întruchipări. Apelând probabil la acelaşi întrerupător, accidentata stinge lumina. Dar urletele cresc în intensitate şi frecvenţă.

— Salvează-mă, nefericitule! Vrei să mă-nec?

E femeie. Sunt bărbat. Trebuie s-o salvez. Fac deci drumul invers.

Bâjbâi prin beznă, mai dărâm şi eu un raft cu sticle, apoi o pescuiesc dintre cioburi şi băltoacele de vin.

Atmosfera a devenit apăsătoare. Minimum 14 grade. Nu Celsius, ci alcoolice. O trag de miţele cojocelului hippy. Bundiţa rezistă. Nu rezistă însă nervii primitivei. Mă ia în braţe, aproape sugrumându-mă, după care începe să ţipe din nou. De astă dată, cu o voce ieşită de la reparaţie capitală. Nu mai sună dogit, dar nici răguşit.

— Tulliii! Ce-ai păţit? De ce nu te pot cuprinde?

Leoarcă de emoţie, precum şi de vinul în care m-am bălăcit, caut în disperare şalterul. Destul de dificultuoasă operaţie, având în vedere că-s cu făptura de grumazul meu.

— Stai blând, cucoană! — încerc eu să-i temperez panica. N-ai cum să te-neci! Cel mult există şansa să te-mbeţi cui!...

Dar individa orăcăie şi mai strident:

— Spune-mi ce se-ntâmplă, că-nnebunesc! Ți s-a schimbat şi glasul. Ce vrăji ți-a făcut Naiba? Tulli, tu eşti sau altul?

Până aprind lumina, consider că-i mai echitabil s-o lămuresc pe loc.

— Altul, cucoană, altul!

Se face lumină. La propriu, dar şi la figurat.

Reprezentanta matriarhatului îmi impulsionează o mişcare de respingere, mai exact un brânci românesc. Cad lejer pe câteva sticle insuficient zobite, desăvârşind astfel operația. Dar mă culeg încet, de pe jos, în vreme ce-o aud pe individă explodând:

— Cine eşti, grăsunule?

Am impresia că devine agresivă, deci îi răspund pentru a evita deteriorarea, în continuare, a relațiilor:

— Al Conan Doi, scriitor, cu permisiunea dumneavoastră...

Numele meu o lasă rece, dar şi nepăsătoare.

— Ce cauți aici?

— Nimic. Sunt la mine acasă, adică la gazda mea...

— La Naiba? Şi unde-i Tulli?...

— A plecat la oaste şi n-a mai venit! Adică, pardon, după alimente!

E clar că nu trezesc cine ştie ce încredere, deoarece primitiva mă apucă de piepții cămăşii şi mă scutură de sar din mine numai stropi de vin superior şi vechi. Aşijderea se întâmplă şi cu cojocelul ei, care-i îmbibat ca un burete. În plină abureală alcoolică, arătarea cere urgent explicații:

— Aiurea! Nu ține! V-ați înhăitat amândoi şi v-ați pus pe petreceri deocheate! Unde-i sfrijita? Nefericiților, ce-ați făcut cu ea?

Deoarece, momentan, sistemul neuronic nu-mi prea funcționează corespunzător, zăbovesc întrucâtva

cu răspunsul. Mai ales că n-am ce să-i spun. Dar sălbatica îşi recuperează bâta pierdută, ceea ce mă determină să zvâcnesc, într-un demaraj spectaculos, spre scară.

Rulând pe-o sticlă nespartă, survolez într-o secundă treapta frântă a scării, după care mă aflu (cam brusc) la jumătatea scării, dar într-un timp record. Insolita făptură roteşte bâta şi-o zvârlă ca un bumerang. Presimțind impactul, îmi plec oportun capul. Şi, totuşi, răsună un răcnet de durere cumplit.

— Auuuu! Aoleu! De ce mă lovişi?

Nu-i glasul joimăriței. Nici cel dogit, nici cel reparat. Sună altfel, mult mai melodios, din direcția intrării în pivniță, într-o tonalitate dureros-melancolică. Ridic privirea.

În câmpul meu vizual, se încadrează un cap ținut vârtos între mâini. Sub cap, urmează detaliile de rigoare: un gât (scurt şi gros, maximum 3 cm), trupul butucănos şi îndesat, extrem de lat la umeri, brațe care susțin devla otânjită de bâtă, noduroase, cu muşchi enormi, ca nişte parizere de la “Mistrețul”, precum şi perechea de picioare pe care o posedă orice individ normal, însă anormal de bondoace şi lateral deformate. Tipul pare pitoresc, mai ales în materie de bocete. Când îşi echilibrează craniul din mâini, bulbuchează nişte ochi exoftalmici, fioroşi şi verzi. Din capul scării, unde apăruse cu totul intempestiv, trâmbițează în si bemol minor:

— Bine, măi Polina neichii, ce cătaşi, matale, cu buflea ăsta, aici, tomite în beciul domnului Gulliver? Tăinuirăți împreună, ai?

Primitiva nu pare surprinsă.

— Mă priveşte-n personal! Venisem după Tulli şi uite ce-am găsit!…

În mai puțin de trei secunde, nici una mai mult, intrusul, oricât e dânsul de oacheş, virează rapid spre roşul cel mai stacojiu. Dacă o ține tot aşa, precis face o criză de hipertensiune.

— Muică, de ce mă făcuşi, tu, oltean? E şi Tulli aici? Va să zică, te întâlneşti şi cu felcerul ăla, de măsele? Bravo ție, Polina neichii! Ştii cât țin la matale!... De ce mă amărâşi?

În vreme ce olteanul (declarat oficial) începe să coboare scara, mă retrag discret în direcția laboratorului. “Polina neichii”, puțin intrigată de roşeața răuprevestitoare a bondocului, mă urmează. Intrăm urgent în laborator. Olteanul, după noi.

— Ia starăți o țără, frații mei! Unde-i felcerul? Că nu-l văzui!...

Întreprind şi eu aceeaşi mişcare de rotație a ochilor, ca şi bondocul. Nici urmă de Pompadur. Are el nume de marchiză franțuzoaică, dar a întins-o foarte englezeşte.

— Ia spune, matale, bufleo, nu cumva fuseşi singur cu Polina?

Pronia cerească intervine. Din aspiratorul instalat deasupra vetrei laboratorului, în loc să iasă fum, porneşte să curgă praf şi moloz. Iar din mijlocul norului de colb, se detaşează, stingherit foarte, Tulli!

Singurul care se arată încântat de miraculoasa ivire a “dentistului” sunt eu. Ceilalți reacționează diferențiat, în vreme ce se scutură de praful ce li se aşterne pe păr, umeri şi haine.

— Ce făceai în burlanul ăla, dragule? — se interesează, oarecum furioasă, suspomenita Polina. Acolo mă aşteptai?

Olteanul, când aude că Pompadur e înnobilat cu titlul de “drag”, vede roşu înaintea ochilor. Priveşte

abraziv la Polina, reproşându-i languros, dar şi mormântal:

— “Dragule”? Aschimodia asta de felcer? Mie îmi spuseşi că n-ai timp, din pricina vizitelor, iar cu el îți dăduşi întâlnire în beci şi-n cotlonul ăla? Frumos, neică, frumos... Bun!

Tulli Pompadur, jignit de epitetul bondocului, scutură nervos din plete. Alt nor de praf se împrăştie în atmosferă. Fără voie, sunt nevoit să strănut copios.

— Şi tu, bufleo, cine-mi eşti? Ce-nvârteşti pe-aici? Tot cu Polina? — mă interoghează olteanul, insidios.

Privesc semnificativ la dentist, apoi la femeia în țoale de blană, aşteptând din partea lor explicațiile cerute de fiorosul personaj. Ambii se fac că plouă. În disperare de cauză, iau singur cuvântul:

— Domnule... Nu ştiu cum te cheamă...

— Leoveanu mă cheamă, bufleo, dar n-are importanță... Geca Leoveanu, zis şi Zbanț! Zi mai repede, ce-avuseşi de tăinuit cu Polina?

— Domnule Zbanț...

— Nu-i bine aşa, ci Geca Leoveanu-Zbanț, că nu mâncarăm amândoi dintr-o strachină, să-mi zici pe numele de reverență... Zbanț îmi spun numai prietenii. Şi nu văzui să fim aşa ceva... Mai curând, dimpotrivă...

— Mă rog! Domnule Geca Leoveanu-Zbanț, e clar pentru orice cretin că-s o victimă...

— Ce spuseşi? — mă întrerupe olteanul. Eu nu-s orice cretin, pentru mine abia urmează să devii victimă... Dacă nu-ți lămureşti situația şi încă, repede, va trebui să discutăm în contradictoriu.

Profitând de încântătoarea perspectivă ce mi-o oferă olteanul, Tulli Pompadur se îndreaptă pâş-pâş spre ieşire. Când ajunge în preajma uşii, îmi aruncă o privire, îmi face un gest de adio, dar care poate fi

interpretat şi ca un avertisment că olteanul e deranjat cerebral, după care demarează în trombă.

— Tulli, nu-o tuli singur, că vin şi eu! — strigă alarmată Polina. Cu care prilej se agită şi dânsa în aceeaşi direcție.

Din clipa aceasta, situația se deteriorează grav.

Cât e Geca Leoveanu-Zbanț de gros şi scurt, manifestă o agilitate ieşită din comun. Din simpla extindere a piciorului drept, îi pune o piedică magistrală dentistului. Acesta cade, dar Zbanț îl apucă elegant de plete şi-l ridică la nivelul său. Pe Polina o ajunge imediat, o ia sub brațul stâng şi se întoarce spre dentist.

Acesta, văzându-l cu balotul, se deplasează rapid spre tubul de aerisire. Depunând eforturi incredibile, porneşte să-l escaladeze. Nu i se mai văd decât picioarele. Apoi, nimic. A dispărut.

Zbanț o eliberează pe Polina, apucă cu amândouă mâinile marginea burlanului şi-ncepe să-l zguduie. Mai întâi, apare un nor de colb, apoi cizmele de cow-boy ale lui Tulli. Dar, fără dentist. Pompadur urmează, însă peste câteva secunde. Tot într-un vârtej de praf.

— Haide, cucoană, să plecăm repede de-aici, că nu-i a bună! — îi sugerez eu persoanei ce-avea pretenții asupra dentistului.

Până ce olteanul îl scutură bine de praf pe Pompadur, nițel cam brutal, reuşesc s-ajung la scară, însoțit de femeia cu blană. Urcă accelerat treptele, fără pagube. Cu excepția celei frânte, care de astă dată s-a detaşat complet din ancadrament.

— Degeaba fugirăți, că vă prinz! — strigă din urma noastră olteanul dezlănțuit, dar şi frenetic.

Mă îndoiesc serios de afirmația lui. Mai ales când îl văd şi pe Tulli Pompadur escaladând vertiginos scara.

Cam împiedicându-se în poalele pantalonilor săi ultramoderni, dentistul ne-ajunge spectaculos, avertizându-ne:

— Măi tu măi, măriți pasul, că vine nebunul după noi... Zadarnic am încercat să-l lămuresc... Nu pricepe nimic. Sau nu vrea. Orbit de gelozie, e-n stare de orice!

Primitiva, care aleargă alături de mine, în dreapta mea, îl admonestează verbal şi din mers pe Tulli:

— Normal! Cine te-a pus să te iei la bătaie cu el?

Gâfâind, Pompadur explică:

— N-am dat în el, măi tu măi. I-am expus realitatea. Iar el nu-nțelegea şi se străduia să mă lovească. Dar n-a reuşit. Am evitat pumnul, mai dibaci ca Foreman, iar Cassius Clay al matale a nimerit în căzănelul de substanță. Mâine, va trebui să-l curăț cu tiner, c-altminteri nu se desprinde. Când a vrut să mă otânjească din nou, cu mâna liberă, iar am eschivat. Aşa că vine după noi cu ambele mâini ocupate. Una e plină de ceară pentru măsuri, iar cealaltă e prinsă între două proteze cu arc de oțel...

Alergăm tustrei prin livadă, fără o țintă precisă. Exact cum îmi recomandaseră prietenii mei, dieteticienii, pentru cura de slăbire. Să mă vadă acum, mai că m-ar pupa!

— Uite-l că vine! — urlă Polina. Zambilică, hai să fugim amândoi spre sat. Că suntem mai antrenați. Şi să-l lăsăm pe domnul Conan, tot e cât doi, să discute prieteneşte cu nebunul...

— Imposibil! — răspunde alertat dentistul. E mai gelos pe dânsul decât pe mine.

Zdupăitul paşilor lui Geca Leoveanu-Zbanț se aude din ce în ce mai aproape.

Pe moment, îmi vine o idee genială.

— Fraților! Stați şi nu mânați! Sus, în nucul ăla, bătrân!

Surprinşi de simplitatea şi eficiența ideii, fugarii de lângă mine se opresc uluiți. Numai Polina întreabă:

— Şi tălică cum te sui în pom?

— Când eşti în pom, aşa cum ne aflăm noi, acum, nu mai e o problemă să efectuezi operația şi la propriu... O să mă ajute Tulli...

Neîncrezătoare, primitiva îl susține pe Tulli, care se face capră, să mă sui pe spinarea lui. Deşi coloana vertebrală a dentistului cam pârâie, izbutesc să mă cațăr pe prima cracă (mai zdravănă) a nucului. Apoi întind mâna şi-o trag pe Polina. Amândoi îl săltăm pe dentist, care nu mai avea puterile necesare, arătând oarecum demolat.

Văzându-i atât de neajutorați, preiau inițiativa şi conducerea operației.

— Răspândiți-vă prin frunzişul nucului!

Indicațiile mele sosiseră cam târziu. Geca Leoveanu-Zbanț se afla de mult la umbra nucului bătrân, privind la gimnastica noastră de înviorare. Cu-o mână plină de plastilină dentară, de nu-şi putea desface degetele, şi cu cealaltă între colții straniului aparat dentar, arată ca un strigoi.

— Ha! Ha! Ajunserăți în pom, iubiților! Acolo să vă culcați, că eu nu mai plec de-aici! Tot vrurăți să vă-ntâlniți, amorezilor!

Are dreptate olteanul. Dacă n-acceptă să plece, cel mai bun lucru ar fi să ne culcăm în pom. N-am mai întreprins aşa ceva niciodată, dar merită să-ncerc.

Polina îl trage pe Tulli după ea, în căutarea unei crăci mai spațioase, confort sporit. Ceea ce însă nu-i convine lui Zbanț.

— Lasă-ţi felcerul singur! Ce te băgaşi în braţele lui! Culcă-te unde vrei, Polina neichii, însă fără indivizii ăştia.

Cavaler, aşa cum am fost întotdeauna, îi ofer primitivei lăcaşul meu. Acceptă. Păcat. Pentru că, în timp ce mă deplasez în căutarea unei repartiţii mai acătării, craca cedează, se frânge, pârâind înspăimântător. Fără să mă sperii, întind mâinile să mă agăţ de ceva. Şi chiar aşa se şi întâmplă. Mă agăţ de Polina şi de Tulli. Care se prăbuşesc laolaltă cu mine. Noroc că suntem însoţiţi de întregul frunziş al ramurii, că nu ştiu ce s-ar mai fi ales de oltean.

Din pricina dârzeniei lui Zbanţ, care nu vroise să ne piardă din ochi, cădem (nu chiar planat) drept peste el. Polina se zbate în braţele lui, care braţe, din motive fireşti, nu mai acţionează normal. Sunt moi şi fleşcăite, ca ale unui manechin. Observ însă dispariţia aparatului dentar. Bănuiesc că Zbanţ e puţin leşinat. Să zică merci că nu i-am căzut în braţe. Atunci leşina ceva mai mult. În timp ce-i acordăm primul ajutor lui Geca Leoveanu-Zbanţ, Polina se repede în direcţia "morii dintr-un dud", să aducă nişte benedictină. Îi dădusem adresa frigiderului, deşi acum am impresia c-o cunoştea mai demult.

Dentistul îi desface dinţii lui Zbanţ, destul de dificultos, cu-o joardă ruptă din creanga nucului. Când pornesc să suflu aer în plămânii sleiţi ai olteanului, simt pe buze amăreală de nucă verde.

— Daţi-i să bea! Ne sugerează Polina, întoarsă din expediţia întreprinsă.

Iau sticla din mâna straniei făpturi şi constat o scădere apreciabilă a nivelului lichidului.

— Mata ai leşinat sau Zbanţ?

Reproşul meu o lasă total şi global indiferentă. Torn în gura deschisă a victimei o doză apreciabilă de benedictină. Restul îl torn în subsemnatul, deoarece simt că-mi vine şi mie să leşin.

Aşezaţi la umbra nucului bătrân, în plină beznă a nopţii, dar luminaţi de reflectorul de ceaţă al lunii, tăifăsuim de peste o jumătate de ceas, fără a uita să conversăm, din când în când, şi cu butelca de benedictină medicinală.

Parcă s-a clarificat şi situaţia. Femeia, cu numele de Polina, se ocupă de naşterea copiilor din Colţiilupchii, pe post de moaşă comunală. O cheamă Polina, dar şi Ţilimindriu. Trăsnit nume! Parcă Tulli Pompadur sau Geca Leoveanu-Zbanţ ar suna mai puţin anormal. Dar nimeni n-are nici o vină. Geca o curtează pe Polina, cam violent şi agresiv uneori, iar Polina, spre deosebire de Zbanţ, mai puţin violentă, dar suficient de incomprehensivă, îl curtează pe Tulli Pompadur. Cel puţin aşa deduc eu. Iar tot puterea deducţiei mă îndrituieşte să conchid că dentistului nu-i este câtuşi de puţin agreabilă asiduitatea moaşei, precum nici Polinei nu-i surâde amorul melancolic al olteanului.

Când aflu profesiunea lui Zbanţ, parcă înţeleg aprehensiunile moaşei. Geca Leoveanu-Zbanţ lucrează pe post de tehnician veterinar. E clar. Nu poate obţine câştiguri suplimentare, montând proteze vacilor şi oilor din Colţiilupchii. Tratând tegnafesuri sau febre aftoase, nu te-alegi cu “Trabant” la scară. Precis că astea-s gândurile ce se vehiculează prin creieraşul distinsei moaşe comunale.

— Nu sufăr de nimic! Am venit să văd dacă ai reuşit să te instalezi ca lumea şi dacă ai somn liniştit şi împăcat! Acuma plec, stăpâne, nu mai am timp. Se

apropie zorile, au început să cânte cocoşii. Nu-mi plac soarele, nici lumina. Şi-apoi trebuie să gândesc veştile oaspeților din Adâncuri. Sper că nu te-au deranjat prea mult prietenii mei, Polina, Tulli şi Geca. Mai sunt şi alții. Ai să-i cunoşti mâine. Când eşti invitatul meu. Să ne cunoaştem mai bine, să stabilim condițiile închirierii... Numai dacă ți-a plăcut, bineînțeles, “moara dintr-un dud”.

Nici nu-mi dau seama când a dispărut. Dar a lăsat pe urmele lui un miros ciudat, de pucioasă. Nu-i vremea însă să mă las cuprins de misticisme. Mai am în frigider o sticlă de benedictină. Şi miroase altfel decât sulful emanat de prezența lui Naiba şi-a cerberilor săi. “Satan” şi “Belphegor”.

Trăsnetele scurtcircuitează instalațiile de pe catapeteasma cerului. Aşa, din senin. Peste mai puțin de-o secundă, răpăie şi ploaia. Nu-i ploaie şi nici aversă. E rupere de nori. Dacă o ține tot aşa, pornesc curând la vale, cu moară cu tot. Până să mă refugiez în dormitor, dezlănțuirea naturii s-a potolit, ca prin miracol.

Doamne, îmi zic eu, prea multe minuni pe-aici, ca să fie lucru curat. L-o fi chemând pe bătrân Gulliver, dar Naiba tot Naiba rămâne. Trebuie să investigăm atent ce se întâmplă la Colțiilupchii, altminteri nu mai avem dreptul să ne considerăm detectivi.

Vorbind mereu la plural — şi zău dacă ştiu de ce —, adormim ca nişte dulci copii. Noi. Conan Doi.

13. Despre bizarul comportament al creatorilor sub influenţa razelor infra

După un somn reînvigorător, dar populat de coşmarul care-a durat mai mult de trei-patru ceasuri, mă trezesc în sunetele unei emisiuni de “melodia preferată”, organizată de păsăretul livezii lui Naiba, cu participarea unui cuc asurzitor, pe post de “special guest star”.

Solistul cântă demențial, în stil pop, acompaniat de-un grup vocal folk, alcătuit probabil din sticleții şi florinții cei mai dotați, preselectați la o “stea fără nume” extrem de severă.

Ansamblul coral, care susține fondul sonor al concertului, trebuie să fi recrutat în rândurile sale majoritatea păsăruicilor din regiune. Sună atât de gureş, ritmat şi polifonic, încât nu mai e chip să-nchid ochii. Un vrăbioi îşi permite şi contribuții personale, în afara partiturii, care-mi zgârie timpanele. Totuşi, prefer acest concert matinal, de la Colțiilupchii, celui oferit de tramvaiele de pe Calea Moşilor.

50% bine dispus şi 50% îngrijorat de invitația pe care mi-o lansase bătrânul Gulliver Naiba, îmi termin operațiile de ecarisaj personal, pe care le întreprind în fiecare dimineață.

Apoi, oarecum relaxat, organizez un minidejun improvizat. Atât de mult mă preocupă întâlnirea cu Naiba, încât renunț la felurile mele preferate: ochiuri cu costiță afumată, prăjită, rumenită atât cât să devină crocantă, ceaiuri tari şi multe, cafea turcească şi “Snagoavele” corespunzătoare. De astă dată, mă limitez la o jumătate de pachet de unt şi pesmeți uscați. Plus ceaiul de care nu mă pot lipsi. Dar pe care am fost nevoit să-l fierb într-o crăticioară, deoarece

ibricul electric a funcționat bizar, refuzând să se-ncălzească, deşi avea curent suficient. Chiar în exces, întrucât m-a şi zguduit nițel.

Or să se aranjeze toate. Mai ales dacă mă-nțeleg cu bărbosul uriaş, care-i atât de prestant şi frumos, încât ar fi meritat să-l cheme Dumnezeu şi nicidecum, Naiba. Îi voi pomeni de necesitatea reparării utilajelor, iar el, în timpul acesta, se va îngriji de-o gustare. Niciodată n-am poftit pe cineva în casa mea fără să-l omenesc. Mai ales că, astfel, mi se crea posibilitatea să încalc regimul prescris de dieteticieni, fără opoziția nevesti-mi. Sper ca Naiba să procedeze aşijderea.

Pentru a mai da jos din rezervele mele de supraponderalitate, decid să mă deplasez la domnul Gulliver fără maşină, pe jos. Cu atât mai mult cu cât "Bombița" nu-i accesibilă. Unde Dumnezeu oi fi pus cheile?

Când părăsesc "moara dintr-un dud", soarele escaladase de mult bolta cerului de la Colțiilupchii. Mă ardea insistent, drept în scăfârlie. Plăcut, dar totuşi excesiv. Dacă nu grăbesc pasul, până ajung la bătrânul mag, am toate şansele să mă prezint la el cu creierii pané.

Curtea bătrânului, şi de data asta, pare pustie. Observ însă o schimbare de decor. Lângă palan, chiar la intrare, o construcție ciudată, pe trei bârne de brad, la care se mai adaugă un scripete şi o funie, mă îndeamnă să cred că întreprinde foraje de prospecție.

Curiozitatea nestăvilită, tipică profesiunii mele duble, de scriitor şi detectiv, mă îndreaptă direct spre instalația respectivă. Când mă aflu la doi metri de trepiedul sondei, se produce catastrofa.

Mă prăbuşesc în gol. Altfel decât atunci când căzusem din nuc. Pentru că rămân suspendat, cu

gâtul la nivelul solului. Pornesc să analizez situația febril.

Primele rezultate se dovedesc rodnice. Ceea ce nu mă miră, din partea mea. Primo: de căzut, am căzut într-o groapă forată, însă acoperită cu o foaie de pefele, insuficient calculată ca rezistență. Secundo: gabaritul meu îl depăşea pe cel al tubului de ciment, care, la o prima vista, nu părea să aibă mai mult de 60 cm. Or, eu posed alți parametri. Deci, pe scurt, rămăsesem înțepenit în tubul de ciment ca un dop de plută în gâtul unei sticle.

După un sfert de ceas de istovitoare mişcări lente, dar fără rezultat, mă aflu în aceeaşi situație, la aceeaşi altitudine. În schimb, soarele avansase serios. Acum, îmi fierbeau creierii.

Prefer să examinez mai lucid situația, în ciuda tensiunii craniene. La rece, n-am cum, aşa că optez pentru varianta la cald. Singura soluție, oricât ar fi de ruşinoasă, e să strig, să chem lumea în ajutor.

Nimeni pe uliță, nimeni în ograda lui Gulliver.

— Allooo! Aloooo!

E glasul meu. Abia de-l mai recunosc. Sună înfundat, stins. Şi totuşi, de obicei, am o voce stenică, plină de forță. Probabil că astăzi nu funcționează corespunzător din pricina presiunii tubului care-mi apasă plămânii.

— Omule! Ce faci acolo, omule?

Nu-i glasul meu. Întorc urgent capul spre uliță. Dintr-acolo sună chemarea. Pe linia de sus a gardului, un alt cap. Spre deosebire de-al meu, care se află la nivelul solului, celălalt stă sprijinit cu bărbia de țambrele palanului. Un cap de bărbat. La vreo 27 de ani. Blond ca paiul de grâu şi rotund ca floarea-soarelui. Atât de rotund, încât posesorul capului

preferase să-şi tundă părul, cu numărul 0, pentru a mai reduce din gabarit. Altminteri, un chip blând, de om bun, prietenos. Plăcut impresionat de solicitudinea necunoscutului, îi comunic:

— Ce să fac, dragul meu, bine! Am căzut în puțul de foraj al lui Naiba şi-am rămas înțepenit. Încolo, toate-s bune şi frumoase!

Bila necunoscutului se clatină compătimitoare.

— Formidabil, omule! Pesemne că matale eşti mai gros decât tubul... Uite, că prinde bine câteodată. Mereu îi spun Milicăi să mă mai slăbească cu recomandările ei dietetice. Zice că-s grăsuț...

— Milica Manzur, doctorița?

— Da. O cunoşti, omule?

— Cum să nu. Suntem chiar prieteni... Însă mie mi-a afirmat că-i plac bărbații mai trupeşti, mai dolofani...

— Cunosc teoria... De-aia nici eu nu-s de acord să-mi pierd forma. Pentru că mi-i dragă, omule. De când am cunoscut-o, am pus pe mine cel puțin trei ocale...

— Totuşi, nu exagera! — îl consiliez eu, având suficientă autoritate morală în materie.

— Până nu dă un semn că mă place, îi trag înainte, n-am de gând să mă opresc. Să-i transmit ceva din partea dumitale?

— Complimente!

Capul de pe gard dispare, după ce mă salută reverențios.

Brusc, simt că pornesc să lunec lejer la vale. Pe tub.

Nemâncat fiind, pesemne că mi s-a micşorat diametrul. Ce bine mi-ar fi prins un breakfast mai copios. Trag aer în plămânii mei de oțel inoxidabil, ca să-mi recâştig forma, dar şi pentru a striga în continuare:

— Allooo! Allooo!

Tot glasul meu. Dar mult mai vlăguit. Soarele mă fierbe în suc propriu, crescându-şi treptat gradul de încălzire. Numai aşa îmi explic, Dumnezeule, cum am putut să fiu atât de cretin şi să-l las pe cetățeanul de la gard să plece. Razele solare influențează, precis, în sens negativ, reacțiile “creatorilor”.

— Omule! Omule, m-auzi?

— De ce să nu te-aud, sunt surd?

Iarăşi zăresc pe linia gardului capul cu pricina.

— Omule, am uitat să-ntreb, nu vrei să te scoatem de-acolo?

Bălaiul are umor. Mult, dar sec.

— Presupun că n-aş avea nimic împotrivă... Mulțumesc de-ntrebare!

— N-ai pentru ce... Plecasem fără să mă interesez dacă n-ai vreo dorință. Sunt cam timid de felul meu. Nu-ndrăznesc să mă amestec în viața altora, mă jenez.

— Nu te jena!

— Atunci, să plec după ajutoare?

Simt nevoia să urlu, dar nu mă susțin plămânii:

— Cât mai urgent, meştere. Nu pot garanta de suspensia mea la infinit. Dacă tubul nu cedează, diametrul meu cedează precis. E labil. Din pricina nemâncării.

— Atunci, n-ai prefera, înainte de toate, o gustare mai consistentă, de refacere?

Bălanului îi filează o lampă. Precis. Pentru că-l văd aşteptând un răspuns. Simte nevoia de conversație. O fi vreun solitar.

— Domnule, ce meserie ai, mata? La urma urmei, cine eşti?

Capul de pe gard se deplasează lent, într-o mişcare pendulatorie, de la stânga la dreapta şi invers.

— Ce distrat sunt, omule! Am uitat să mă prezint. Iermolai Bâc, tehnician forestier, poet oniric, asta-n timpul meu liber… Şi-s şi sănătos…

— Pesemne că acuma te afli în pauza de prânz, nu? Adică, poet!…

— Nu! Sunt în concediu de studii!

Iar simt că se lărgeşte tubul de ciment. Sau eu mă subțiez. Pentru că mă afund din nou cu încă un centimetru.

— Domnule Iermolai…

— Spune-mi Laie, omule, presimt că vom fi prieteni…

— Nu-mi vine să cred. Dacă nu mă scoți de-aici, cât mai degrabă, după ce voi ajunge în tubul al doilea, bănuiesc că voi fi mort!

— Păcat! Îmi pare rău…

— Laie, dragule, prietene, aleargă după Milica Manzur şi spune-i să vină aici. Dar, rapid…

— De ce? Dacă vrei să-i spui ceva, pot să-i transmit eu şi nu mai pierdem timpul! Până mă duc la ea, până vine aici, asta durează… Ce să-i spun?

— Să cheme o echipă de salvare, să mă extragă de-aici!

— Atunci, mă duc!

Capul bălaiului dispare. Simt că-nnebunesc şi încep să urlu, aproape fără voce:

— Allooo! Allooo!

Dar sună atât de slab vocea mea, încât sunt sigur că nu m-aude nimeni. Şi totuşi, îmi răspunde cineva:

— Omule! Omule!

Iermolai Bâc apare iarăşi la gard.

— M-am întors, că nu ştiu cum te cheamă, or Milica o să mă-ntrebe cine are nevoie de echipă…

— Al Conan Doi… Scriitorul…

Bila rotundă a bălaiului explodează de fericire:

— Colega!... Omule, păi mă duc eu după oameni... Avem şi bibliotecă în cătun... Îi aduc cu mine pe nea Romaniță Curentu, pe țața Catarița, pe Valin al lui Patruzec, pe Nea Gheorghe al lui Staragică, pe Păunița lui Lucereanu, pe Ioana lui Colarete...

— Laie, opreşte recitalul, că mă duc la fund... Adu pe cine vrei, dar mai repede...

— Păi, dânşii sunt cei mai pozitivi din cătun, citesc enorm, îmi ştiu şi poemele, au luat cele mai multe cărți de la bibliotecă, că-i cu rafturile aproape goale... Îl chem şi pe Poroambă Câşu, responsabilul cultural... Ce-or să se bucure... Iermolai Bâc mă priveşte ca pe-a noua minune a lumii. E fericit. Un scriitor, şi încă în puț, nu-i ceva normal; oricum, frizează oniricul.

Vreme de-un ceas, atât cât a durat mobilizarea întreprinsă de Iermolai Bâc, am gândit la evenimentele de ieri, din timpul nopții şi la inexplicabila dispariție a gazdei mele.

Soarele îşi desăvârşise operația de alterare a funcțiilor mele gânditoare, deoarece, în clipa când apar primii pozitivi, în frunte cu Milica Manzur şi Iermolai, nu mai sunt capabil de raționamente funcționale. Vorbesc de unul singur, în şoaptă, aproape indiferent la manevrele echipei de comando.

Milica Manzur îmi tamponează tâmplele cu oțet aromatic. Deşi, dacă aş mirosi mai atent, aş recunoaşte imediat celebra benedictină a domnului Gulliver.

— Maestre Conan, grăsunul meu drag, vino-ți în fire! Nu te lăsa!

— Coană Milico, mă țin şi eu cât pot, dar mă suge adâncul!

— Delirezi, coane Conane! Nu există nici un adânc, fântânarul n-a băgat decât două tuburi...

— Şi ţi se pare puţin trei metri? Eu delirez? Cum o să mă scoateţi de-aici? Unde-i Gulliver?

Bălanul apare de după umărul doctoriţei:

— Omule, de vrăjitor îţi arde acuma? Fântânar ne trebuie... Uite-l şi pe Poroambă al lui Câşu...

— Măi Laie, lasă poeziile, nu ziceai că-i cultural?

— În timpul liber, ca muncă obştească. Dar e cel mai bun fântânar din regiune.

Ceea ce-a urmat se poate spune c-a aparţinut de domeniul serialelor “science-fiction”. Ajutat de gruparea celor mai asidui cititori din Colţiilupchii, Poroambă al lui Câşu m-a extras din puţ în doi timpi şi vreo sută de mişcări. Cu tub cu tot. Bine că n-au agăţat ghearele scripetelui de subsuorile mele, ci de găurile prevăzute în tub.

— Ţine sus macaraua, cumetre Staragică! — striga meşterul, încântat de reuşita operaţiei. Ţine-l sus şi pe scriitor, că-i mare! Dacă-l cobori, cu tubul pe dânsul, îi rupi picioarele...

— Şi cum facem, cumetre? — cerea indicaţii susnumitul Staragică.

— Ascultaţi comanda la mine! Ţaţo Catariţo, fino Păuniţo, tălică eşti mai dibace, al lui Patruzec, nene Romaniţă Curentule, tu, n-auzi? Fă, a lui Colarete, Ioano, cu tine vorbesc, treceţi aici şi-l apucaţi de picioare pe dânsul. Când strig la voi, daţi brânci tubului şi culcaţi-l... Dar trageţi totodată şi de picioarele scriitorului, să nu i le prinză, că i le face piftie... Tălică, Staragică, propteşti barosul lângă tub, să n-o pornească la loc!... Gata?

Când au buşit tubul de bătătură, cu mine în interior, mi-a trecut imediat insolaţia. N-am mai văzut

nici soarele, nici chipurile entuziaştilor. În schimb, au răsărit stelele. De toate culorile.

Fără să mă întrebe nimeni nimic, au dat tubul de-a dura, până l-au dus în dreptul gropii de foraj. Aici, rezemându-l cu buza de marginea acesteia, l-au întors pe dos. Adică, m-am pomenit cu picioarele în sus şi cu capul în groapă. Asta era tehnica. Nu mai vedeam nimic. Dar nici nu era nevoie. Când au pornit să spargă tubul de ciment cu baroasele, simțeam atât de acut fiecare izbitură, încât mi s-a întunecat mintea.

Când a căzut ultima bucată din tubul de ciment, am căzut şi eu în groapa de foraj. Nu mai avea cine să mă susțină. Era şi el, tubul, bun la ceva.

— Staråți liniştiți! — striga maestrul Poroambă. Asta-i mişcarea. Că-mi stricați tot planul. Acuma, să vină domnişoara Milica, să vază dacă mai trăieşte grasul...

— Trăiesc, nene Câşului, n-avea grijă. Numai, întoarceți-mă pe dos, că-mi urcă sângele la cap... adică-mi coboară!

Abia după ce sunt dat peste cap şi mă aflu iarăşi cu picioarele pe pământ, văd şi eu cum arată aceşti oameni minunați.

Spetiți, istoviți până la epuizarea ultimului strop de putere, îşi şterg sudoarea de pe frunte. Inundați de nădușală, abia îşi mai trag sufletul. Îi înțeleg. Doar ştiu cât cântăreşte un tub de ciment... Plus personalitatea subsemnatului.

Aşezat la umbra costelivă a celor trei bârne de brad, cu scripetele deasupra capului, ca o sabie a lui Damocles, primesc îngrijirile Milicăi Manzur, dar şi studiez fizionomia pătimaşilor lectori din Colțiilupchii. Grupul lor, tolănit în jurul meu, întreprinde aceeaşi operație. În sens invers. În cele din urmă,

nemaistăpânindu-şi curiozitatea, cumătra cea mai reprezentativă, atât prin dimensiuni, cât şi prin pitoresc, mă întreabă cuprinsă de milă:

— Ce cătaşi în puț, domnule dragă? Tălică nu ştii că-n ograda lui Naiba trebuie să fii cu ochii în patru?

— Hodorogul e-n stare de orice, până şi moarte de om poate să pună la cale! — mă lămureşte suplimentar un alt straniu exemplar, ce se cheamă țața Catarița, după cum aud că-i spun ceilalți.

Numai Iermolai Bâc nu mă întreabă nimic, ci gândeşte cu glas tare:

— Când o fi pornit bătrânul să sape fântâna? Ieri nu era nimic început… Măi, omule, nu-i lucru curat! Matale ştii ceva, nene Poroambă? Ale matale-s sculele?

— Ale mele, dar nu le-am adus eu aici, ci mi-au fost furate azi-dimineață, în zori… Am umblat după ele în tot cătunul, numai aici nu mi-a dat prin cap să le caut…

14. Breakfast la Gulliver

Naiba (să-l ia!) îşi face apariţia abia în jurul prânzului. Când îl văd, membrii cercului de lectură de la biblioteca din Colţiilupchii, fără să-i acorde vreo atenţie notabilă, dau să plece, luându-şi un călduros rămas bun de la subsemnatul, strângându-mi mâinile pe rând. Care stânga, care dreapta.

Ţaţa Catariţa, matusalemica arătare ce-mi sărise în ajutor, neţinând seama de vârsta ei înaintată, stucheşte ca o mâţă, îşi şterge buzele pergamentoase, desenează în aer un semn magic, dar şi de neînţeles, după care murmură printre dinţi, suficient de tare ca s-o audă întreg colectivul:

— Bată-te toaca de hodorog! Pftui! Piei dinaintea noastră, drace!

Domnul Gulliver, foarte domn, se face că n-aude. În schimb, trage o şuierătură de cow-boy, semnul la care-şi fac o grabnică apariţie “Satan” şi “Belphegor”. Motiv ca grupul să purceadă la o cât mai grabnică dispariţie din bătătura proprietarului. Cu excepţia ţaţei Catariţa. Şi-a doctoriţei care, împreună cu Laie Bâc, se apropiase de mine. Dulăii mă ocolesc, apoi se îndreaptă către mumia ce-i aştepta lângă poartă.

Privesc stupefiat la desfăşurarea scenei. Milica zâmbeşte pe sub mustaţă. Fiarele iadului mârâie ca un motor de camion ambalat. Însă ţaţa Catariţa rânjeşte lung, foarte lung la ei, prezentând o dantură impecabilă, dar îmbrăcată numai în “aur” coclit. Apoi iese pe portiţă, trântind-o de-i sar cuiele. Pe neaşteptate, de parcă l-ar fi otânjit cu parul, “Belphegor” începe să chelălăie disperat. “Satan”, refugiat la picioarele stăpânului, muşcă praful ogrăzii, cuprins de-o evidentă criză depresivă.

Senin, dar şi imperturbabil, Gulliver Naiba îşi înfige mâna în ceafa lui “Belphegor” şi — deşi mă aşteptam să-l dea cu capul de palan — porneşte să-l mângâie lent. Spre uimirea mea, javra îşi ridică privirile către stăpân, se gudură, apoi începe să-i zâmbească. Da, să-i zâmbească!

Unicul câine pe care l-am văzut râzând era potaia din halele atelierelor “Fiat”, din Drumul Taberei. Însă respectivul constituia o excepţie şi-avea toate motivele să latre hohotind. Făcea asta dintr-un sentiment de compasiune, ştiind prea bine c-avea să ne revadă foarte curând, pe noi, clienţii unităţii respective.

“Satan” continuă să se afunde în melancolia lui neagră, renunţând însă la consumul de praf.

— Poftiţi în coteţ! — exclamă domnul Gulliver Naiba, cu glasul său dulce ca mierea.

Invitaţia mă surprinde. Deşi n-ar trebui să mă mai mire nimic, din moment ce bătrânul explorează fenomenele parapsihice, practicând pesemne şi magia.

Fac un semn de rămas bun către Milica Manzur şi bălaiul Bâc şi dau să mă îndrept spre casa domnului Gulliver Naiba. Sunt mai mult decât convins că Gulliver pronunţă greşit cuvântul de origine engleză “cottage” (care ar trebui rostit “coteidj”).

Cu-atâtea vorbe anglo-saxone, mai ales în industria noastră turistică, s-o fi molipsit şi el şi încearcă să-şi dea aere. Pretutindeni întâlneşti “camping”, “bowling”, “bungalow”, “flipper”, “parking”. De ce nu s-ar chema şi casa domniei sale “cottage”? Şi, dacă sunt poftit în “cottage”, precis mi se va oferi şi-un breakfast! Ca să fiu în notă şi fiindcă-s mort de foame…

— Nu dumitale m-am adresat, stăpâne! — îmi taie macaroana Gulliver.

— Dar cui, atunci? — întreb eu dezamăgit.

— Prietenilor mei, stăpâne! — îmi comunică Naiba, în vreme ce scutură mâinile doctoriței şi ale oniricului, despărțindu-se de ei nu suficient amical, ceea ce nu-l împiedică, totuşi, să le transmită: “Vă aştept diseară!”.

Percepând nedumerirea întipărită pe figura mea spiritualizată de foame, bătrânul îmi furnizează un supliment de informații:

— Mă refeream la “Satan” şi “Belphegor”, singurii mei prieteni. Să ştii, stăpâne, câinele nu minte, nu fură, nu-nşeală… Acuma să mergem în casa pe care ai mai vizitat-o… Sunt dornic să cunosc un scriitor atât de mare… Tulli Pompadur mi-a spus că vrei să scrii un roman, aici, la Colțiilupchii… Şi sunt curios să aflu de ce tocmai aici!

Suntem amândoi în camera cea mare, binecunoscută mie, unde mă aşteaptă una din cele mai plăcute surprize. Pe masa uriaşă din centrul odăii, aranjate cu mult gust, identific tacâmurile şi farfuriile, ceştile şi anexele necesare unei gustări copioase. Altă viață…

— Nădăjduiesc, stăpâne, că vei binevoi să-mparți cu mine umila mea gustare de dimineață…

— Dar e vremea prânzului! — mă-ncumet să-i precizez magului.

— Pentru mine nu există noapte sau zi, stăpâne. De veacuri, m-am obişnuit să-mi hrănesc trupul atunci când simte cerința. Până vin cu cele cuvenite, gustă un păhărel din benedictina mea. E din plante şi face bine tuturor mădularelor…

Impozantul Gulliver părăseşte odaia, lăsându-mi timp să visez. Dacă a răzbit până la vârsta asta, care bate serios spre opt decenii, nu chiar veacuri cum încearcă el să-şi creeze o aură de vrăjitor, răspândind

insistent şi intensiv cifre incredibile, precis că s-a hrănit bine, sănătos şi conştient.

Până una alta, gust un pic de benedictină. Iarăşi îmi explodează cerul gurii, asaltat de straniile arome ale tonicei băuturi.

Impulsionat de tincturile poțiunii, şi nicidecum de alcoolul ce intră în compoziția acesteia, cuget rapid la personalitatea gazdei.

Bătrânul arată splendid, extrem de prestant. Nu numai statura impresionează, ci şi vestimentația, cu totul neobişnuită. În afara pălăriei melon, care nu-l părăseşte o clipă, nici în casă, Gulliver poartă pe post de pantaloni nişte ițari năucitori, croiți şi confecționați din stofă reiată, aşa cum obişnuiau miniştrii de pe vremea lui tanti Ralița. Materialul, nemaifiind la modă astăzi, arată dens, trainic, dar şi lucios, din pricina îndelungatei utilizări. Ceea ce uimeşte iarăşi e faptul că, în loc de curea, Naiba şi-a încins mijlocul c-un chimir ciobănesc, lat de minimum 20 de centimetri. Iar în loc de haină, care s-ar fi cuvenit să fie o redingotă, ținând seama de pantalonii reiați, bătrânul a adoptat o tunică militară scoțiană, îmbumbată de sus şi până jos cu vreo zece nasturi de alamă, încât pieptul personajului poate fi uşor confundat cu tabloul de butoane al unui lift.

Neobişnuit de “țeapăn”, pentru vârsta pe care i-o bănuiesc, Gulliver Naiba păşeşte voiniceşte, de parcă toată viața s-ar fi ocupat cu întreținerea condiției fizice, apelând la procedurile yoga sau culturismul modern. Când umblă prin bătătură, obişnuieşte să-şi țină mâinile la spate, dar în clipa aceasta, când pătrunde în odaie, are mâinile în față, purtând pe ele o tavă imensă, cât o roată de “Chausson” O.N.T.

Aşezând-o tacticos pe masă, Gulliver se instalează în jilțul dinaintea mea şi mă îmbie:

— Să gustăm câte ceva, să ne întremăm trupul şi mintea!

Dându-şi seama că şovăi, aflându-mă în fața atâtor farfurii şi ceainice, sticle şi crăticioare, oale şi ulcele, fără să ştiu ce cuprind, Gulliver zâmbeşte şi trece la formule de explicitare:

— E de la sine înțeles, stăpâne, că nu mănânc bucate dăunătoare, negândite şi necalculate...

— Cum adică, şi dumneata îți calculezi caloriile? Eşti la regim?

— Nu, stăpâne! M-ai înțeles greşit... La alte calcule mă cugetam. La zodia în care au fost culese rădăcinile, lăstarii şi mugurii...

— Şi ce legătură au furajele astea cu breakfastul nostru?

— Temelia hranei mele se află-n rădăcini şi plante...

— Imposibil! Şi din ce trăieşti, atunci?

Gulliver zâmbeşte sibilinic şi mă pofteşte:

— Hai să mâncăm! Serveşte-te din ce-ți ofer şi-ai să-mi mulțumeşti toată viața! Ceaiul pe care-l vom bea e din fiertură de țintaură şi frunze tinere de mesteacăn alb. Bătrânii îi spuneau “arborele vieții”... În ulcele, avem lapte de capră fiert cu muguri de brad, iar în crăticioară, brânză dulce, frecată cu mărar şi floare de sunătoare... Ouăle-s fierte o zi întreagă, apoi păstrate la soare, să ucidă răul din ele...

— Şi nu-s stricate?

— Sigur că nu! Miros ele a pucioasă, dar ăsta-i mirosul tăriei pământului. Dau putere trupului şi agerime minții!

— Ca şi țârii uscați ai bunicului. Tata Petre, când îi uita în rafturile magaziei, unde-i ținea ascunşi de

Maia, asta-i bunică-mea, îi mânca înverziţi şi împuţiţi. Şi dânsul afirma că dau tărie... Pentru că-i stropea cu ţuică de Măţău, în care pusese boia şi piper cu sare, ca să nu se strice la burtă... Şi, chiar dacă păţea ruşinea, se cocea atunci o zi întreagă la soare, despuiat şi întins pe-o rogojină, până ce se vindeca... Dar, tot cu doctoria lângă el...

— Înţelept bătrân! Dar n-a vieţuit mult, nu-i aşa?

— Nu prea. 93 de ani... Ar mai fi trăit, dacă nu săvârşea un accident de circulaţie...

— De maşină? L-a călcat vreun zurliu dintr-ăştia?...

— Nu. Accident de bicicletă. Pornise cu velocipedul prin ogradă, s-alerge o scroafă scăpată din cocină. A călcat-o, s-a răsturnat, şi-a vătămat ceva prin măruntaie, şi-n două săptămâni s-a dus, pe alte meleaguri să-şi repare "Diamant"-ul pe care îl cumpărase în 1912...

— Să-i fie ţărâna uşoară! Dar să ne reîntoarcem la cele lumeşti, ia şi ospătează-te, domnule Conan Doi.

E mai mult de-o jumătate de ceas, de când mă căznesc şi mă chinui să termin ceaşca de ceai. Imposibil de ingurgitat. Amară ca fierea şi urât mirositoare, licoarea bătrânului arată şi total neapetisant. Numai arama coclită are culoarea aceasta.

La ouă, bineînţeles, am renunţat. L-am lămurit pe domnul Gulliver că-mi sunt interzise de dieteticieni, fără să-i comunic părerea mea despre ouăle clocite, contraindicate şi oamenilor zdraveni, darmite suspecţilor de hepatopatie.

Brânza de vacă, bivoliţă sau capră, că n-am izbutit s-o identific, avea un accentuat gust de pastă de dinţi. Probabil că dozase greşit mărarul cu care-o frecase. În privinţa laptelui, n-am avut ce obiecta. Decât că l-am

sorbit picătură cu picătură, gândind că beau esență de brad, din aceea cu care-şi stropeşte tanti Ralița prin casă, ca să-mi alunge din aroma țigărilor ei preferate ("Mărăşeşti").

În schimb, domnul Gulliver Naiba mănâncă de le rupe, ca un spart. A dat gata întreg conținutul ceainicului (aproximativ 2 l.), a curățat crăticioarele, farfuriile, ulcelele şi oalele, precum şi cele şase ouă intrate în ireversibilă putrefacție. Deoarece devenisem mai intim cu Naiba, îl întreb suspicios:

— Ia spune-mi, bătrâne şef de trib, ouăle astea-s confecționate de găini? Prea mi se par mari!

— Stăpâne, zău că ai spirit de observație scriitoricească! Sigur că nu-s ouă de găină. Au fost ouate astă-primăvară, când au sosit berzele!

— Sunt ouă de barză? Şi ce-au clocit, atunci, bietele păsări?

— Le-am pus pe altele în cuib, de rață. Acelea-s toxice, nu se pot mânca.

— Bătrâne şef de trib, mai dă-mi nițică benedictină, să-mi vin în fire. Chestia asta, cu ouăle de rață, faptul că-s toxice, iar cele de barză, nu, mai ales proaspete, din primăvară, de-acum şase luni, m-a scos din priză!

— Maestre Conan, dacă mă iei cu "bătrâne şef de trib", dă-mi voie să-ți zic şi eu "maestre", pentru că sunt, într-adevăr, aşa cum îmi spui matale, viețuind de veacuri printre neamurile acestor locuri... Şi benedictina de față e preparată după o rețetă străveche...

Simt un fior pe limbă:

— Să nu-mi zici că-i făcută din tarhon măcinat cu ştevie, că nu te cred!

Gulliver dă gata şi ultimul strop de lapte de capră, se linge pe buze ca un motan bătrân, după care îşi

şterge delicat degetele pe pantalonii de la redingotă. Acuma realizez de ce-s atât de lucioşi.

— Benedictina, dragă stăpâne, are în adâncurile ei plante înzestrate cu virtuţi binefăcătoare. Unele din ele-s tare greu de cules. De pildă, anghelica, roiniţa sau isopul. Dar mai sunt şi alte ingrediente, pe care trebuie să le capăt din ţări îndepărtate. Scorţişoara, vanilia, smirna, astea s-ar mai găsi la "Alimentara", dar răşinile sălbatice din Mexic, Pakistan, Ecuador, care sunt îmbibate de parfumuri ciudate, astea le adun nemaipomenit de greu. Cele de mai sus trebuiesc macerate luni de-a rândul în rachiuri străvechi, păstrate în butoaie cu doage de aramă, dar nu orice aramă, ci din cea stacojie, şi se pun apoi la învechit, în butii de gorun, adăpostite în cele mai adânci beciuri. Când ajunge la vârsta puterii ei depline, benedictina atinge 43 de cenţi... Iar reţeta se pierde în negura veacurilor... Rachiul ăsta e cunoscut încă dinaintea dacilor. Pelasgii îl foloseau cu prisosinţă!...

— Pelasgii? Ai citit şi matale "Dacia preistorică" a lui Densuşianu?

— Nu. Am trăit pe atunci! Şi eram tot bătrân... Şi astăzi mai sunt pe-aici obiceiuri străvechi, cărora nimeni nu le poate dibui obârşia... Ai auzit de "săptămâna Suntoaderului"?

— Da. Şi ce dacă? Ăsta-i sfânt, deci aparţine perioadei creştine...

— Păcătuieşti, maestre. Neştiutorii cred aşa! Dar obiceiul de-a cinsti această săptămână aparţine protoistoriei... Prima zi, "lunea ciorilor", aşa se cheamă, fereşte omenirea de năpasta dăunătoarelor. Apoi urmează: "marţea viermilor", "miercurea strâmbă", "joia iepelor", "vinerea omanului" şi "sâmbăta lăutului". În seara de sâmbătă, dacă fetele

doresc să le crească din belşug coadele, se spală pe cap cu “iarbă de mare”, căreia i se mai zice oman sau omag. În toată săptămâna asta, nu-i voie de lucrat serile, pentru că se-ntâlnesc “caii Suntoaderului”...

— Ideală săptămână pentru leneşi!

— Numai bătrânii țărani, adică țărăncile, numai ele lucrau serile... Țeseau la război până se lumina de ziuă... Astăzi, se munceşte numai opt ore. Iar serile şi le petrec oamenii la televizor sau la café-bar. Deci, obiceiu-i străvechi... de obârşie pur pelasgică.

— Bătrâne, de data asta fără “şef de trib”, prea le-ncurci cu dacii şi pelasgii...

— Aici e greşeala matale, maestre şi stăpâne, eu le-am trăit lucrurile astea, la vremea lor, atunci nu se cunoşteau cărțile şi revistele, poate nici alfabetul, dacă-mi aduc bine aminte... căci să tot fie vreo trei mii de ani...

Gulliver Naiba ține cu tot dinadinsul să mă aiurească. Bălmăjelile lui, însă, nu izbutesc să clatine credința mea în fenomene inexplicabile. Nu vreau să-l contrazic excesiv, pentru că-s curios să ascult mai departe. Totuşi, fac eu o pauză în mine, ce-o fi oare cu oglinda aia, din camera alăturată? De ce, când te uiți în ea, priveşte la tine cu totul altcineva?

Taman când îmi stătea pe limbă să-l întreb pe Gulliver Naiba în ce constă escrocheria cu oglinda, sunt întrerupt de-o bătaie în uşă. Bătrânul, frecându-şi nervos barba colilie, care se mânjise lejer cu puțină pucioasă din ouăle sale preferate, strigă mieros:

— Dă-ți osteneala şi intră, oricine-ai fi, deşi ştiu cine eşti!

Surprins de aptitudinile videotelepatice ale magului, aştept curios intrarea neaşteptatului solicitant.

Personajul îmi pare cunoscut. Nu-i exclus să fi participat la extragerea mea din tubul de ciment. Totuşi, nu-s chiar atât de sigur. Poate să fi făcut parte numai din asistență. Îşi învârte jenat pălăria în mâini, apoi priveşte pe sub sprâncenele-i groase la Gulliver. Observ că-i ceacâr, având ochii de culori diferite. Asta nu-l împiedică să fixeze cu insistență clondirul cu benedictină. În cele din urmă, demarează:

— Coane Gulliver, fă-ți pomană şi dă-mi banii făgăduiți. Trei poli, atât m-a costat căruța. Başca suticul pentru tubul sfărâmat. Încă trei poli, ca să-i duc sculele lui nea Poroambă, să nu mă facă de hoț, un pol c-am săpat groapa. Laolaltă, una peste alta, cinci sutare. N-ai văzut ce era să pățim, că murea omul ăsta de-a-npicioarelea? Nu mi-ai spus că-i mai trupeş decât noi, ăştelalții...

Imediat începe să-mi clipească sistemul de alarmă. Gulliver comandase o fântână pe dimensiunile mele? De ce?

Răspunsul bătrânului nu-mi lămureşte situația:

— Măi Brişcă, ia-ți banii, uite-i, numără-i, mai na încă cinci sute şi să faci fântâna în fundul curții, dar mai largă. Cumpără alte tuburi, de 80, şi nu mai împrumuta sculele de la Poroambă fără să-l întrebi... Dacă ne mai vizitează prietenul meu, pe care-l vezi ospătându-se la masa asta, să nu mai rămână înțepenit în puț... Fă şi tu o treabă ca lumea, ce naiba!...

15. Snack-bar cu program: La trei țațe nătăflețe

Total deconcertat după breakfastul (aproximativ inexistent) oferit de domnul Gulliver Naiba, aproape mort de inaniție, mă îndrept fleşcăit spre “moara dintr-un dud”, să iau ceva în gură.

Mă simt atât de slăbit, din pricina foamei, încât nici n-aud apelul repetat ce-mi este adresat de după un gard vopsit în verde prăzuliu.

Mă gândeam la fântâna proiectată de Naiba, în care era să-mi găsesc un sfârşit lamentabil. Chiar mă paşte bănuiala că bătrânul intenționase falsa mea asasinare, pentru a-mi trage o sperietură de pomină.

— Măi copile, nu m-auzi?

Un glas ce nu-mi e străin orăcăie după vreun puradel neascultător. Timbrul specific, hârâit şi acordat în sol major, trâmbițând ca o goarnă crăpată, insistă să-mi amintească de cineva recent întâlnit.

— Fă-te-ncoa, copile slab de minte! Hai la țața Catarița, să-i poveseşti cu ce te-a ospătat câinele de Naiba.

Acuma sunt măcar lămurit. Ştiu precis că de mine-i vorba. De după un palan de curând vopsit, de arată ca nou, țața Catarița, cățărată pe nişte lănteți, se hlizeşte la mine.

— Ce să-ți spun, țață dragă? Nu m-a ospătat decât cu rețete străvechi şi vorbe, dar şi acelea, tulburi... Mă duc mai degrabă spre casă, să nu leşin pe drum. Ne vedem altă dată şi să ştii că nu uit binele pe care mi l-ai făcut.

Hârca țații Catarița se deplasează orizontal pe linia planului, întocmai cum îl văzusem şi pe Iermolai Bâc — pesemne că aşa-i obiceiul pe-aici, la Colțiilupchii, să-şi

dea lumea gâtul pe răzătoarea lănteţilor — şi-mi zâmbeşte înfricoşător de parc-aş fi dulăul "Belphegor", pentru ca apoi să rostească îmbietor:

— Dragule, copilule, nu-i ăla binele pe care-l meriţi, ci abia acum ai să afli din ce primejdie o să te scape Catariţa! Fă-te-ncoa şi intră-n ograda mea, să-ţi mai povestesc de unele şi de altele. Şi, ca să-ţi treacă răul de la lingurică, ai să mănânci cu noi câtecevaşilea, că se mai găseşte...

Văd că şi-acest monument al naturii, restanţă a veacului trecut, suferă de maladia pluralului monarhic, vorbeşte tot cu "noi"! Mare-i grădina Icoanei şi multe-s minunile ei!

Totuşi, auzind că-i cazul să-mi refac forţele, îi returnez zâmbetul, acordându-i un surâs plin de căldură şi omenie (căci era şi timpul) şi-i comunic:

— Sărut mâna, ţaţo Catariţo, nu te pot refuza! Mai ales că-mi eşti tare simpatică! Dar să ştii, astăzi nu mai ţin regim de slăbire...

— Dar ce, pân-acu ai ţinut? — constată bătrâna, coborând sprintenă de pe lănteţii gardului.

Există ceva în ochii bătrânei, extrem de vioi şi ageri, care mă determină să-l înţeleg pe "Satan". Pentru că şi pe mine mă inhibă nişte curenţi de înaltă frecvenţă, care-mi paralizează unele reflexe. O fi vreo hipnotizatoare, mai ştii!

Vajnica femeie, a cărei vârstă e greu de stabilit, fără prezentarea certificatului de naştere, se poartă numai în negru. Fuste negre, pe puţin vreo cinci (suprapuse), batic şi mai negru, acoperindu-i părul pe care bănuiesc că-abia de-l mai are, bluză încopciată până la gât, tot neagră şi ea. Dar bătrâna se deplasează ca un spârnel, arătându-mi drumul; şi asta mă îndeamnă să trec cu vederea amănuntele vestimentare, pentru a-mi

concentra atenția asupra evidentei contradicții între aspectul personajului şi alura pe care o demonstrează.

Baba Catarița se deplasează în slalom, ocolind nucii din bătătură, pe firul unei poteci glănțuite de câți paşi o călcaseră, în direcția căsuței adăpostite de nişte tei uriaşi.

Cojmelia arată, în ciuda dimensiunilor precare, armonios implantată în mediul ambiant. Îmi place nespus tinda scundă, acoperişul de stuf, cu coama de curând reparată. N-aş zice că există vreo deosebire între tonsura unor tineri şi coafura bojdeucii.

— Hai, mai repede, copile, că se prinde mămăliga! — mă mobilizează țața Catarița.

Când aud de mămăligă, constat prezența unor energii nebănuite în mine. Drept care, sprintez. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă țața Catarița ar fi pomenit şi de-un cocoşel la ceaun...

— Fină Frusino, fă, ai frecat mujdeiul? S-a rumenit bine orătania? Dă-i bătaie, c-avem musafiri!... Țața Catarița efectuează ultimul slalom, luând-o pe după tei, iar eu, depăşind viteaz sonică, dar neobservând copacul, dau să trec prin el.

Neacordând nici cea mai mică atenție zgomotului produs de impactul dintre mine şi splendidul arbore, țața Catarița pătrunde în tindă, dispare în căsuță, de unde-o aud:

— Cină Moşca! Cină Moşca!

Încep să am îndoieli în privința facultăților mintale ale bătrânei. Suntem la vremea prânzului. Ce fel de cină poate fi la ceasul ăsta?

Țața Catarița continuă să orăcăie:

— Moşca, afurisito! Unde eşti, cină? Adus-ai burduful?

Dacă mă ajută amintirea unor lucruri din copilărie, tot aşa îi spunea şi maica-mare unei prietene din vecini: “cină Gherghiuţo!”. Vreo rămăşiţă din timpurile năvălirilor barbare, când oamenii utilizau, pentru respectarea bătrânilor, tot soiul de cuvinte împrumutate de la venetic. Parcă nu-i spuneam şi eu, lui unchiu-meu, din partea tatii, “ciciu Tică”, sau lui Gică, fratele maică-mi, “bat Gică”? Enigme lexicale, din negura vremurilor!

Deocamdată, prefer să trăiesc în prezentul cel mai imediat, mai ales când, intrând în odaia umbroasă de după tindă, zăresc masa întinsă, cu mămăliga aburindă pe un ştergar de cânepă.

Deşi aş fi preferat să-mi prezinte, şi cât mai urgent, bucatele, ţaţa Catariţa îmi prezintă ajutoarele ei, nişte bătrâne tare simpatice, care se aferează în jurul unui ceaun considerabil.

— Cina Moşca, megieşa mea, care mi-a călăuzit anii tineri! Fina Frusina, căreia i-am călăuzit eu paşii în viaţă. A cam părăsit-o bărbatu-su, finu Sima, dar e mult de-atunci... S-a prăpădit în război, când ne-am luptat cu nemţii lui Mackensen... Nu cu-ai lu Ştiicler, ci cu ăi din nouăsuteşaişpe! Al meu, fie-i ţărâna uşoară, m-a lăsat mai înainte, prin nouăsute şi ceva, că nu era în minţile lui, şi s-a dus în Africa, să-i gonească pe englejii din ţara Boierilor!

Cuprins de respect pentru vechimea lor, le sărut mâna. Dacă ţaţa Catariţa e monument al naturii, atunci ce vârstă să aibă baba Moşca, de-i zice “cino”?

De când am sosit la Colţiilupchii, şi chiar mai înainte de-a pătrunde în limitele teritoriale ale cătunului, încă de-atunci, avusesem sentimentul că pe-aceste locuri e-o altă lume, eventual de origine extraterestră.

Pentru că aşa mi-apar cina Moşca şi fina Frusina. Cu chipurile zbârcite ca nişte smochine tescuite, slăbuțe şi uscate, pot figura liniştite în orice muzeu etnografic, fără primejdia de-a fi contestate. Poartă amândouă aceeaşi îmbrăcăminte ca şi țața Catarița. Pesemne că-i moda bătrânelor de pe-aici, că altă explicație nu-s în stare să găsesc.

— Bine, Catarițo — o interoghează cina Moşca —, strigaseşi c-avem musafiri... Unde-s ailalți?

— Dânsu-i! Îl cheamă Conan Doi şi tot aşa şi arată! — o lămureşte afabil țața Catarița, trâmbițând din goarna spartă a glasului ei pătrunzător.

— Atunci, să mai punem cevaşilea la fiert, s-avem şi noi ce băga în gură! — intră în panică Frusina.

— Taci, fa, nu fi lacomă! Avem de tăinuit cu dânsul, trebuie să-l hrănim... Mai ales că diavolul de Naiba l-a lăsat flămând... Nu vezi c-abia se ține pe picioare?

Mare suflet şi țața Catarița asta! Simte la om.

După o noapte nedormită, victimă a unei tentative de asasinat prin organizarea capcanei cu puțul, plus breakfastul de înfometare servit de Gulliver, e normal să mă considere la capătul puterilor.

— Țață Catarițo, cină Moşca şi fină Frusino, îngăduiți-mi să vă spun aşa, pentru că vă prețuiesc ca pe nişte neamuri apropiate, nu vă faceți griji în privința mea... Nu mănânc atât de mult pe cât lasă de crezut înfățişarea mea... M-aş mulțumi şi cu mămăligă muiată-n saramură!...

Bătrâna îşi încrețeşte ochii a zâmbire şi mă întreabă:

— Dar dacă-i frământată cu brânză de burduf? Nu te mulțumeşti? Nici cu niscai mujdei de usturoi, împroşcând un cocoşel la ceaun? Ai? Ce mai zici?

E clar că nu mai pot grăi nimic. Gura îmi lasă atâta apă, încât era absolut riscant s-o deschid.

Mai întâi, am gustat brânză de burduf cu mămăligă pripită. Dar nu aşa, cum greşit mă informase ţaţa Catariţa, adică frământată, ci mult mai complicat, urmând un ritual cu totul necunoscut mie.

Cele trei ţaţe se ospătau decent, cu tipic. Brânza de burduf era îndesată în podul palmei, până se forma un gogoloi mic sau mai mare, după inima respectivului — prin inimă înţelegându-se, ca la ţară, stomac —, apoi era vârâtă într-un bulz de mămăligă, modelat oarecum la fel, şi lăsată câteva clipe, până ţâşnea untul. Atunci, rapid dar elegant, bătrânele lichidau mirabilul amalgam, înghiţindu-l cu gingăşie.

Ţuica, pe care am utilizat-o pentru frăgezirea cerului gurii, avea un parfum plin de nobleţe, cu totul neobişnuit. Mărturisindu-mi ignoranţa, autocritic şi fără să-mi pun cenuşă-n cap, am interogat-o pe cina Moşca, deoarece se dovedea mai activă la capitolul respectiv:

— Venerabilă şi scumpă maică, ce băutură-i asta?

Cina Moşca se zbârleşte ciudat la mine, mă seceră cu laserele ochilor săi verzi, după care începe munca de lămurire:

— Uite ce-i, băieţelule, oi fi tălică scriitor, dar şi eu am ceva ştiinţă de carte... Toată viaţa mea, am lucrat ca moaşă-n cătunul ăsta... până a sosit hoţomana de Polina... De-aia mi se spune şi Moşca! Dar să nu mă faci pe mine vulnerabilă, că n-am suferit niciodată de boli ruşinoase...

— Cină Moşca! Nu m-ai înţeles...

— Taci! — se răţoieşte la mine moaşa generală a satului. La vârsta mea, înţeleg mai multe decât poate gămălia dumitale de cap... Să trecem la tăria pe care ai

băut-o şi de care te-ai minunat... Asta nu-i țuică, ştii tălică? E rachiu de cireşe amare, dat de două ori la cazan şi ținut cinci ani la butoi de dud, dar împreună cu frunze de indrişaim!...

— Indrişaim? N-am auzit de iarba asta...

— Nu mă miră, băiețelule! De unde să crească indrişaimul la voi, în bloacele alea de piatră? E-un soi de muşcată, pe care o mai găseşti, pe ici pe colo, în satele de sub munte. Frunzele topite în dulcețuri le dau parfum împărătesc. Până şi butoaiele pentru vin, cine se pricepe, le spală cu fiertură din indrişaim. Dar voi, orăşenii, ce să spălați? Sticlele? În care găseşti “Murfatlar” tras la Valea Călugărească?

Fina Frusina chicoteşte icnit. Îşi râde de mine. Altminteri n-ar avea motive să cotcodăcească. Precis c-o miră lipsa de cunoştinţe a subsemnatului.

Țața Catarița, care s-a adăpat vârtos din clondirul cu rachiu parfumat, scoate din ceaunul impresionant, care, până acum, colcăise mocnit deasupra pirostriilor, o orătanie întreagă. Şi mi-o depune toată în blidul de lut smălțuit. Probabil din pricina euforiei declanşate de conversația abuzivă cu rachiul sus-citat. Vrând să corectez, cât mai delicat, eroarea bătrânei, rup un vârf de aripă, îl cedez moaşei, rup şi vârful celeilalte, pe care îl transmit țaței Catarița, iar finei Frusina îi ofer târtița. Fără aluzii. Restul îl păstrez pentru uz personal.

— Măi copile, stai blând şi ia-ți îndărăt osişoarele! Aşa ceva nu se-mparte cu nimeni... — mă admonestează țața Catarița.

Pentru a-mi demonstra afirmațiile, monumentul naturii scoate din ceaun — adevărat monstru de tuci — încă două orătănii. Una şi-o rezervă sieşi, iar cealaltă, întrucâtva mai subdezvoltată, i-o pasează Frusinei.

Apoi îmi explică îngăduitoare:

— Suntem noi muieri, pe care le saturi cu ciosvârțele?

— Şi cina Moşca? — mă mir eu.

— N-are dinți... Totdeauna se-nfruptă cu sosul. Rupe miez de pâine, întinge şi mestecă...

Niciodată nu m-am dat în vânt după carnea de pasăre. Dar nici n-am tratat-o, vreodată, necorespunzător, lipsind-o de respectul cuvenit.

Spre uimirea mea, ceea ce se află în blid depăşeşte orice aşteptare. Nu numai frăgezimea copanelor, țesătura fină a bucăților de piept sau dulceața infinită a spatelui mă cuceresc definitiv, ci sosul în care se scaldă cele de mai sus.

Îndată ce lichidez totul, după ce mă ling pe degete, bineînțeles la figurat, o chestionez pe țața Catarița:

— Ce minune a fost asta? Că n-am mai mâncat în viața mea un pui atât de gustos!...

Țațele se privesc reciproc încântate, iar Catarița, hlizindu-se, îmi expune problema în detaliu:

— Copilul meu, tare-s bucuroasă că ți-a plăcut... O dată pe lună, când ne-ntâlnim tustrele suratele, totdeauna ne cinstim sufletele cu felul ăsta... Cocoşel cu sos de vin... Că nu-i un pui oareşcare, ci cocoşel nevinovat, de cinşpe săptămâni... Rumenim cărnița în unt topit, după ce-am sărat-o şi piperat-o, apoi îi adăugăm ciupercuțe de pădure, ceapă prăjită, câteva boabe de coriandru, un vârf de cuțit de chimion şi stingem totul cu frunte de comină, pentru ca la urmă să turnăm în ceaun şi-un sfert de vin vechi, însă alb. Dacă erai mai cu luare aminte, ai fi găsit şi gustul usturoiului, al cimbrului şi-al afumăturii, căci i-am prăjit şi câteva feliuțe de costiță afumată, de casă. Iar smântâna, pentru că sosul a fost legat cu smântână

proaspătă, culeasă azi-dimineață de pe oale, nu ne-am mai uitat în ceaun când am turnat-o. Şi totul a fiert încet, peste un ceas şi jumătate, la foc mic, până am izbutit de te-am adus pe tălică la masă.

— Țațo Catarițo, Ave! Aşa ziceau strămoşii noştri, romanii. Ave! Încă o dată, Ave!

— Avem încă olecuță, copile! Am păstrat pentru tălică pipoțelele, inimioarele şi ficățeii, c-au rămas pe fundul ceaunului. Pesemne că moşii noştri aveau şi ei, de strigau astfel la ospețe... Fa, Frusino, dă blidul încoace... Să-i punem şi sosul cel gros, adunat cu răşchitoarea de lemn...

Înțelept a fost cel ce-a născocit mesele joase, aşa cum era cea la care ne ospătasem cu toții, aşezați pe scăunele cu trei picioare.

Pentru că, dac-am fi stat la o masă normală, aş fi fost în stare să cer bătrânelor mele să fugă prin curte, după alți cocoşei şi să fiarbă o nouă şarjă de “pui la ceaun, cu sos de vin şi smântână”. Dar, aşa cum şed acum, puțin înghesuit în mine, excesul de mâncare mă apasă pe cord, făcându-mă să gâfâi lejer, dar mulțumit de cele întâmplate.

După ce-am cerut voie să fumez, stăm cu toții în jurul măsuței. Şi tragem fiecare din țigara lui. Adică, din țigările mele, pe care le-am oferit țațelor, cu negândită dezinvoltură. Pentru că bătrânele fumează catastrofic, țigară după țigară. Şi, pentru că nu suportă filtrul, rup “Snagoavele” de parc-ar fi bețe. Noroc că-s “superlong”.

Din pricina fumatului în exces, țațele îşi curăță gâtul, din timp în timp, dar destul de des, cu tăria aia parfumată. O şansă pentru mine, să aflu cât mai bogate informații despre enigmele care-mi frământă

creierul. Pentru că țațele devin comunicative, vesele şi predispuse la confidențe.

E mai mult de-un sfert de ceas, de când țața Catarița derulează autobiografia:

— D-aia îl urăsc pe cânele de Gulliver! Ne ia pâinea de la gură! Până ce n-a venit în Colțiilupchii, eram doftoroaiele satului, eu cu cina Moşca şi fina Frusina. Mai descântam, mai făceam niscaiva farmece de dragoste, mă rog... Dar păcătosul de diavol, cu şmecheriile lui, ne-a lipsit de respectul oamenilor... Nu ni se mai leagă nici un descântec...

Cina Moşca o întrerupe, intervenind inoportun:

— Înainte vreme, se mai aranjau, se legau. Acuma, şi tineri sunt mai puțini, să le facem de dragoste... că-s navetişti... Lucrează mai toți la oraş, la fabrică... Pe vremea mea, ehei, alte obiceiuri... Te durea capul, veneai la cina Moşca şi-ți stingea un tăciune în apă neîncepută... Acum, te duci la doctorița Milica, îți dă un nasture şi-ți trece capul... La mine, nu te lăsa, dar plecai cu credința...

Dacă țața Catarița, acest monument fără vârstă al naturii, a fost sub oblăduirea cinăi Moşca, înseamnă că moaşa detronată a satului trebuie să fie mai bătrână decât ea. Ceea ce, totuşi, nu-i cu putință, pentru că n-arată mai zbârcită şi mai mumificată decât țața Catarița. Aşa că întreb:

— Câți ani să ai, cină Moşca?

— Păi, mai ştiu eu, băiețelule? C-am pierdut socoteala. În orice caz, sunt mai în vârstă decât Catarița asta...

— Şi cât ai dumneata, țațo Catarițo?

— 81! Precis! Iar cina-i mai mare cu unşpe ani...

— Să aibă nouăzeci şi doi? Să bată spre sută?

— De ce nu? — se miră fina Frusina. Păi şi eu, care-s mai tânără, am trecut şi eu de 76, încă de anul trecut! Aşa să fie, ţaţă Catariţo?

— Precis! Am o ţinere de minte cum nu găseşti la ăştia tineri. Uit doar ce se petrece acum, că mi-s bătrână, dar ce-a fost mai demult, toate mi le amintesc... Mai când era, zilele trecute, mă-mpungea un cântec de pe vremea mea, vroiam să-l îngân, dar mi-era teamă că nu-i mai ştiu cuvintele... Când colo, ce să vezi, numaidecât mi-au curs în ureche, de parc-ar fi fost ieri... Dar ăstea, pe care le cântă la radio, le uit numaidecât... Şi nu-s rele... Parcă mai alaltăieri cânta Marina Voica o romanţă americănească, dar, în afară de nişte vorbe ruşinoase, cevaşilea cam aşa, "cucurucucu", nu-mi mai aduc nimic aminte... Dacă n-ar veni săptămâna viitoare doctorul Priciu, aş zice că-s zăludă... C-am dat în mintea copiilor... Dar facem nunta şi plecăm...

— Ce nuntă, ţaţă Catariţo? — mă minunez eu, necrezându-mi urechilor.

Catariţa mai trage o duşcă de tărie, rânjeşte calm şi mă fixează, hipnotizându-mă îndelung, aşa cum procedase cu "Satan" şi "Belphegor". Apoi mărturiseşte totul:

— Nunta mea, copile! De peste şaizeci de ani tot îl aştept... A fost doctor la Câmpina, prin 1914, înainte de războiul cel mare, ne-am iubit şi ne-am jurat credinţă... Acuma vine să mă ia la el...

— De unde vine? Şi unde vreţi să plecaţi? — întreb eu.

Cina Moşca, beată de surpriză, şi fina Frusina, aşijderea, au rămas cu gurile căscate.

— Din Australia... Acolo am auzit c-ar fi plecat... Are avere, case nenumărate, bloace cu zece caturi,

herghelii, păşuni întinse, cirezi, oi merinos, averi nenumărate, măi copile!… Mâine, poimâine soseşte cu avionul lui, ne urcăm şi plecăm la Australia… Nunta o facem în avion, acolo sus. Ne cunună vizitiul sau şoferul, cum i-o fi zicând ăluia care mână maşinăria zburătoare, şi-o să privesc la Colţiilupchii, de deasupra norilor… De ani de zile, în fiece dimineaţă, stau la fereastră şi mă gândesc la ce-o să fie, îmi aduc aminte de doctorul Priciu, cât era de tânăr şi frumos, şi-mi vine să zâmbesc singură, că eram junincă şi nu cunoşteam la oameni… Când m-a îngrijit de răceală şi m-a fricţionat cu oţet, tremuram de fericire… Avea mâna gingaşă, mătăsoasă… Îndată m-am făcut bine, sănătoasă… Atunci m-a sărutat pe frunte, de bucurie… Numai descântecele mele îl aduc, acum, îndărăt… De l-aş fi ştiut şi pe vremea ceea, nu mai pleca în ţări îndepărtate… Unii spun că nici n-a plecat, ci-a murit în gară la Ploieşti, călcat de-un tren… Dar nu-i adevărat, că mi s-ar fi arătat…

Cina Moşca, înlemnită de emoţie, o mângâie pe cap, plină de duioşie. Ţaţei Catariţa îi lunecă fişiul. Şi rămâne cu capul despuiat. După cum bănuisem, e complet cheală. Catariţa îşi trage imediat baticul, ruşinată.

— Şi-am să-mi cumpăr un maldăr de păr bălai, aşa cum poartă fetele alea de la televizor… Dar, înainte de-a pleca, nu mă las până nu-l văz nenorocit pe viermele de Gulliver… Îl omor, îi dau şoricioaică, văz eu ce-am să fac…

Fina Frusina, parcă trezită dintr-un vis prea frumos, supralicitează, încruntându-şi fruntea:

— Care şoricioaică, ţato Catariţo, că eu îi tai vinele cu secerea…

— Ba nu — se-ndârjeşte cina Moşca —, nu-i bine, trebuie să-l stropim cu gaz şi să-i dăm foc... să se chinuie, blestematul, că ne-a răpit pâinicica noastră, cea de toate zilele! El şi cu Polina, care-i tot în slujba lui…

Ţaţa Catariţa tresare la amintirea unui gând şi-o bate pe umăr pe fina Frusina!

— Ia ascultă, fa, Frusinico, îl omorâm noi, că nu se mai poate aşa, dar mai ştii tu cântecul ăla cu: “omoară-mă, neicuţă, omoară!”…

— “Strânge-mă-n braţe să mă doară…” — continuă înveselită fina, îngânând melodia, cu glas subţire, pătruns de nebănuită patimă.

Cina Moşca, luând o lingură de lemn de pe masă, începe să bată tactul cu ea şi dirijează corul ce se înfiripă, derulând mai departe străvechea cântare:

— “Frânge-mi pieptul, muşcă-mi gura, şi-ţi arăt eu unde-i şura!…”

Privesc la cele trei ţaţe năuc, nemaiînţelegând nimic. Ţaţa Catariţa şi-a găsit şi ea o lingură, una mare, pentru bulion, şi bate în masă de parcă sună toaca la schitul Vovideniei. Fina Frusina, încadrându-se în formaţia instrumentală înjghebată spontan, face rost de-o unealtă corespunzătoare, un satâr de lemn pentru tocat vinete, şi susţine partitura grupului ritmic. Tustrele, alcătuind un ansamblu bizar, folk şi pop, din instrumente de percuţie şi grup vocal, cântă în cor, de intră în vibraţie până şi ceaunul. Semn că-i absolut gol. Deci, îmi iau orice nădejde să mai fi rămas ceva în el, şi ascult îngrozit:

— “Omoară-mă, neicuţă, omoară, nu mai pleci curând la moară, ţi-am ascuns opinca-n pod şi cămeşa am să-ţi scot!”

Țațele au uitat de prezența mea, înfierbântându-se din ce în ce mai intens. Cântarea le-a răpit mințile şi-o răcnesc privindu-se în ochi, de parcă şi-ar transmite telepatic textul de mult uitat.

La un moment dat, țața Catarița tace, ieşind din cor. Celelalte surate tac şi ele.

— Mă-mpunge un dor să dănțuiesc! — comunică țața Catarița. Un joc tare vechi, de când eram fată... Cântați-mi, afurisitelor, că mă arde...

— Dar ce anume? — se interesează moaşa.

— Ghiulbahaua, cină Moşca!

De-ar fi intrat în transă şi tot n-ar fi răspuns mai rapid solicitării. Frusina se întărâtă tot mai aprig. Cântă subțire, icnit, sugerând din glas schimbările ritmice. Cina Moşca o susține, pe post de contrabas, şi la propriu şi la figurat.

Catarița joacă de una singură, înconjurând măsuța joasă, într-un vârtej cumplit. Blidele tremură, tacâmurile vibrează, iar dulcea bătrână țopăie bucuroasă, fericită nespus. Baticul i-a lunecat într-o parte, dar bătrâna şi-a pus o mână pe cap şi dănțuieşte în continuare ca şi cum figura ar face parte din canoanele jocului.

Pe celelalte două țațe ne le mai rabdă inima. Se ridică de pe scăunelele lor cu trei picioare, o iau de brâu pe Catarița şi se-ncing în dănțuiala nebună care cutremură cojmelia.

Mă uimeşte nu numai focul aprins după atâția zeci de ani, ci şi vocile lor incredibil de tinere şi frumoase, acordate armonios în terță. Zdupăiala face să-mi intre şi mie anumite fibre în consonanță. N-am fost niciodată un dansator de excepție, dar urechea muzicală, aproape absolută, îmi îngăduie să simt ritmul oricărui dans.

— Trecem pe “cadâna”, fa? — țipă goarna țaței Catarița.

— Nu, Catarițo — declară cina Moşca —, hai să-i tragem o “țigănească”, de-aia de nuntă, când ai să te măriți cu doctorul...

Nu mai rezist şi mă încadrez şi eu în grupul dansatoarelor. Acuma, bojdeuca țaței Catarița se clatină îngrijorător. Dar “țigăneasca” o ştiu bine, doar am fost naş mare la trei nunți, în sat, la Tâncăbeşti. La ultima, mi-am scrântit şi piciorul stâng, în aplauzele furtunoase ale nuntaşilor.

Bat pământul îndârjit şi vârtos, de parc-aş călca în picioare gândacii de Colorado, ce-mi vatămă cartofii din grădină. Când cu tocul, când cu talpa, când cu vârful.

— Bravo, copile, halal să-ți fie! — se entuziasmează țața Catarița.

Cina Moşca iese din joc pe neaşteptate, strigând la noi:

— Mă-c în pod, Catarițo, s-aduc un pumn de nuci. Jucăm pe nuci, să vadă băiețelul ăsta ce n-a mai pomenit!

Podul e deasupra noastră, însă intrarea e prin tindă, unde-şi are gura şi scara. Cina Moşca se repede pe trepte, le urcă de parcă ar fi reactor, apoi începe să cotrobăiască prin văgăunele unde-s puse nucile la uscat. Ieşim şi noi în tindă, fără să ne oprim din danț.

Ori din pricina trepidațiilor pe care le-am imprimat duşumelii din tindă, ori din pricina cinăi Moşca, ivită în grabă cu nucile în poală, la gura podului, scara uşurică se desprinde şi cade zgomotos. Tocmai când cina Moşca se avânta s-o coboare. Moaşa generală a satului rămâne agățată în mâini, suspendată la buza

podului. Iar noi înlemnim, în cea mai dificilă figură a "țigăneascăi". În călcâie. Iar nucile ne plouă-n cap.

— Cină Moşca! — urlă, pe două voci, Catarița şi Frusina.

Bătrâna dă din picioare ca şi cum ar avea de gând să-şi facă vânt în tindă. Dar nu cred să fie bântuită de-asemenea idei năstruşnice. Pentru că se află la o altitudine de cel puțin trei metri.

În timp ce apreciem paralizați exercițiile Moaşcăi, apare în ogradă, ca din senin, figura rotundă a lui Iermolai Bâc. Priveşte la noi, apoi la cina Moşca şi ne comunică impresiile sale:

— Ia te uită, omule! Bătrână-bătrână, dar ce bine se ține! — apoi recuperează şi continuă: Hai să mergem, maestre şi colega! Am venit să te iau la domnul Gulliver… Suntem aşteptați!

16. Poc! Mobilizare generală

Mort de oboseală, mărşăluiesc împreună cu Iermolai Bâc în direcția domiciliului domnului Gulliver Naiba. Sudoarea îmi şiroieşte de pretutindeni, ca şi cum aş fi o cişmea cu garnituri neetanşe. Dar am toate motivele: mâncare în exces, plus “țigăneasca” dănțuită cu bătrânele mele dezlănțuite.

Acuma mi-e clar că nu-s zdravene la minte, de vreme ce vor să-l lichideze pe bătrânul mag. Şi încă, apelând la cele mai variate şi eficiente modalități. Catarița speră să-l otrăvească, Frusina, mai gentilă, doreşte să-i secționeze vinele, dar cu secera, iar cina Moşca, să-l incendieze, aspersându-l cu gaz lampant. Drăguțe tațele mele, dar cam nătăflețe...

Ca să nu mă plictisesc pe drum, îi fac puțină conversație forestierului:

— Slavă Domnului, dragă Laie, c-ai rezolvat problema cinăi Moşca! Dacă n-o coborai din pod, suindu-te în cârca mea, de mi-ai dezarticulat claviculele, putea să-şi frângă gâtul...

Iermolai, modest, pleacă fruntea şi mormăie:

— Abia acum stau şi mă gândesc, n-ar fi fost mai comod să fi pus scara la loc?

Îmi vine să-mi trag palme singur. Căci asta era soluția cea mai corectă.

— Ascultă, Laie, totdeauna gândeşti aşa, cu întârziere?

— Nu. Alteori mi se-ntâmplă să gândesc înainte! Şi-atunci, acționez din instinct. De-aia îmi ies toate lucrurile pe dos!...

— Nu te amărî, că trece! Pe măsură ce îmbătrâneşti... Când ai să fii la vârsta mea, ai să gândeşti ca mine... Fără intuiții onirice!

Laie cade pe gânduri, apoi, după matură chibzuință, mă-ntreabă:

— Omule, şi crezi că-i mai bine?... Uite, nene Conane, eu mă duc să mă schimb, ia-o înainte!

— Bine, du-te, dar ce vrea Gulliver?

— Mi-a spus că te-a invitat... Acuma-i trecut de şapte... Vin băieții şi fetele... Facem un poc!

— Toți deodată?...

— Nu chiar toți... Numai patru!

— Nu cumva-i vorba de poker?

— Dar matale ce ți-ai închipuit? Că facem poc din gură?

Îi fac un semn cu mâna, de rămas bun, şi strig în urma lui:

— Chestia cu onirismul să n-o pui la inimă! N-am nimic cu oniricii!

— Era şi normal, doar eşti scriitor, omule!

Deşi n-ar fi trebuit să-i stric plăcerea, conştiința mă presează să-i mărturisesc deschis:

— Însă, numai pe hârtie, când îi citesc!...

Iermolai Bâc mă salută din mers. E prea departe ca să mă fi auzit. Mai bine aşa.

Grăbesc şi eu pasul, în limita posibilităților, şi peste un sfert de ceas bat la uşa magului.

— Dă-ți osteneala şi intră, oricine-ai fi, deşi ştiu cine eşti! — îl aud pe Naiba, îndulcindu-şi glasul.

— Bine te-am găsit, bătrâne şef de trib! — îl salut eu. De ce m-ai mobilizat? E neapărat necesar să nu mai dorm deloc, să nu-mi mai odihnesc capul o clipă? Ştii, oare, că n-am apucat să-mi amintesc ce-i aia somn? De poker îmi arde mie, eu care nu joc decât table? Cu ce ți-am greşit, de ți-ai căşunat pe mine?

— Opreşte, stăpâne! — mă imploră Naiba. Prea multe întrebări pentru un om atât de obosit. Mai ales,

care zăboveşte la chiolhanuri de pomină, de-a duduit tot satul. Până vin băieții şi fetele, hai să te culci puțin. Te-adorm într-o clipită, numai să-ți cunosc zodia. Ia spune-mi, când te-ai născut?

Gulliver mă ia la întrebări, de parcă aş avea nevoie de paşaport, pentru a pleca în împărăția somnului.

— Nu te mai osteni, bătrâne şef, că ți-o spun singur: zodia taurului.

— Aşa bănuiam şi eu... Judecând după trupeşie. Haidem în odaia de culcare. Peste o jumătate de ceas, ai să fii alt om, cu somnul pe care am să ți-l dăruiesc eu.

M-a pălit un somn atât de cumplit, încât nu văd ce aport poate avea Naiba. Decât, cel mult, faptul că-mi pune la dispoziție odaia corespunzătoare. Dar nu doresc să-l supăr şi-atunci accept să-mi “dăruiască” el picul de somn de care am nespusă nevoie.

Spre insatisfacția mea, Naiba mă conduce în camera cea mai bizară din locuință. Încăperea fără ferestre. Fără ferestre, dar totuşi luminată straniu, ca un ecran de televizor. Împins de bătrânul mag, nimeresc cu piciorul peste un pat. Mă las pe el, plăcut surprins. Se lasă şi patul. E din cele pliante, de voiaj, construite din tuburi de aluminiu. Totuşi, rezistă.

În timp ce Gulliver Naiba, cu mâna sa osoasă, îmi mângâie fruntea, adorm instantaneu. Fără să mai disting formula satanică pe care o boscorodea în surdină.

Mă trezesc pe neaşteptate, simțind o prezență străină în apropierea mea. Ca orice bun detectiv, întredeschid ochii. Observ fără să fiu observat. Asta-i tehnica.

La capătul patului, dacă-mi dau bine ochii peste cap, pot desluşi prezența care mă neliniştește. E bătrânul. Cel puțin, aşa sper.

Într-un jilț domnesc, pe care nu-l remarcasem la prima vizită, Gulliver doarme adânc, sforăind vârtos, pe două tonuri. Cu melonul pe cap, cu brațele sprijinite pe lăturoaiele fotoliului, magul arată întocmai ca unul din idolii din insula Paştelui, aşa cum i-am văzut în cartea lui Thor Heyerdahl. Ciudată asemănare, în orice caz.

Mai ciudată mi se pare, însă, buna mea dispoziție şi starea de perfectă odihnă. Ceasul mi-a stat încă de-azi noapte, dar cred c-am dormit pe puțin două ceasuri.

Mă scol atent, să nu deteriorez fragilul pat pliant, şi mă apropii de bătrânul mag. Îl hâțân de umăr. Naiba, nimic.

— Domnule Gulliver! Ce faci aici?

— Hârr! Hârrr! — îmi răspunde vraciul, în stare de transă.

— De când sunt aici? Răspunde o dată! Ce-i cu dumneatale?

Când scutur oleacă mai țeapăn, îi cade melonul de pe cap. Mă plec să-l ridic, şi-abia atunci îi aud glasul bătrânului:

— Vegheam, stăpâne, vegheam la somnul dumitale! Ştiu tot, am auzit tot, văd tot. Chiar şi prin pereți...

— Mă rog, cum vrei matale! Dacă obişnuieşti să sforăi în stare de veghe, înseamnă că nu dormeai, ci comunicai în cod cu lumea cealaltă...

Bătrânul se ridică din jilț, înalt cât îl ține statura sa uriaşă, îmi smulge melonul din mână şi mă prelucrează:

— Nu huli! Nu cuvânta despre lucrurile pe care nu le poți înțelege, stăpâne. Ca să nu-ți pară rău!... Că

vine şi vremea căințelor... Acuma, să mergem în odaia cea mare, c-au sosit băieții şi fetele, îi şi văd... Pe toți îi cunoşti, dar nu ştii câte parale le face pielea. Numai eu i-am cântărit demult, îi am în degetul cel mic... Sunt toți nişte păcătoşi... Iar iertarea n-or să şi-o capete decât tot prin puterile mele...

Într-adevăr, nu-nțeleg ce vrea să spună Gulliver Naiba. Dar, în mai puțin de două zile, nici o clipă mai mult, am să lămuresc toate lucrurile. Pentru că prea se tulbură, şi în mod intenționat chiar, fața cea limpede a lumii. Aici e nevoie de-un spirit lucid, de excepție, cum e spiritul meu, ca să descâlcească păienjenişul țesut de Gulliver. Eu, unul, nu-s dus de prea multe ori la biserică...

— Dacă au venit, atunci să-i întâmpinăm, bătrâne şef de trib!

Magul, politicos, obiectează:

— Ei să ne-ntâmpine, stăpâne, nu noi pe ei! Fiindcă aparținem altor lumi... Dumneata, celei literare, eu, celei care nu se vede!

Când pătrundem în odaia cea mare, observ unele schimbări. În primul rând, sistemul de iluminare. De unde, la prima vizită, mă intrigase prezența unui bec de 15 wați, insuficient pentru o încăpere atât de supradimensionată, acum constat necesitatea unor ochelari de soare, deoarece, în locul luminării electrice, a fost montat un agregat prevăzut cu tuburi de neon.

Masa imensă, care ocupă toată odaia, a fost acoperită c-un soi de covor persan şi trasă oarecum mai la o parte, lângă bufet, iar măsuța, minusculă în raport cu cealaltă, mutată sub bătaia razelor albastre.

Iar cea mai semnificativă schimbare e faptul că senzația de vid, generată de absența elementului uman, constatată de mine încă din examinarea

întreprinsă ieri, acuma e total inversată. Ne sufocăm de prea multă lume.

Dar ce lume! Geca Leoveanu-Zbanț, Tulli Pompadur şi Iermolai Bâc, amestecând nişte cărți de joc, s-au şi organizat în jurul măsuței cu postav verde. Iar Milica Manzur, simpatica doctoriță, împreună cu Polina Țilimindriu, mai puțin simpatica moaşă comunală, rezemate cu spatele de bufetul living-room-ului, privesc prefăcut indiferente la activitatea tinerilor.

Dentistul explodează de plăcere la vederea mea:

— Măi tu măi, ce surpriză! Romancierul ne onorează cu prezența sa impresionantă!

Deoarece a omis să ne dea bună seara, căci suntem în jur de orele opt, remediez situația, lansând un jovial:

— Bonsoar bun, la toată lumea!

Pentru a le deveni cât mai apropiat, ca să nu se simtă stingheriți de personalitatea mea, utilizez deliberat un limbaj cât mai “popular”, în maniera celui auzit la dânşii, dar fără exagerări.

Forestierul, blajin şi bălai, mă priveşte satisfăcut. Arată cu totul altfel, în hainele pe care le poartă acum. Spre deosebire de pantalonii fustă ai dentistului, Iermolai Bâc a optat pentru contrariu, nişte blugi atât de strâmți, încât ai impresia c-a făcut baie cu ei, şi-abia apoi i-a pus la uscat, expunându-se la soare îmbrăcat. Cămaşa de vară o poartă pe dinafară. Dar nu deranjează, pentru că poate fi uşor confundată şi cu-o pijama, datorită modelului.

Geca Leoveanu pare să fie în criză de timp. Amestecă tot timpul cărțile, de parcă le-ar supune unui tratament de încălzire. Nervozitatea olteanului e mai mult decât evidentă. Îl mănâncă mâinile, îşi mută tot timpul picioarele, se mişcă mereu pe scaun. Pe

care-l dă precis gata în seara asta, dacă nu se astâmpără.

Deoarece nu mai joc poker de foarte multă vreme, de când eram elev, optând definitiv pentru table, voi chibița de la distanță, alăturându-mă fetelor. Poate mai aflu ceva, ocupându-mă de conversația lor. Femeile manifestă o deosebită propensiune pentru acest gen de contractare umană. Iar remarca Polinei, aflată în stânga mea, vine să-mi susțină afirmația de mai sus:

— Ce zici, tu, doctorițo, nebunaticul ăsta de Tulli iar le ia banii la gorobeți? E deştept foc, tu! Aşa mi-ar trebui un bărbat, deştept şi plin de bănuți... Cum mi-s eu femeie chibzuită, trântim un apartament la Bucureşti, de le luăm maul!...

Milica Manzur, privindu-mă pe sub sprâncene, zâmbeşte subțire:

— Aşa crezi, Polino? Că-ți ridici casă din poturile de la poker? Sau te bizui pe danturile celor de la Colțiilupchii? Află de la mine, că-i văd pe toți la dispensar, au nişte dinți de criță!

Polina Țilimindriu, îmbufnată, îi suflă printre buze:

— Milico, să nu te prind cu Tulli, că-ți strici dosarul!

— Fii liniştită, fată dragă, mi-ajunge un medic în familie... Totul e să te vrea el pe tine... Te iubeşte?

— Principalul e că-l vreau eu de bărbat... Restul nu contează!

— Şi ce te faci cu Geca? Ştii prea bine că te place...

— Veterinarii să-şi vadă de vacile lor, eu-s din alt soi!

Polina nu greşeşte. Pentru că moaşa, în seara asta, arborează o toaletă de groază. O rochiță imprimată în zeci de culori, din soiul “bălțată de câmpie”, de-ai putea să joci şah pe carourile ei. De gât, îi spânzură tot

soiul de lanțuri cu tinichele. Numai talanga-i lipsește. Restul ar corespunde.

Deoarece presimt o apropiată deteriorare a relațiilor în acest teritoriu, mă deplasez în direcția măsuței cu postav verde, să asist la pregătirea dezastrului general. Că n-am văzut joc de poker la care să câştige toți participanții. Iar cine recoltează bani, şi încă nemunciți, recoltează precis antipatia şi aversiunea partenerilor, plus cuvenitele rigori ale legii. Care contează mai serios decât “impresiile” combatanților…

17. Domnul Poker şi fiii săi au murit… plătind cu trei aşi!

Îmi făcusem iluzii, crezând c-am să chibițez numai. Dintr-un exces de politețe, Gulliver Naiba îmi cedează locul, insistând sâcâitor.

— Stăpâne, astăzi vreau să fiu gazdă, am un oaspete de onoare şi trebuie să mă ocup personal de buna sa dispoziție…

— Dacă eu-s oaspetele, bătrâne şef de trib, renunț la orice onoare, numai să nu joc poker… Mă simt şi-aşa extrem de bine. Fără să golesc buzunarele unor prieteni. Joc table, canasta, dar nu pe bani…

Geca Leoveanu, din ce în ce mai tensionat, opreşte avalanşa de scuze pe care o simte în perspectivă:

— Maestre Conan, ce fel de scriitor ziseşi că eşti tălică? De romane? Păi, cum să le scrii dacă nu te documentezi în miezul vieții? În privința noastră, prietenii matale, nu-ți fă griji… Chiar dacă vei câştiga, plăcerea va fi de partea noastră… Hai să tragem locurile…

— Zbanț are perfectă dreptate — mă asigură Tulli Pompadur.

Polina, auzindu-l pe dentist ispitindu-mă, devine suportera lui cea mai aprigă:

— Chiar dacă pierzi ceva parale şi ți le ia Tulli, c-aşa obişnuieşte el, nu rămâi în pagubă maestre! Îți face nişte dinți formidabili şi nu-ți pretinde un sfanț…

— Dar am dinți sănătoşi, domnişoară!

— Nu contează! Tot el ți-i scoate, fără să ceară nimic în plus!

În asemenea condiții, îmi dau seama c-am fost mai demult programat să joc în seara asta poker. Imposibil

să nu-şi fi vârât Naiba coada şi-aici. Prea sunt îmboldit din toate flancurile.

Laie Bâc, mai blond ca niciodată, extrage un as, o rigă, o damă şi-un valet, le-ntoarce pe dos şi le amestecă.

Geca Leoveanu-Zbanț se-alege cu asul. Iermolai insistă pe lângă Pompadur să-şi încerce şansa. Dentistul refuză:

— Măi tu măi, de ce să nu tragi tu? Mă crezi atât de tâmpit?

— Fără exagerări, omule! Nu chiar atât... — îi răspunde forestierul.

Dentistul ia ultima carte.

— De handicap să-ți fie, măi tu măi! Ai baftă! Eşti capabil să joci la loz în plic şi să te pomeneşti câştigând şi-un “Rembrandt”...

Nespus de curioasă, vădind un spirit autotehnic neobişnuit, Polina Țilimindriu îl întreabă pe Tulli:

— Şi cât consumă “Rembrandt”-ul la sută?

Jignit în cultură, Pompadur se abține să-i răspundă. Fiindu-mi milă de moaşă, încerc să-i ameliorez nivelul:

— Dragă domnişoară, nu-l asculta pe Tulli, că-i pus pe şotii. Poți să-ți cumperi reproduceri de la orice librărie, chiar şi din ce în ce mai mari maeştri. Ştiu pe cineva care s-a ales cu casa plină de Picasso!...

Polina Țilimindriu, sigură pe cunoştințele ei, mă linişteşte:

— S-a mai întâmplat şi altora! Dar dacă dă cu “verde de Paris”, scapă în mai puțin de două ceasuri.

Cu chiu cu vai, izbutim să eliminăm din sector personalitatea moaşei, expediind-o la bucătărie, să-l ajute pe Gulliver Naiba la prepararea gustărilor (care sper să fie confecționate din materiale nevegetale). Iar

noi ne instalăm la masa de joc, în ordinea indicată de cărțile trase.

Tulli întinde pachetul de cărți lui Geca, anunțându-mă:

— Ai să râzi, meştere, dar noi jucăm fără deschidere, cu blaind şi over. Ca să nu ne pierdem vremea... Unu cu doi, bineînțeles...

Ca să-mi reîmprospătez cunoştințele, deoarece nu-nțeleg de ce să joace numai unul cu doi, din moment ce suntem un cvartet, solicit explicații suplimentare:

— Şi ce face al patrulea? Chibițează?

Leoveanu, care şi pornise să împartă cărțile, se opreşte năuc, şi-mi ține un curs scurt de regulile jocului contemporan de poker:

— Nene scriitorule, îți râzi de noi? Unu-i miza, doi e blaindul... Să fim în clar... Roaiala capătă primă 25 de leuşteni, turul de care la patru, culoarea la trei, iar turul de roaială la cinci, dar în cinci manşe... Se joacă şi cu chinta albă, de Brăila, iar în cazul când se-ntâlnesc două roaiale, cea la valet o bate pe cea la as, ca să nu fim niciodată siguri...

Brusc, ca şi cum aş fi fost branşat la un curent de 360 volți, îmi reamintesc instantaneu toate chițibuşeriile acestui joc. Aşa cum îl jucam cu tanti Ralița, pe fasole, de mă-ntorceam acasă c-un ceaun de boabe, să mâncăm fasole bătută toată săptămâna. Ce-nseamnă şi memoria! Nimic nu se pierde, totul se transformă, dar nu se ştie în ce!

După o jumătate de ceas de coşmar, în care am pierdut orice încredere în norocul meu, dar şi în întreaga sumă de bani pe care o avusesem asupră-mi, lansez un împrumut pe piață, ferm decis să-mi schimb stilul de viață, de joc şi de prospectare a viitorului. Dacă nu-mi recapăt banii pe care mi-i furase Tulli

Pompadur, cu maniera lui brutală, agresivă şi deconcertantă, musai va trebui să mă-ntorc la Bucureşti, pe Calea Moşilor, şi să-mi termin acolo romanul.

Dentistul îmi zâmbeşte ca o reclamă de pastă de dinți:

— Cât să-ți împrumut, măi tu măi?

Măgarul îşi permite prea mult. Acuma, de vreme ce urmează să-i fiu şi dator, ne batem pe burtă.

— Trei sutare! Ca să mă exprim pe limba dumitale, doctore de măsele! Va să zică aşa, mă iei cu măi tu măi.

— Omule, nu te supăra! — intervine Iermolai Bâc. Aşa vorbesc moldovenii ăştia, născuți la Botoşani, cu "măi tu măi"!

Zbanț nu mai suportă şi răcneşte:

— Dă cartea, tăticu! Ce mai calea-valea, ce fuse se duse...

Deşi nu-s de acord cu principiile profesate de Leoveanu, mai ales chestia cu "duse", examinez atent cărțile servite de Iermolai.

Nu stăm rău. Adică, noi, Conan Doi. Trei aşi, frumoşi şi grăsuți, mi se aliniază în față. Încep să capăt iarăşi gustul vieții.

Tulli mă priveşte suspicios, cântărind pe fața mea posibilitățile unei cacialmale. Dar pe chip mi se citesc atât de clar semnele unei nevinovății cronice, încât Pompadur cade în cursă. Sesizez la dânsul rapacitatea, violența în stare de fierbere, gata de atac, generate de cei trei rigi pa care, bănuiesc, ba sunt chiar şi sigur, că-i are în mână.

Rămas singur cu dentistul, din motive cu totul umane, mi se face o milă nespusă de el şi decid să-i dau o lecție de modestie:

— Ascultă marchize, am posibilitatea să te relansez!…

— Da di ce marchiz?

— Porți numele unei cunoscute doamne, cam lele de profesia ei, însă posesoarea unor titluri de noblețe indubitabile. M-a luat gura pe dinainte şi ți-am zis aşa, numai ca să te măgulesc. Sper că nu eşti supărat, nu?

— Măi tu măi, cum să mă supăr pe matale? Dai plus 70 de mangoți?

— Urât mai vorbeşti, marchize, zău! Nu sună frumos în gura unui intelectual. Ți-i dau… Dar ți-i şi iau… Ce ai? Trei rigi?

— Ai să râzi, nene scriitorule! Ce-mi trebuie mie trei rigi? Patru nouari nu-s valabili?

Gălbinarea dentistului e pe deplin justificată. Dacă aş fi avut şi eu un careu, obțineam acelaşi efect de pigmentare.

Pompadur adună banii de pe masă, recăpătându-şi culoarea inițială. Dar nu-l rabdă inima şi-şi demonstrează agresiv inteligența:

— Şi mâna-i greblă se făcu… Păi, măi tu măi, nu cunoşti proverbul din popor, că domnul Poker şi fiii săi au murit plătind cu trei aşi?

— Care popor? Din filmele western? Ăia nu-s popor, ci figurație, adunătură de platou…

În aceeaşi clipă, dinspre bucătărie, apar femeile, Milica şi Polina, mânate din urmă de Gulliver Naiba. Domnişoara Țilimindriu poartă în mână un ceainic imens, din care răzbat arome de cafea, iar doctorița, un flacon impresionant. Chiar de la distanță, ştiu ce cuprinde. După culoare. Celebra benedictină a magului… Iar bătrânul, cavaler, împinge o măsuță pe rotile, pe care se află tot soiul de sandvişuri, supraetajate pe mai multe platouri.

Profitând de neatenția partenerilor, dar şi de bunăvoința Milicăi, fată bună, care-mi serveşte sandvişurile unul după altul, direct la gură, reuşesc să mă întremez puțin.

Iar rezultatele se arată imediat. Începe să-mi intre carte.

În vreme ce Polina îl bate la cap pe dentist, şi nu numai pe el, ci-şi exercită influența malefică asupra întregului colectiv, realizez un ful de dame, apoi câteva chinte, mai albe, mai la valet, dar valoroase. Drept care, în mai puțin de-un sfert de ceas, returnez datoria contractată la dentist.

După alte două sandvişuri, probabil cu salam de Sibiu, că n-am timp să mă ocup de precizarea materialului, îmi recâştig suma cu care intrasem în joc, plus ceva mărunțiş. Mai deconectat, am suficientă disponibilitate sufletească pentru ascultarea cretinismelor debitate de Polina Țilimindriu.

În timp ce Geca Leoveanu turbează, văzând-o făcând o curte nebună lui Tulli, acesta din urmă are toate motivele să turbeze şi el. Dar, din alte motive. Logoreea moaşei pare incurabilă. Ne-a umflat capetele, fără să manifeste nici un simptom de oboseală. Adevărata forță a naturii, dar şi monument de prostie.

Chiar în momentul când iau potul, de sub nasul dentistului, Polina se-apucă să-i povestească, mai mult lui decât nouă:

— Dacă n-ai suficiente cărți la îndemână, te poți alege cu-o cultură şi de la televizor... urmăresc toate emisiunile, chiar şi cele pentru copii, iar emisiunile ştiințifice sunt pasiunea mea... pot spune că m-am ales la ora asta c-o adevărată cultură teleenciclopedică... Ştiu şi eu cine-i califul Morun-al Rapid, părintele arabilor din o mie şi una de nopți,

zeul responsabililor comerciali, Herpes Trismagistros, inventatorul medicinii, Eschilap, precum şi adjunctul lui, Hipocrit... ieri, de pildă, am ascultat la radio muzică simfonică de Ion Sebastian Bach, “concertul pentru morgă şi orchestră”, ceva dureros de trist, de-aia i-o fi zis aşa, se pare că l-a scris când i s-a prăpădit una din fete...

Mi se face o milă cumplită de bietul dentist, care, din motive de disperare, are toate şansele să rămână chel şi de fălci, deoarece încă mai demult a-nceput să-şi smulgă fire de păr, unul câte unul, modificându-şi sensibil forma favoriţilor săi bogaţi. În acelaşi timp însă, mi-e milă şi de nervii mei. Aşa că decid s-o driblez pe moaşă:

— De ce nu vă duceţi la televizor, chiar acum se dă “Hamlet”! Cu marele Laurence Olivier...

— Oliver Twist, ştiu, am auzit de el, e grozav! Dar l-am văzut... Dacă vreţi, vi-l povestesc... Mai ales chestia cu Alerte, când îl prinde pe Polonicus cu Ofilia... şi moroiul de la miezul-nopţii, că făceau şi ei spiritism, ca şi nenea Gulliver...

Numai intervenţia lui Zbanţ ne salvează de la o criză colectivă de hipertensiune arterială. Gelos, nu numai pe dentist, dar şi pe mine, o roagă pe Polina să-i toarne o ceaşcă de cafea. Moaşa răspunde afirmativ, nu prea încântată. Toarnă cafeaua, dar mai mult pe propria-i rochie. Înnebunită de durere, Polina vrea să-şi dezbrace imediat peticul multicolor, pentru a purcede la operaţiile de curăţire. Însă Geca se opune:

— Ascultă, Polino, dacă te-apuci să ne faci aici un număr de striptease, te dau pe mâna Miliţiei de moravuri uşoare! Să fim clar! Mai sunt şi ceva bărbaţi pe-aici! Fugi acasă de te schimbă!

Gulliver, care stătuse până acum pe tuşă, ne oferă şi el o mână de ajutor, propunându-i să o însoţească la bucătărie, să-i dea cu praf de talc.

Milica e “doamnă”. Nu i se aude gura. Îi place să asculte. Am observat atent cu câtă patimă audiase relatările primitivei. Laie, care-o mănâncă din ochi, îndrăzneşte să-i ceară un consult pe loc:

— Doctoriţo, de la o vreme îmi bate inima!

Milica se prinde imediat:

— Zi slavă Domnului! E mai rău dacă nu bate...

Când examinez mai atent cărţile, văd roşu înaintea ochilor. Culoare de carouri... Dacă-mi venea un as de carou, îi nenoroceam, făceam chintă roaială. Le întind pe masă şi strâng potul în centrul acesteia.

— Pot să-mi arunc un ochi în cartea scriitorului? — întreabă Pompadur, îngălbenit grav.

Tulli Pompadur, în ciuda numelui său aristocratic, mestecă printre dinţi cuvinte ciudate, dar care nu se pot desluşi. Priveşte paralizat culoarea, tot atât de surprins ca şi subsemnatul.

Cătrănită foc de paguba înregistrată în casa mult visatului ei soţ, Polina Ţilimindriu, care se întorsese de la bucătărie cu rochia văruită cu praf de talc, îl prelucrează la bani mărunţi:

— Măi Zambilă, ce caşti ochii ca un boulean? Nu-ţi ajungeau paralele pe care le câştigaseşi? Cine te-a pus să-l plăteşti pe baftangiu! Fugi de unul singur şi ieşi al doilea, atât eşti de neajutorat...

Excedat de cicăleala suplinitoarei, Pompadur explodează:

— Fac ce vreau cu banii mei, înţelegi, domnişoară? Prefer să-i pierd pe toţi, decât să mă bată Dumnezeu, căsătorindu-mă cu tine... Eu n-am ajuns dentist, aşa cum ai ajuns tu în serviciul sanitar, pe post de moaşă

suplinitoare, abuzând de pilele găsite la-ndemână... Cu studiile tale de specialitate, nu erai bună nici la vacile olteanului!

Situația începe să se deterioreze.

Polina schimbă mai multe culori, trecând de la roşu-vânăt la galben-verzui, şi se îndreaptă către dentist. Acesta, de-un calm ce prevesteşte o cumplită furtună cu descărcări electrice, încearcă să-i mai reducă din elan, interpelând-o:

— Ştii tu cu cine vorbeşti?

Primitiva, fără să-şi reducă viteza de înaintare, ajunge lângă el şi-i arde un pumn de toată frumusețea, provocând unele modificări în dispoziția maxilarelor lui Tulli.

— Cu tine! — îl lămureşte vajnicul cadru sanitar, pregătindu-se de-un alt atac.

— E-n regulă! — declară dentistul. Credeam că nu ştii!

Moaşa pleacă spre uşă, păşind furioasă. Gulliver Naiba, extrem de politicos, îi deschide uşa, făcându-i loc să treacă. Din păcate, Polina nu frânează la timp şi răzbate în cealaltă odaie. Mult mai rapid decât ar fi trebuit. Un zgomot asurzitor, de scaune răsturnate, vase sparte şi diverse alte obiecte ne informează despre ceea ce se petrece dincolo.

Nimeni nu se sinchiseşte de necazurile Polinei. Numai eu mă ridic de pe scaun şi mă îndrept în grabă spre a-i veni în ajutor.

Dar nu dovedesc s-ajung până la uşă, că domnişoara Țilimindriu, cu rochia sfâşiată şi împrăştiind nori de praf (de talc), apare în prag. Unul din genunchi arată îngrozitor, julit zdravăn şi sângerând. Dar Polinei nu-i pasă, ci se rățoieşte la mine:

— Unde te duci, bufleo? Ia-ți banii şi condu-mă acasă!...

— Regret, dragă domnişoară, dar sunt fără maşină... Am venit pe jos! Iar banii nu-s ai mei, trebuie să-i returnez perdanților...

— Eşti diliu, dolofanule? — mă dispreţuieşte vizibil Polina.

— Şi încă zdravăn! Nu-mi priesc banii nemunciți!

Sesizând deconcertarea moaşei, Geca Leoveanu se oferă:

— Te conduc eu, Polino!

— Când ți-ai cumpărat maşină?

— Ştii bine că n-am!

— Şi cu ce vrei să mă duci acasă? Cu una din vacile circumscripției tale veterinare?

După care, se întoarce rapid şi dispare din nou. De astă dată, nu se mai aude cataclismul de adineauri. Probabil că nu mai are de gând să vină îndărăt. Deie Domnul!...

În pofida protestelor generale, mai atenuate totuşi din partea lui Pompadur, înapoiez banii partenerilor de joc. Îl las pe fiecare să-şi tragă de pe masă suma cu care venise de-acasă. Dentistul se avântă primul, urmat timid de Iermolai Bâc. Geca Leoveanu însă nu se sfieşte, ci numără atent fiecare leuț.

Jenându-mă de asistență, număr şi eu discret ceea ce mai rămăsese. Adică, banii care ar trebui să fi fost ai mei. În orice caz, dacă mai țin bine minte suma pe care o avusesem asupră-mi, constat că-s sensibil mai puțini. Deci, ce mai tura-vura, tot dentistul pare să fie câştigător...

18. Tentativa de condiționare

În vreme ce asistența dă semne că vrea să-şi ia tălpăşița, Gulliver Naiba mi se adresează:

— E vorba despre o invitație, stăpâne! — începe să mă lămurească reprezentativul bătrân. Adresată nu numai dumitale, ci şi prietenilor mei, aici de față... Pentru că nu credeți în lumea cealaltă, unde marele Lucifer orânduieşte totul, după ce a fost exclus din ceruri de fratele său, căruia voi îi ziceți Dumnezeu, vă poftesc la o liturghie neagră, pe care am de gând s-o oficiez în cinstea prigonitului... Poate se va îndura de voi şi-şi va arăta fața...

Gulliver ne priveşte fix, aşteptând să manifestăm uimire. Primul care se-ncumetă, însă mult prea puțin emoționat, e Laie Bâc:

— Numai să nu fie în orele de serviciu, nene Gulliver, pentru că, poimâine, mi se termină concediul! Vin cu plăcere, deoarece-mi plac bazaconiile şi lucrurile trăsnite...

— Nu huli, stăpâne, că te bate Cel de Jos! — pare indignat Naiba.

Milica începe să chicotească, după care se interesează:

— Şi când are loc bâlciul?

— Care bâlci? — se interesează Gulliver nedumerit.

— Liturghia matale!...

— Stăpână. Şi matale greşeşti vorbind astfel... Pentru că-n aceeaşi zi, la 23 septembrie, are loc şi iarmarocul echinoxului de toamnă, aici, la Colțiilupchii... Când se-adună oameni din şapte sate, de se iscă o hărmălaie nemaipomenită, când nu se mai poate trăi de larmă şi înghesuială... De-aia oficiez liturghia departe de cătunul nostru, la loc ferit şi

liniştit. Pentru că, aşa cum s-a mai întâmplat, Josimea Sa obişnuieşte să-şi arate chipul sau să-şi dovedească puterile cu-acelaşi prilej, al echinoxului… Am să vă comunic poimâine, încă din zori, locul stabilit şi ora… Căci, la şase fără cinci minute, ziua va fi la fel de lungă cât şi noaptea. Iar noi va trebui să fim la întâlnire, cu toții, să-l lăudăm pre cel alungat din cer. Sunt sute de ani de când mă sfătuiesc cu Dânsul, de când primesc sfaturi pentru orânduirea sănătății oamenilor şi dobitoacelor, pentru sporirea belşugului nostru…

Bătrânul Gulliver delirează. Cine ştie ce vase sclerozate, împietrite de vârstă, insuficient irigate, îi funcționează defectuos, generând fantasmagoriile cu care ne împuiază capul.

De altfel, nimeni nu pare cutremurat de afirmațiile aberante ale magului de la Colțiilupchii. Geca Leoveanu-Zbanț, care-a isprăvit de numărat mărunțişul, îşi vâră nepăsător banii în buzunarul cămăşii. Iermolai, privind galeş la Milica, pare dus pe altă lume. Numai eu şi cu Tulli Pompadur, dar fără exagerare, acordăm o oarecare atenție invitației.

— Bătrâne şef de trib — zic eu —, vin şi eu, dar numai din curiozitate intelectuală, să văd până unde poți ajunge! Dar să te ferească sfântul, mai bine zis contrasfântul dumitale, să ne organizezi şi-acolo vreo partidă de poker!

— Nu luați în derâdere, stăpânilor, spusele mele. Mâine plec la Guşterița, unde mă-ntâlnesc cu oaspeți sosiți din Adâncuri, aşa c-am să lipsesc, dar poimâine veți fi şi voi acolo, veți vedea şi auzi, veți afla lucruri de necrezut… Voi, care locuiți aici, la Colțiilupchii, nu v-ați întrebat niciodată de ce meleagurile astea arată ca vrăjite, cu nume nespus de grăitoare? Peste deal, se află Urlița, mai la vale, Guştera, pe coastă, Secăturile.

Lângă Secături, destul de aproape, găsiţi Greabănu, Talia, Ocina, Negru, Cornu… Totul dovedeşte că pe-aici s-au petrecut lucruri de pomină… Nu vă neliniştesc numele astea?

Iermolai, care tot timpul plutise pe altă lume, finisând pesemne versuri onirice, răspunde tam-nesam, ca sărit din baie:

— Nu!

— Păcat de matale, stăpâne! Că păreai cel mai hărăzit Lui… Mereu cu gândul la faţa întoarsă a lumii, pritocind tot soiul de chipuri strâmbe şi neştiute, mă lăsaseşi să cred în soarta matale! Stăpâne Laie, dacă nici dumneata nu simţi farmecul ciudat al meleagurilor ăstora, înseamnă c-am rămas singur… Şi-aştept de veacuri ivirea unui urmaş! Păcat, mare păcat!

Milica Manzur, făcându-mi un mic semn cu cotul, de era gata să-mi verse cafeaua din ceaşcă pe pantalonii mei de "ţinere", îi ia apărarea "moştenitorului":

— Ar fi mare păcat, într-adevăr, nene Gulliver, dacă s-ar lua după gărgăunii matale… Pentru că-i băiat bun şi muncitor. Iarna trecută, când se topiseră pe neaşteptate zăpezile şi porniseră puhoaiele de erau să pornească pădurile la vale, bietul Laie n-a venit în cătun o lună de zile… Nu l-am mai cunoscut, când s-a-ntors, atât de mare-i crescuse barba. Dar salvase, împreună cu oamenii de la ocolul silvic, buştenii tăiaţi în parchete… Fără minuni, fără cel de sus şi fără cel de jos…

19. Zombi — sau cadavrul viu

Tulli Pompadur, oarecum indispus de faptul că magul era supus ironiilor doctoriței, își depune ceașca pe masă, se ridică și-l îmboldește pe Gulliver:

— Măi bătrâne, măi tu măi, hai să li-l arătăm pe "zombi", să le astupăm gura!...

Naiba parcă atât așteptase:

— Stăpâne — mi se adresează el mie —, matale, care pari mai intelectual decât tinerii ăștia fragezi la minte, nădăjduiesc să știi ce-i aia un "zombi", nu?

— Dar bineînțeles!

Știam, într-adevăr. În Antile, anumite practici "vodoo", vrăjitorii ce se pierd în negura timpurilor au lansat moda roboților confecționați din decedații mai recent înhumați. Era suficient să li se programeze o comandă oarecare, pentru ca acești "zombi" să iasă din groapă și să se prezinte la lucru. Ca literatură fantastică, ideea nu era rea. În ceea ce privește realitatea, însă, aici mai rămânea de discutat și, mai ales, de dovedit.

În frunte cu bătrânul Gulliver Naiba, ne îndreptăm în colectiv spre fundul bătăturii, unde magul își avea "garajul" vacii și de unde începea mica livadă de cireși.

Solemn, cu melonul bine înfundat pe cap, cu barba fluturându-i în briza nopții, Gulliver pășește arar, cu mâinile la spate. Tulli Pompadur, instigatorul demonstrației, ne luminează drumul, utilizând o lanternă tubulară, tip reflector. În ciuda faptului că mai exista și farul lunii, lanterna sporește efectul de noapte stranie, răpindu-ne vizibilitatea normală, a naturii înconjurătoare.

Drept care, derutați de raza pendulatorie a lanternei dentistului, înaintăm călcând ca-n străchini,

lovindu-ne de tot soiul de dispozitive agro-pomicole, sape şi hârleţe, precum şi roabe lăsate aiurea, araci şi propte abandonate prin livadă.

— Am ajuns! — ne anunţă la un moment dat, foarte misterios, Pompadur.

După cum ne indică raza lanternei, suntem în faţa garajului dobitoacelor.

Construcţia, din pământ bătut şi acoperită cu stuf, pare îndeajuns de neîncăpătoare. Şi mai produce şi-o impresie neplăcută, total opusă celei dorite de Naiba şi acolitul său.

— Să intrăm, stăpânilor! — ne propune magul, aprinzând un chibrit.

Abia când pătrundem într-o odăiţă alăturată grajdului, abia atunci înţelegem ce urmărise cu chibritul, de vreme ce avea la dispoziţie lanterna dentistului. Bâjbâind prin beznă, magul găseşte o lampă de gaz, o aprinde şi ne prezintă încăperea.

— Puteţi vorbi cât de tare, căci zombi nu se trezeşte decât la porunca mea. Iar prin mine, îi porunceşte altcineva, mai presus de puterile mele...

— Vrei să zici, mai prejos — îl întrerupe Milica —, dacă acest cineva aparţine stocului matale de demoni subterani!

Bătrânul o priveşte fix, îndelung, ca şi cum ar fi străvezie.

Cămăruţa, suficient de insalubră, posedă totuşi o măsuţă, două bănci şi vreo trei scăunele. Lampa arzând în mijlocul mesei, restul încăperii rămâne în penumbră. Gulliver, la insistenţele noastre, se aşază primul, scoţându-şi totuşi melonul. Îşi descheie doi bumbi de la jiletca lui scoţiano-cvasimilitară, îşi piaptănă barba cu degetele, apoi înţepeneşte cu ochii

în tavan. Vrea să ne dea de înțeles că aşteaptă mesajul demonilor săi tutelari.

Doctorița, dentistul şi Iermolai Bâc se aşază tustrei pe una din bănci. Considerându-mă în continuare invitat de onoare, dau să iau loc lângă Gulliver, care ocupă cealaltă bancă. Mai bine optam pentru unul din scăunelele existente. Căci un pârâit sinistru, de spaimă, în tenebrele palide ce ne înconjoară, face să ni se îmbârlige părul pe cap. Se anunță zombi? Privim terifiați la bătrânul Naiba. Zadarnic. Pare să nu acorde atenția cuvenită straniului zgomot...

Privesc la el intrigat.

Mă priveşte şi dânsul, nu chiar intrigat aş zice, ci mai curând, lejer supărat. Şi-mi cere cu glasul său mieros:

— Ridică-te nițel, stăpâne!

— De ce? — îl întreb nedumerit.

Nu observam încă nici o apariție subpământeană. Şi totuşi, îşi vestise sosirea prin misteriosul trosnet de adineauri.

— Pentru că mi-ai turtit pălăria! Dar nu face nimic. Se mai poate îndrepta... şi mai am şi altele!

— Mii de scuze, bătrâne şef de trib, îmi pare nemaipomenit de rău! Crezusem că sosise zombi...

— Păi, e-aici! De când am intrat în odăiță! — zâmbeşte magul mânzeşte.

Încremenesc. Simt că şi ceilalți membri ai colectivului sunt străbătuți de-un fior de nelinişte.

— Bătrâne şef de trib, nu te juca cu cele nesfinte, că nu-i a bună! Unde-i zombi?

Gulliver Naiba îmi arată printr-un semn ce se vrea ocult, dar şi magic, plin de subînțelesuri, locul unde trebuia să se afle robotul de carne fezandată. Chiar în spatele meu!

Cu riscul unui puseu de spondilită cervicală, întorc brusc capul. Gâtul îmi trosneşte lejer. După cum era şi de aşteptat. În schimb, zăresc mumia ce urma să fie readusă la viață.

Iermolai Bâc, Milica Manzur, alăturându-mi-se, întreprind aceeaşi mişcare. Fără crepitațiile şi cracmentele de rigoare.

Dispozitivul de conservare a zombiului, spre stupefacția noastră, se dovedeşte a fi patul destinat grăjdarului. Un pat strâmt, jos, alcătuit din scânduri brute, prevăzut cu-o saltea de paie şi-o pernă neînfățată. Zombi, culcat pe spate, e acoperit până la frunte cu-o pătură cazonă, cenuşie şi corespunzător de slinoasă. Palid, chiar galben serios, zombi arată ca orice mort sănătos.

Un vaier inuman, dezvoltând o linie melodică absolut inedită, dar totuşi asemănătoare unui claxon, izbucneşte lângă noi. Mai precis, în odaia alăturată, care trebuie să fie garajul vacii.

— Ce-i asta, omule! — se interesează îngrozit Laie forestierul. Trâmbița judecății de apoi?

Milica Manzur, mai stăpână pe nervi, îl lămureşte:

— N-apucăm noi ziua aia, băiete! Nu recunoşti vocalizele lui nea Dobre?

— Vehiculul dumitale autosanitar? — o interoghez eu, de urgență, pe doctoriță.

— Exact şi întocmai, maestre Conan! I-am luat cameră mobilată la domnul Naiba, că la dispensar n-aveam suficient spațiu. Să stea şi el cu vaca, în acelaşi grajd, pentru a nu suferi de singurătate…

În timp ce grajdul de alături devine sediul unui concert asurzitor, vaca magului încadrându-se instantaneu pe post de trombon, privim nedumeriți la cadavrul zombiului. Pare destul de bine conservat. Mai

ales pentru un mort care a stat şi câtva timp la macerare, în pământ.

Gulliver Naiba îşi montează pe cap melonul, după ce-l supune unei operații de recondiționare, printr-un pumn zdravăn, administrat în interior. Apoi se ridică şi ne anunță saturat de gravitate:

— Am să-l chem din somnul de veci pe robul nostru, zombi! Păstrați tăcerea cea mai deplină, ca să nu-l apuce spaima la vederea oamenilor pe care i-a părăsit de-atâta amar de vreme…

Oarecum neplăcut impresionați de atmosfera total necorespunzătoare unei asemenea proceduri, care nu s-ar cuveni petrecută pe fondul răgetelor lui nea Dobre şi-al mugetelor vacii lui Gulliver, al cărei nume nu-l cunoaştem, deoarece nu ne-a fost prezentată, aşteptăm continuarea discursului început de mag. Deşi, între noi fie vorba, stau şi mă întreb de ce nu l-ar înspăimânta mai abitir pe bietul zombi vacarmul dobitoacelor, decât chipurile noastre?

— Până va pătrunde în el duhul subpământeanului, n-ar fi rău dacă v-ați trage mai la o parte — ne atenționează Gulliver. Stăpâne Tulli, fă lampa mai mică, să nu-i vătămăm pleoapele…

Bine că-i mai coboară fitilul. Agregatul începuse să fileze serios, răspândind nori de funingine şi aburi de gaz ars.

Bătrânul mag se apropie lent de patul decedatului. Se pleacă asupră-i şi-i suflă ceva la ureche. Vreo formulă incantatorie, probabil. Apoi se retrage câțiva paşi, pentru a aştepta efectul cuvintelor magice.

Aşteptăm şi noi, extrem de curioşi. Numai nenea zombi nu pare emoționat. Deloc. Nu numai că nu vrea să mişte câtuşi de puțin, dar nici nu dă vreun semn c-ar dori să se scoale din pat.

Bătrânul Gulliver, intrigat de obstinația subiectului, revine lângă dânsul. Se apleacă deasupra păturii, o trage nițel la o parte şi-ncepe să-l scuture ceva mai țeapăn pe zombi, pesemne pentru a potența descântecul rostit anterior.

Şi, spre uluirea noastră, zombi dă să se ridice din culcuş. Nu prea izbuteşte de la prima probă. Dar, la a doua încercare, obține rezultate de-a dreptul spectaculoase. Se freacă somnoros la ochi, îşi trosneşte oasele. Ochii îi sunt tulburi, ca şi cum n-ar vedea nimic. Când se aşază în capul oaselor, trupul începe să capete o bizară şi abia vizibilă mişcare pendulatorie.

Mutra decedatului mi se pare cunoscută. Parcă am mai zărit-o undeva. Poate, într-o viață anterioară.

Milica îi şuşoteşte ceva la ureche lui Iermolai Bâc.

— Ssst! — sâsâie autoritar, cerând linişte, Tulli Pompadur.

Gulliver, extrem de încordat, rosteşte grav şi solemn:

— Mergi în livadă şi prăşeşte printre cireşi!

Zombi se balansează din ce în ce mai accelerat, dar şi mai amplu. Depunând eforturi evidente, reuşeşte să-şi recapete ceva din echilibrul pe cale de dispariție şi se repede la dentistul nostru, îmbrățişându-l vârtos.

Numai astfel poate evita inevitabila prăbuşire la podea.

— Zombi! Zombi! — şopteşte sugrumat, la propriu şi la figurat, Tulli. Stai cuminte, măi tu măi, ce te-a apucat? Zombi!...

— Brr... Brr... — se-aude, pentru prima oară de când suntem acolo, glasul decedatului.

— Taci! — porunceşte magic Gulliver. Taci, zombi!

Dar mortul la groapă nu se mai întoarce. Trudeşte amarnic să revină la viaţă. Vrea, parcă, să ne comunice ceva. Probabil, unele informaţii preţioase de pe lumea cealaltă.

— Brriş… Brriş…

Tulli Pompadur, abia reuşind să se elibereze din îmbrăţişarea fatală, încearcă să-l evacueze pe zombi din odăiţă. Nu-ncetează să-i şoptească:

— Zombi, fii cuminte, măi tu măi!

Ajuns în pragul uşii, robotul uman se-ntoarce brusc, îl înhaţă de piept pe dentist şi-şi recapătă neaşteptat uzul raţiunii. Aceeaşi, pesemne, pe care o avusese şi înainte de-a muri.

— Brrrişcă! Brrrişcă mă cheamă, nu Zombi! Brişcă, dom'le Tulli!

Pe măsură ce vorbeşte, din ce în ce mai coerent, zombi răspândeşte în jurul său o boare alcoolică nemaipomenită. Şi pe lumea ailaltă se bea tare, îmi zic eu în sinea mea.

Însă doctoriţa lămureşte enigma, fiind mai în specialitate:

— Ce-i circul ăsta, nene Gulliver? Păi, ăsta-i Brişcă, argatul matale… Mort de beat… Aşa-l trezeşti, tălică, din morţi, luându-ne pe noi de proşti, considerându-ne oligofreni iremediabili?…

Acuma sunt şi eu dumirit. Îl recunosc urgent pe individul care fusese tocmit de Gulliver să-mi sape fântâna. Ex-zombiul îl scutură în continuare pe dentist, insistând:

— Unde-i stăpânul cel bătrân, dom'le Tulli, să-mi mai dea nişte doftorie de-a tare, că-i bună şi nu cauzează…

Gulliver Naiba, indispus vădit de intervenţia doctoriţei, simte nevoia imperioasă să precizeze:

— Stăpână Milico, nici o clipă n-am încercat s-ascund faptul că-i vorba de Brişcă... Ce, n-are voie să fie un zombi?

De astă dată, magul mă enervează. Deci, mă înscriu la cuvânt:

— Vrăjitorii antilezi îşi obţin zombii lor din morţi autentici, nu din morţi beţi! Ne datorezi explicaţii mai ample, bătrâne şef de trib! L-am văzut şi eu pe nea Brişcă, în dimineaţa asta chiar, la matale în odaie, şi nu era deloc mort...

— Ce anume îţi dă dreptul să crezi că nu era mort? Faptul că mişca şi vorbea? Brişcă e răposat de ani de zile. Eu l-am readus printre oameni, pentru că-mi era drag şi ţineam la el... A murit în braţele mele. După ce l-am înmormântat, cu mâinile mele, tot eu l-am scos din groapă şi l-am adăpostit în ograda mea. Cu ajutorul subpământeanului, i-am redat putinţa de-a se mişca şi-a vorbi... în pofida faptului că-i mai totdeauna mort!... O minune ca asta nu e la înţelegerea minţilor voastre, se vede cât de colo!

Doctoriţa nu se lasă îmbrobodită:

— Nene Gulliver. Nu ţine figura! Cum a murit, fără să-i eliberez certificatul de deces? Nu te supăra, dar spectacolul nu ţine! Caută alte numere magice...

— Stăpână, nu cerceta aceste lucruri, c-altminteri o să ai de pătimit amarnic!...

Încercarea de timorare întreprinsă de Naiba mi se pare penibilă. De fapt, nu văd la ce altceva ar fi putut recurge.

Părăsim odăiţa, îngânduraţi şi trişti, în aceeaşi formaţie. Naiba păşeşte în fruntea noastră, mai ţeapăn ca oricând, de parcă nu s-ar fi făcut de ruşine înaintea colectivului. Melonul, puţin turtit la calotă, îi conferă un aer hilar, de circar ieşit la pensie.

La un moment dat, ieşind din raza lanternei mânuite de Tulli Pompadur, se retrage în beznă, o dată cu luna în nori, şi-l auzim glăsuind:

— Poimâine, în zori, veți avea veşti de la mine, stăpânilor! Mergeți la casele voastre, pentru că vă aşteaptă fapte mari şi numai odihniți le veți putea săvârşi!… Noapte bună, căci eu nu dorm niciodată!… De mii de ani!

După dispariția magului, întovărăşiți de dentist, care ne luminează drumul, ajungem la portiță. Pompadur îşi ia rămas bun şi pleacă în direcția locuinței lui Gulliver, pesemne ca să-i înapoieze lanterna.

Iermolai Bâc, privind la Milica, îmi şopteşte, de parcă s-ar fi aflat cineva lângă noi:

— Omule, mâine te căutăm, eu şi Milica. Trebuie să stăm de vorbă, să limpezim lucrurile…

— Vă aştept, fraților… Sunteți invitații mei… Numai, îngăduiți-mi să dorm şi eu câteva ceasuri, că-s mort de somn, absolut mort, mai rău ca un zombi!…

20. Intermission

Nu ştiu cum am ajuns la “moara dintr-un dud”.

Pesemne dormind, deoarece nu-mi amintesc pe unde am mers şi nici cât a durat parcurgerea distanței de la domiciliul bătrânului Gulliver până la “oaza mea de linişte”.

Sunt atât de somnoros, încât străbat tinda în stare de semitrezie. Totuşi, după ce trec pragul, mă-ntorc urgent. Pentru că-i cineva aici, care mă aşteaptă. Sper, spre liniştea mea, să nu fie iarăşi enigmaticul mag. Şi nu este. Mogâldeața ciucită lângă pălimarul tindei, care, probabil, trăsese un puişor de somn până la sosirea subsemnatului, se ridică buimacă şi-mi întinde o bocceluță:

— Tovarăşu creator, m-a trimis țața Catarița să-ți aduc niscaiva merinde... Dar am mai pus şi de la mine, pen-că eşti om mare şi trebuie să te hrăneşti bine după ce-ai pățit azi... Că doar eu te-am scos din fântâna săpată de bătrânul diavol...

— Parcă te-aş cunoaşte...

— Dar cine nu mă cunoaşte aici, la Colțiilupchii? Că unu-i Romaniță Curentu...

— Stai — zic eu —, acuma te ştiu, eşti din prietenii lui Laie Bâc... Ai fost printre cei ce mi-au dat o mână de ajutor... Chiar substanțial! Trăgeai cu barosul în mine, de-mi clănțăneau măselele...

— Eu, tovarăşu scriitor, eu... Dar să nu-mi porți pică, au mai fost şi alții... Mai ales nea Poroambă Câşu, că-i de meserie!

În lumina furnizată de lună, îl recunosc de-a binelea pe Romaniță Curentu. Năpârstoc şi pricăjit, negricios de parcă ar fi fost spoit cu bocşa de curățat ceaunele, n-ai zice c-a ridicat barosul acela, mult mai

reprezentativ decât el. O clipă nu mi-ar fi trecut prin minte că-i în stare de-atâta elan şi energie, cât dovedise atunci, când cu spargerea tubului.

— Bine, nene Romaniță, dar de ce te-ai deranjat tocmai în miez de noapte?

— Păi, sunt aici de pe la şapte… Am aşteptat, pen-că mi-a fost teamă să nu fi pățit iarăşi ceva… Şi-apoi, dac-a zis țața Catarița că n-ai de nici unele şi că vei flămânzi, ce mi-am spus eu, hai să-l aştept, să văz dacă mai trăieşte au ba!… C-am văzut scriitori numai la televizor, dar în carne şi oase încă, nu…

După ce-i strâng călduros mâna şi-i preiau bocceluța, îl conduc pe Romaniță până la poartă, c-altminteri nu mai dorm nici noaptea asta.

Drăguți cetățeni, oamenii ăştia din Colțiilupchii. Mai ales după examinarea conținutului boccelei. Caş afumat, două copane de cocoş, vreo zece ouă supradimensionate, probabil de rață, precum şi-o roată de pâine de casă, coaptă la țest, pe frunză de lipan.

Depun produsele la frigider şi mă îndrept spre imensul pat în care abia apucasem să somnolez noaptea trecută.

Sunt convins c-am să dorm ca un dulce copil. Mi-e atât de somn, încât mă culc fără să mai citesc câteva pagini, aşa cum sunt obişnuit. Deşi n-am aprins veioza, camera e totuşi vag luminată. Intră luna pe fereastră, fără nici o jenă, de parc-ar fi telecomandată. Dar nu mai posed puterea necesară să mă scol şi să trag perdeaua. Mai ales că, pare-mi-se, nici n-am prea observat să existe articolul respectiv. Cu toate acestea, în ciuda speranțelor mele, somnul refuză să se instaleze. Mi-e capul plin de gânduri. Şi nu din cele

mai tranchilizante. Ce i-a căşunat bătrânului Gulliver, de s-a apucat să-mi întindă capcana cu fântâna?

Mai prost e că magul pare convins de puterile sale nepământene. Să fie localnicii atât de seduşi de vraja pe care o răspândeşte Gulliver, încât să interpreteze, la modul mitic, orice fenomen inexplicabil petrecut pe meleagurile lor? Nu-mi vine a crede, cu atât mai mult cu cât am constatat personal existența unor personaje mai puțin credule, chiar printre cele care m-au extras din fântână, cum ar fi, de pildă, Romaniță Curentu, țața Catarița, vecina Moşca, fina Frusina şi toți ceilalți membri ai echipei de comando.

Pe de altă parte, nici activitățile dentistului nu-mi sunt prea limpezi. Inventează chestii de stomatologie şi crede, în acelaşi timp, în fantasmagoriile lui Gulliver. Nu. Nu-i în regulă nici Tulli, cât o fi el de Pompadur... Iar relațiile dintre Polina, Geca şi dentist îmi par din cele mai suspecte... Ce fel de dragoste îi animă, dacă Polina i-a pus gând rău lui Tulli, bănuindu-l că-i plin de bani, iar Zbanț se ține după moaşă, în ciuda caracterului ei, departe de-a tinde spre perfecțiune?

Imposibil s-adorm. Dar nici nu-s capabil s-aprind lumina şi să-mi aştern pe hârtie, aşa cum proceda Ellery Queen, detectiv de excepție, ideile ce trebuiesc urmărite şi descâlcite.

“Bum!” se-aude la uşă, pentru ca apoi să se repete: “Bum!”, “Bum!”.

Cine bate, oare, în toiul nopții?

— Omule? Omule, te-ai sculat?

E forestierul Iermolai Bâc. Nici n-am apucat să-nchid un ochi şi el mă interoghează dacă m-am sculat.

— Nu! — răcnesc eu, de intră în trepidație întreaga “moară dintr-un dud”.

— Omule, nu te supăra — insistă Laie de după uşă. Ne-ai spus că suntem invitații dumitale... Zici că nu te-ai sculat, dar te-aud vorbind, ce-nseamnă asta? Nu ți-e bine, cumva?

— Mi-e bine! Chiar foarte bine... Însă nu v-am poftit noaptea... V-am spus că-s nedormit!

Îl aud pe Iermolai Bâc şuşotind cu cineva. Bineînțeles, nu disting mai nimic. În schimb, forestierul, în plină voce, devine impacientat:

— Omule, ți-e rău? Spune, ca să spargem uşa! E şi doctorița aici, pentru primul ajutor! E trecut de ora prânzului şi matale încă nu te-ai dat jos din pat...

Chestia cu “ora prânzului” mă nedumireşte. Să fi dormit, oare? Şi chiar în halul ăsta?

— Uite ce-i, Laie, n-are rost să-mi demolezi “moara”, uşa-i deschisă... Am ațipit şi eu câteva clipe, asta-i tot, nu vă alarmați. Peste câteva minute sunt al vostru, luați loc în tindă şi aşteptați cu răbdare...

— Omule! — îl aud iarăşi pe Laie. Eşti sigur că n-ai nimic? Zici c-ai ațipit câteva clipe... Păi, sunt douăsprezece ceasuri de când ne-am despărțit... Eşti vreun extraterestru, cumva, de socoteşti ceasurile drept clipe?

Fără să mai aştepte invitația mea, Iermolai Bâc pătrunde în odaie.

Mai întâi îşi vâră bila lui, blondă şi rotundă, apoi gâtul. Dar se retrage instantaneu, bâlbâindu-se penibil:

— Pardon! Iartă-mă, colega, credeam că eşti singur! Dar să ştii că-i şi Zbanț aici! Fă ceva, cât mai rapid, că nu se termină bine!...

Enervat, strig după forestier:

— Ai halucinații, Laie?

— Aş prefera! Spre binele matale! — îmi răspunde, de-afară, Bâc. Scoate-o pe fereastră, nene Conane, cât mai zăboveşte Geca în livadă...

— Pe cine, oniricule?

— Lăsați, maestre — se aude glasul neîncrezător, dar îngrozit al forestierului —, că ştii mai bine ca mine... Doar am văzut-o în patul matale!

Deşi nu-mi vine să cred că Laie obişnuieşte să bea, şi încă înainte de prânz, mă uit totuşi în pat.

Rămân cu gura căscată, ca şi paralizat.

La extrema uriaşului agregat de dormit, Polina Țilimindriu, în rochia ei multicoloră, pulverizată cu praf de talc, zace ca moartă.

Atât fusesem de obosit, încât nici nu băgasem în seamă că ațipisem lângă un cadavru. Totuşi, arată destul de bine pentru o decedată. Poate n-o fi murit de tot...

Timid, dau să-i iau pulsul. Bate. Însă, încet. Deci, trăieşte.

Să fi tentat o sinucidere? De ce tocmai la “moara dintr-un dud” şi, anume, în patul meu? Nu-i aud însă respirația. Sunt nevoit să-i acord primul ajutor, aşa cum am învățat la cursurile de şoferi amatori. Adică, mai înainte de toate, o respirație artificială, printr-un “bouche-à-bouche” corespunzător.

Când îmi apropii gura de buzele moaşei, mă trăzneşte o “boare” de alcool (în stare aproape pură). Îmi retrag imediat capul, să n-amețesc.

— Omule? Mai aşteptăm mult?

E glasul forestierului. Îl solicit imediat:

— Intră urgent înăuntru, Laie! Dar, singur! Şi spune-i doctoriței să-l mai rețină pe Zbanț! Am motive din cele mai serioase!

Nici “bouche-à-bouche”-ul aplicat de Iermolai Bâc nu dă rezultate, în afară de-o lejeră ameţeală pe care-o observ instalându-i-se lent. În cele din urmă, temându-ne de apariţia veterinarului, pe care-l ştim cât e de gelos, o transportăm pe Polina Ţilimindriu sub pat, îndesând-o cât mai adânc.

La timp, pentru că-n clipa când terminăm operaţia de camuflare intră în odaie Milica Manzur, dar şi urmată de Geca Leoveanu-Zbanţ. Răsuflu uşurat. Şi nu numai eu, ci şi bietul Laie.

— Aş zice să trecem în bucătărie, aici e deranjat! Putem discuta acolo pe-ndelete! — iau eu cuvântul.

— Ce rost mai au şi fasoanele astea? — se interesează Geca.

— Au! — răspund eu tăios. Pentru că mi-i foame, şi-aş vrea să servim o mică gustare. Mai ales că-i şi ora prânzului... Sper că n-aveţi nimic împotrivă! Nu? Bem şi-un păhărel...

— Omule, ai văzut unde duce alcoolul? — intervine, inoportun, Iermolai. Să nu mai aud de benedictina bătrânului... Dă-ne orice, numai băutură, nu! Polina a fost la un pas de dispariţie şi nu ştiu ce s-ar fi întâmplat, dacă nu-i suflai în gură!...

Geca sesizează din voleu, răcnind în consecinţă:

— În gură? Când, maestrule?

Bâc, deşi nu fusese întrebat, răspunde în locul meu:

— Adineauri... Adică, pardon... Măi, Geca, tu nu ştii ce-i aia o figură de stil? Ce te formalizezi aşa, tam-nisam? Colegul meu, Conan, n-a sărutat-o, ci-a încercat să-i insufle viaţă... Pricepi?

Leoveanu îl scutură de guler pe bietul poet, după care, fără să-l elibereze, mă interoghează pe mine:

— Ce-i cu Laie, maestre, înnebuni? Aiurează în ziua mare? Despre ce-i vorba? Ce viață-i insuflaşi Polinei? Şi, mai ales, când?

Noroc că intervine Milica Manzur, cu calmul ei de medic:

— Dă-i pace băiatului, măi Geca! E prima oară când nu ştie ce spune? Ăsta face poezie şi când doarme, darmite în stare de trezie!

Olteanul se potoleşte brusc. Chiar suspect de brusc. Pentru că, în timp ce ieşim din dormitor, îndreptându-ne spre bucătărie, priveşte mereu îndărăt, cercetând toate colțurile încăperii.

Gustarea de prânz se desfăşoară într-o atmosferă încordată. Geca mestecă grav, Laie mă priveşte vinovat, parcă implorându-mi iertare, dar şi uluit de chestia cu moaşa, neînțelegând ce caută la mine în odaie, iar Milica, zâmbind galben, atentă la mişcările mele.

Realitatea e că şi pe mine mă frământă problema Polinei. Dacă n-a asasinat-o nimeni, dacă nu s-a sinucis, înseamnă că s-a-mbătat criță, tocmai în dormitorul meu, urmărind un anumit scop. Dar care?

De n-ar fi fost merindele oferite, atât de grațios, de țața Catarița şi de Romaniță Curentu, nu ştiu cu ce mi-aş fi ospătat musafirii. Pentru că Milica mănâncă țeapăn. Iar olteanul nu se lasă nici el mai prejos. Numai eu şi poetul Iermolai ne dovedim modeşti. Însă din lipsă de material, nu din alte motive…

Când îl văd pe Geca sfârtecând copanul de cocoş, cu cele 24 de măsele ale sale, simt cum mă ia cu leşin. Al doilea copan, dar şi ultimul, a dispărut de mult, prelucrat fastidios de doctoriță. Cu ouăle ce ne-am mai astâmpărat şi noi foamea, eu şi cu Laie! Dar ce te faci cu zece ouă, din care, profitând de faptul că le-am

preparat scrob cu caş afumat (şi nu se pot număra), veterinarul şi medicul uman "gustă" (din curiozitate), lăsându-ne astfel aproape flămânzi.

— Slavă domnului că s-a terminat osânda! — geme din greu Milica.

— Curat osândă! — gem şi eu. Nu-i uşor să fii gazdă, coană Milico, ascultă-mă pe mine... care ştiu ce spun... Dar nu-i nimic, mi-a făcut plăcere, ce să mai spun... Să vă fie de bine! Acum, să trecem la problemele noastre, care-s mult mai grave decât s-ar zice la prima vedere... Ce ne facem cu Gulliver Naiba? Ce-i cu el?

Privind la chipurile lor, sunt nevoit să conchid că, până azi, creierele nu le-au fost malaxate de enigme în genul celor prezentate de mine.

Leoveanu se scobeşte delicat printre dinți, folosind vârful pixului. Peste câteva secunde, când începe să vorbească, întreaga sa activitate bucală are o gingaşă culoare albastră, de parcă ar fi fost pensulată cu albastru de metilen.

— Meştere, se-mplinesc aproape doi ani de când fusei repartizat aici, iar Gulliver Naiba nu mă deranjă câtuşi de puțin. Nu ştiu ce-l apucă acum, dar bănuiesc că instalarea dumitale la Colțiilupchii nu-i străină de ciudatele lui acțiuni... Pe mine, însă, nu mă surprinde!... Bătrânul fuse totdeauna într-o doagă... Vrăjitori avurăm şi la noi în sat, dar cu timpul muriră, aşa cum o să moară, cândva, şi Gulliver...

Iermolai Bâc, rămas şi el oarecum flămând, priveşte în gol, apoi grăieşte blajin:

— Omule, colegul meu, scriitorul, are dreptate! Nu-i ceva în regulă cu magul... Şi ce tot spui tu, c-o să moară... Când? De vreme ce trăieşte de sute de ani, după spusele sale...

Dezamăgit de opacitatea veterinarului la aspectele insolite ale parapsihologiei, Iermolai Bâc priveşte implorator la Milica, parcă solicitând un ajutor calificat. Doctorița, receptând urgent apelul, ia cuvântul:

— Realitatea, ce să ne mai ascundem după degete, e că n-am acordat atenția cuvenită bătrânului Gulliver… Trăind în apropierea lui, purtările sale nu ne-au surprins mai mult decât cele ale zărghiților comuni, existenți în mai toate colectivitățile umane… Numai apariția scriitorului Conan, zgărmat mereu de manii polițiste, a determinat seria de întrebări referitoare la mag… Am mai avut o discuție cu dragul nostru grăsuț şi mi-am expus părerea în privința primirii pe care i-a organizat-o Gulliver… Tâmpenii de cretin bătrân… Ca şi cum scriitorul ar fi venit cu-o delegație din partea vreunei asociații de luptă împotriva misticismului…

Indiferentismul doctoriței mă enervează:

— Coană Milico, drag nedrag, dar grăsuț, cum insişti matale, trebuie să-ți atrag atenția că lucrurile se prezintă mult mai grav… Bătrânul a încercat să mă timoreze, organizând o falsă tentativă de asasinat… Pe de altă parte, există câțiva oameni minunați care i-ar dori o moarte din cele mai grabnice… Iar Tulli Pompadur, om de ştiință, de vreme ce-i doctor stomatolog…

— Numai tehnician! — mă întrerupe Milica. Ca să nu exagerăm…

— Mă rog, chiar şi tehnician, dar ce-i cântă în strună magului? Nu vi se pare stranie această asociație, între un reprezentant al zeilor subterani, de genul lui Belzebuth, şi dentistul nostru, reprezentant al lui…

— Eschilap, părintele medicinii, după cum se exprimă Polina Ţilimindriu!

Milica Manzur, când vrea să fie răutăcioasă, obţine rezultate notabile.

— Astă-noapte, când ne-am despărţit, Iermolai susţinea că doriţi să dezbatem o serie de probleme referitoare, probabil, la manifestările lui Gulliver. Vă ascult…

Leoveanu îmi prezintă doleanţele delegaţiei:

— Ca să nu ne mai baţi la cap, dragă maestre, cu enigmele matale, îţi propunem o expediţie… Cu care prilej, fără îndoială, ne vom lămuri cu toţii ce anume învârte bătrânul… La noapte, când se va duce la întâlnirea cu oaspeţii săi din Adâncuri, îl vom urmări… În colectiv… Ce să mai lungim vorba! Nu-i mai bine aşa? Dar aş vrea s-o luăm şi pe Polina cu noi, să nu rămână singură în cătun, cu Tulli…

— Mergem! — îi răspund eu, entuziasmat de idee.

— Atunci, plec s-o caut pe Polina — ne informează veterinarul. De azi-dimineaţă o caut şi nu dau de ea… Unde cucului o fi?

Sinistră inspiraţie… Pentru că, din dormitor, se-aude un răsunător şi bine pronunţat:

— Cucu! Cucu!

Peste câteva clipe, Polina Ţilimindriu se iveşte în pragul uşii. Când zăreşte mutrele celor prezenţi, care de care mai pitoreşti, nu se fâstâceşte deloc, ci ne ia la întrebări:

— Ce faceţi aici? Şedinţă?

Mă mir nespus că nu-s dezintegrat de privirile ucigătoare ale veterinarului. Incapabil să vorbească, Leoveanu-Zbanţ nu reuşeşte nici să se mişte. Total paralizat, îngână doar…

— Mmşş! Meşşş! Mmş!…

Milica priveşte intrigată la mine, apoi la Iermolai Bâc. Forestierul nu mă priveşte deloc, ci şi-a vârât capul în palme.

Moaşa, neînțelegând (după cum era şi normal) limbajul veterinarului, mi se adresează mie:

— Ia spune-mi, romancerule, ce cătați aici, în casa lui Tulli?

Când aude rostindu-se numele lui Pompadur, şi încă în varianta intimă, Leoveanu explodează, reuşind însă performanța de a se exprima clar:

— Meştere, satiricule, o amăgişi pe fata asta, mințind-o că-i în locuința nefericitului ăla de felcer?

Apoi, fără să mai aştepte răspunsul meu, se repede la moaşă, o ia în brațe, începe s-o legene ca pe-un copil.

Deoarece moaşa încă mai răspândeşte un lejer parfum de alcool, veterinarul o eliberează din îmbrățişarea sa sălbatică şi dă să mă cuprindă pe mine în brațe. Mic şi bondoc, Geca Leoveanu nu izbuteşte să-mi înconjoare circumferința. Atunci, renunță şi începe să mă zgâlțâie din ce în ce mai agresiv.

Polina Țilimindriu începe să urle:

— Stați şi nu dați în el, tâmpiților! Romancerul n-are nici o vină! Domnul Gulliver mi-a dat o băutură de dragoste şi-apoi m-a adus aici, în casa lui Tulli.

Surprins de rezolvarea bruscă a problemei, devin deodată furios:

— Ascultă, cucoană, te afli la mine, la “moara dintr-un dud”! Bătrânul s-a scrântit, a greşit adresa! Sau a făcut-o intenționat, ca să-mi compromită portretul moral?

Din ce în ce mai turbat, mă rotesc prin odaie, cu Geca spânzurat de gât. Milica şi Laie abandonează

cursa, iar Leoveanu, în virtutea unui binecunoscut principiu fizic, cel al forței centrifugale, aterizează inopinat pe duşumea.

Dar Polina, indiferentă la dovezile de dragoste ale olteanului, leşinat pe duşumea, îi trage un vârf de pantof în coaste, fără rezultate vizibile (deoarece olteanul nu se mai trezeşte), pentru ca apoi să ne privească ucigător, să dispară pe uşa ce dă în tindă, de unde ne strigă:

— Mă duc şi vă spun lu' nenea Gulliver! O să v-arate el vouă! Vă bateți joc de mine, amărâților, vă râdeți de iubirea mea pentru Tulli şi mă ascundeți sub pat, ca să nu mă găsească?

După ce-i explicăm lui Geca (destul de anevoios) enigma Polinei, rolul bătrânului ne devine şi mai tulbure. Pentru ce-o fi îmbătat-o pe primitivă? De ce-a mințit-o că-i va aranja o întâlnire cu dentistul? Motive în plus pentru organizarea expediției propuse de veterinar.

Fără să mai privesc la cadranul ceasului, după unele simptome de foame îmi dau seama că trebuie să fie pe-aproape de orele cinci. Proviziile fiind epuizate, nu-mi rămâne decât să pornesc în căutarea unor alimente.

Geca Leoveanu-Zbanț, încă fricționându-şi ceafa, se lamentează în la bemol minor:

— Mi-o făcuşi, Polina neichii! Mă distruseşi! Auzi, ce idee! Să bea leacuri de dragoste, pentru chelbosul ăla de Tulli... Ce găsi la el, omule?

Iermolai Bâc, căruia în mod evident îi era adresată întrebarea, răspunde pe loc:

— Marea dragoste... Cu Trabant şi cu proteze... Cu arginți şi cu fofeze... Femeie cu înalt profil moral nu se uită la înfățişarea individului, ci la caracter...

— La caracterul lui material! — lămureşte lucrurile doctorița.

Pe când îmi frământam mintea cum să procur niscaiva merinde, mă aud strigat din tindă:

— Tovarăşu creator! Meştere! Iar m-a trimis țața Catarița cu nişte jintiță fierbinte... Şi te roagă să treci pe la ea, că vrea să-ți dezvăluie un mare secret, ceva c-un cântec al ei, din tinerețe, de pe vremea lu' Cuza!

Binecuvântate fie țațele mele, precum şi Romaniță Curentu, mesagerul lor permanent!...

21. Trăsura de la miezul-nopţii

Monomul alpiniştilor înaintează ferm şi greu, dar anevoios.

Ghidul temerarilor, nea Romaniță Curentu, cu rucsacul la spinare, încărcat ca un cal de povară, păşeşte voiniceşte în frunte, despicând bezna nopții cu ochii săi de nictalop, însuşire rară, fiindcă nu-i dat multor oameni să vadă şi pe întuneric.

Bunăoară, eu nu disting mai nimic. Prilej pentru a mă poticni de toți bolovanii. N-aş fi crezut, ca-n împrejurimile cătunului, să existe asemenea teritorii stâncoase, pline de prăpăstii şi alte deformații de teren periculoase.

Romaniță, fiind singurul prieten cunoscător al regiunii (şi paznic de vânătoare onorific, deci excelent ghid), a trebuit să fie pus la curent cu intențiile noastre. Spre surpriza generală, nea Romaniță s-a arătat mai mult decât încântat. "Dacă-l prind pe diavol cu fofârlica, îi tai coada cu patentul de la bicicletă!" De multă vreme era păscut de bănuiala că bătrânul se ocupă, în timpul liber, şi cu braconajul. "A dat țața Catarița în bobi, aşa că precis punem laba pe el!"

Ascensiunea, pe măsură ce ne îndepărtăm de coclaurile noastre, de la Colțiilupchii, se transformă, cel puțin pentru mine, într-o penibilă performanță de rezistență. Transpir copios, de-mi vine să lepăd toate veşmintele.

Poteca alpină se strecoară printre steiuri de piatră, uneori mult mai apropiate decât permite gabaritul meu personal. Dacă n-ar fi bietul Iermolai, nu ştiu ce m-aş face. Dar, cu asistența sa tehnică, competentă şi promptă, reuşeşte să mă extragă dintre colții stâncilor. Cu oarecari pierderi, ce-i drept, dar totuşi, sănătos şi

nevătămat. Ce mai contează genunchiul sfâşiat al pantalonului de doc, pe lângă şansa de-a rămâne fixat pentru eternitate, ca Prometeu, pe-o stâncă neagră, cu ficații făcuți praf, metodic şi sistematic, de-un vultur.

Deocamdată, am necazuri sigure cu ficatul. Din pricina jintiței oferită cu atâta amabilitate de țața Catarița, depistez o serie de dureri suspecte în sistemul digestiv, eventual şi hepatic. Constatând o sporire de frecvență la paşii ghidului, simt nevoia grabnică de a-i transmite prin Laie:

— Urgent, o haltă de ajustare, altminteri nu mai răspund pentru al cincilea alpinist!

Romaniță Curentu se opreşte instantaneu, vine până la mine şi-mi comunică încurajator:

— Tovarăşu creator, un bob zăbavă, că nu mai avem mult... Ne aşezăm aici o țărişică, apoi începem trecerea " Colților"...

— Care colți?

— Aşa se cheamă muntele din față, adică nu-i munte, ci-o stâncă uriaşă... Dincolo de ea, la o zvârlitură de băț, dăm de intrarea în peştera Guşterița...

Scăldat de sudori, mai calde şi mai reci, cu straiele leoarcă pe mine, simt că nu mai suport:

— Bine, măi nene Romaniță, dar până aici nu fuse tot munte? Că nu ne-om fi plimbat pe malul mării!

— Ce să-i facem, tovarăşu creator, altă cale n-avem... Şi nici îndărăt nu mai putem...

O bănuială groaznică îmi scurtcircuitează neuronii.

— De ce? E cineva pe urmele noastre?

Geca Leoveanu, care se apropiase şi el, întovărăşit de Milica, lămureşte lucrurile:

— Uite ce-i, meştere, nu-i nimeni după noi, ci noi suntem după ei... Una la mână... Până la grotă, mai

avem o jumătate de ceas, iar până la Colțiilupchii, trei ore zdravene... Dacă nu te mai țin bateriile, nu trebuia să ne târăşti prin pustietățile astea... Că n-o să te cărăm noi în cârcă! E clar?

Asta-i una din calitățile olteanului. Ce-i în guşă, şi-n căpuşă. I-o spune omului verde în față... Altminteri, băiat de ispravă... Cu excepția pasiunii sale demențiale pentru moaşa comunală.

Aşa cum procedez totdeauna în momentele limită, apelez la merindele din rucsacul ghidului, drept care asaltul Colților se petrece în excelente condiții. Cel puțin, pentru mine. Ceilalți, fiind mai antrenați şi în mai bună condiție fizică, au fost siliți de împrejurări să ajute din plin la împingerea personalității subsemnatului. Când au ajuns pe culmea stâncii, cu mine în frunte, nea Romaniță (care mă propulsase), precum şi Geca, Laie şi Milica slăbănoaga se prăbuşesc extenuați, gâfâind ca nişte compresoare rebutate.

— Admirați priveliştea — le spun eu, extaziat de peisajul sub clarul de lună —, e ceva unic!

— Ca şi tălică, meştere! — răspunde Geca, abia auzit, probabil emoționat de frumusețea terestră a regiunii.

Dintr-un impuls umanitar, aş vrea să le ofer şi lor un reconfortant. Însă rucsacul fleşcăit, de sub capul lui Romaniță, care zace spetit, mă îndeamnă la o filosofică abținere. Precis că-i gol de orice conținut. În această situație, accept o binemeritată odihnă, în care timp examinez insistent împrejurimile, încercând să depistez grota Guşteriței. Iar tovarăşii mei de drum abia îşi trag sufletul, privind disperați în gol. Şi mai sunt unii care afirmă că slabii o duc mai bine la tăvăleală!...

Coborârea stâncii a decurs mult mai uşor. De data aceasta, le-am fost eu de-un real folos, deoarece Romaniţă Curentu m-a înfăşurat c-un fel de funie de rufe, m-a proptit în dosul unui bolovan de vreo doi metri, după care au început să-şi dea drumul pe frânghie, lunecând la vale, unul după altul. Cu trupul strangulat de funia ce se strângea din ce în ce mai vârtos, am răbdat eroic, până ce s-a terminat cu bine întreaga operaţie.

Când a fost cazul să ajung şi eu la poalele stâncii, s-au creat unele probleme, dar nu exagerat de grave.

Întrucât n-avea cine să ţină, au urcat toţi îndărăt, folosindu-se de-aceeaşi frânghie înfăşurată în jurul meu, subţiindu-mă şi mai sensibil, după care mi-au dat drumul, ţinând contra, tuspatru, de capătul opus al legăturii, ascunşi în spatele bolovanului.

Care bolovan, însă, nefiind suficient ancorat — numai aşa îmi explic situaţia următoare —, a pornit lejer după mine. Auzind monstrul cum degringolează panta, m-am tras rapid la o parte. Iar el s-a oprit exact lângă mine. Dar, tăind funia.

Plini de resurse, membrii grupului de comando au coborât cu mijloace proprii, care cum a putut. Şi până la urmă, totul s-a încheiat în cele mai optime condiţii.

Când au aterizat în imediata mea vecinătate, n-aş fi putut spune că arătau mai obosiţi decât la prima fază a operaţiei. Gâfâiau la fel, chiar mai adânc, dar mult mai epuizaţi.

— Ce-ar fi să ne grăbim puţin — îi încurajez eu —, şi să ne-ndreptăm spre Guşteriţa...

Pentru un supliment de stimulare, îi bat uşor pe umăr. Iar ei se culcă lin, într-o latură, prăbuşindu-se unul după altul, fără să-mi mai mulţumească.

Abia după vreo cinci minute zdravene, dacă nu mai mult, reuşesc să-i determin să facă iarăşi priză cu realitatea. N-aş putea spune c-adormiseră, dar se cufundaseră într-o bizară stare de prostraţie, absolut inexplicabilă. Acuma, îl prelucrez pe nea Romaniţă Curentu, să-şi reia rolul de ghid:

— De ce nu ne-arăţi peştera Guşteriţei? Păstrezi secretul numai pentru uzul matale?

— Tovarăşu creator — se zburleşte Romaniţă —, Guşteriţa-i peste drum... Nu se vede din pricina brazilor...

— Ce nu se vede, frate Curentule? Peştera sau drumul?... Şi de care drum e vorba?... Nu te-ai trezit încă?...

— Şoseaua, bre! — îmi răspunde mărunţelul nostru ghid.

— Cum? Există aşa ceva până la Guşteriţa? De ce-am luat-o, atunci, de-a dreptul prin stânci şi bolovani?

Iermolai Bâc intervine în apărarea ghidului:

— Omule, nu te supăra! Dar e foarte simplu... Dacă veneam pe şosea, riscam să ne-ntâlnim cu bătrânul... Eram lesne de observat, mai ales prezenţa matale...

Nu mai am timpul necesar pentru confecţionarea unui text adecvat şi corespunzător, pentru că se-aude, din depărtare, un zgomot extrem de ciudat. Mai ales aici, în creierii munţilor. Un tropot cadenţat, bine reglat, precum şi zuruitul unor roţi de vehicul tractat hipo.

— Fuga, spre pâlcul din faţă! — ne comandă Curentu.

Milica. Mult mai mlădioasă, reuşeşte s-ajungă prima. Bâc, Zbanţ şi Romaniţă o urmează. Numai eu rămân la urmă, dar culcat la pământ. Nu pentru c-am ţinut neapărat să mă camuflez, ci pentru că m-am

împiedicat, inoportun, de-un ciot colosal, îmbrățişându-l cu toată căldura.

Totuşi, fac ce fac şi-ajung la timp lângă echipa care se adăpostise în dosul brazilor ce mărgineau drumul montan. Când constat excelenta stare a drumului, îmi vine să turbez. Aveam posibilitatea să sosim la peşteră şi cu “Bombița”, iar nu escaladând munții.

— Treci mai la fereală, tovarăşu creator! — mă avertizează Romaniță.

Şi, pentru a grăbi operația de camuflare, mă îmbrânceşte prieteneşte în dosul unui brad mai dezvoltat. Din cauza vitezei imprimate, sunt nevoit să-l îmbrățişez şi pe el. Tot călduros. În ciuda faptului că-i plin de răşină proaspătă, ca o panglică de prins muşte. Însă miroase nemaipomenit de frumos…

Pândim, din dosul brazilor, apariția vehiculului. Luna şi-a arătat iarăşi fața, luminând suficient panglica netedă a drumului forestier.

— Şi unde-i peştera? — nu mai rabd eu şi-l întreb în şoaptă pe Romaniță Curentu, vecinul meu de copac.

— Imediat după cotitură, tovarăşu creator…

Până să mă zgâiesc în direcția arătată, se iveşte şi vehiculul. Deşi port părul tuns foarte scurt, îl simt cum mi se ridică pe pielea capului. Şi asta, numai la simpla vedere a straniului mijloc de locomoție. Care-i o trăsură de pe vremuri, aşa cum posedau birjarii din Bucureştiul de altădată. O trăsură având roțile prevăzute cu şine de cauciuc, legănându-se pe arcuri sensibile, cu-o capră pentru vizitiu şi-o banchetă, în spate, pentru pasageri.

Numai că totul se prezintă anormal. Capra-i goală, vizitiul absentând cu desăvârşire, iar pe post de cal, activează nea Dobre, măgarul doctoriței Milica Manzur.

În ce priveşte pasagerii, aceştia sunt greu de observat, mai ales din pricina coşului trăsurii, care-i ridicat.

Trăsura de la miezul-nopții trece pe lângă noi, înaintând spre intrarea peşterii Guşterița, dar care nici ea nu-i vizibilă. După ce verific ora, trăgând cu ochiul la ceasul de la mână (“Omega-lux” — indicând ora exactă cu-o aproximație de cinci minute, când în plus, când în minus) şi constat că-i 12 trecute fix, fac semn echipei să ne deplasăm şi noi în aceeaşi direcție.

Pesemne că nea Dobre are o pană, deoarece trăsura a rămas în drum, la vreo sută de metri de gura Guşteriței. În ciuda unor îndemnuri ce se aud din trăsură, măgarul doctoriței refuză să mai înainteze. Şi astfel, la lumina clarului de lună, avem posibilitatea să-i identificăm pe pasagerii din vehicul, care coboară rostind rugăciuni, dacă ne-am lua după numele unor sfinți binecunoscuți, pomeniți din ce în ce mai frecvent.

Spre surprinderea noastră, primul care se dă jos e argatul sau, mai exact, “colaboratorul” lui Naiba, pre numele său Brişcă. Probabil însă că nu şi-a revenit de pe urma conversațiilor excesive cu elixirul recomandat de patron, deoarece mişcările îi sunt țepene, iar corpul marchează un apreciabil balans pendulatoriu. Ceea ce nu-l stinghereşte totuşi să întindă o mână celuilalt pasager, pentru a-l ajuta să descindă din trăsură. Gestul mi se pare pe deplin motivat, fiindcă Polina Țilimindriu (căci ea era!) e-ncorsetată într-o rochie nebună, nebună, nebună: un soi de tunică (sau sac) maxi, care-i sugrumă mădularele utilizate pentru deplasarea în spațiu.

După cum ne şi aşteptam, ultimul pasager se dovedeşte a fi Gulliver Naiba. Prestant, coboară solemn, dar cu mâinile la spate, după cum îi stă în

obicei. Din care pricină, însă, îşi pierde echilibrul şi se propteşte cu melonul de coşul trăsurii. Şi se pomeneşte cu el turtit.

Ajutat de Polina şi Brişcă, extrem de amabili, îşi extrage în cele din urmă capul din cercul melonului, îşi recapătă demnitatea (buşindu-l la loc, cu un pumn corect administrat) şi porneşte spre gura Guşteriței. Peste câteva secunde, dispar tustrei în peşteră, abandonându-l afară pe nea Dobre, cu trăsură cu tot.

Măgarul, ca orice măgar care se respectă, probabil dând urmare unui instinct de servilism, se îndreaptă spre Milica Manzur, trăgând vehiculul după el. Trăsura, părăsind drumul forestier, nu reuşeşte să treacă printre brazi. Singurul care ajunge până lângă noi, fără să-şi părăsească hulubele, e nea Dobre. Vehiculul, rămas orfan de motor, dar şi de hulube, porneşte agale la vale. Peste două minute, se opreşte totuşi în “bolovanul” de la cotul drumeagului.

Dobre claxonează bucuros, pe două tonuri, la văzul stăpânei sale. Milica, la insistențele noastre, încearcă să-i domolească entuziasmul. Insensibil la alintările doctoriței, nea Dobre continuă să claxoneze, pornind la plimbare prin brădet. Peste câteva clipe, dispare, dar şi amuțeşte. Pesemne c-a dat peste fân proaspăt cosit, în cine ştie ce poiană.

— Ce-nvârte Polina în peşteră, cu hodorogul? — se impacientează Geca Leoveanu-Zbanț.

Olteanul e-n stare să fie gelos şi pe nea Dobre, darmite pe Gulliver Naiba. Pentru lămurirea situației şi pentru a-l tempera, propun:

— E cazul să ne ducem după ei! Haideți, fraților…

Grupul de comando, de astă dată sub îndrumarea mea, se-ndreaptă în monom spre intrarea peşterii. Ne furişăm, păşind tiptil, ca nişte autentici indieni

comanchos, aşa cum am citit în “Winettou”. Când ajungem la câțiva metri de borta Guşteriței, un duruit îndepărtat ne mână să abandonăm înaintarea. Parcă ar fi fost produs de zborul unui bondar apocaliptic, care bâzâie din mii de elitre.

— Ascundeți-vă! Urgent! Fiecare pe unde poate! — comand colectivului.

Dar singurul loc adecvat, pe care-l preferăm toți, e gropanul de lângă intrarea în peşteră. Deşi n-are decât foarte puțină apă pe fund, numai până la glezne, e suficient de încăpător, ca să ne găzduiască satisfăcător. Imposibil însă să ne mişcăm — nu din lipsă de spațiu, ci din pricina ghimpilor de salcâm cu care-i burduşit. Cred c-am nimerit într-o capcană. Probabil pentru urşi...

22. Oaspeţi din Adâncuri… la cel mai înalt nivel!

În vreme ce ne înghesuim unul în altul, înfigând astfel ghimpii şi mai profund, apare şi “bondarul”. Care-i de fapt, o dubiță TV, destul de hodorogită şi cu motorul bun de dat la fier vechi. Altminteri n-ar fi stârnit vaietul acela de turboreactor răguşit, de intraseră în rezonanță toți brazii din preajma noastră.

Întrucât dubița a sosit cu farurile stinse sau nici nu le posedă (dată fiind vârsta înaintată) n-avem posibilitatea să observăm cine-i personajul de la volan. Mai ales că nici nu se grăbeşte să coboare. Ciudat! Îi suflu Milicăi:

— Ce are de gând? N-ai impresia c-aşteaptă ceva?

— Ba da… Dar, dacă mai zăboveşte mult, va să ne extragem ghimpii cu penseta, la dispensar…

Abia peste vreo cinci minute se îndură de noi. Cetățeanul care se dă jos din cabină, un individ vânjos, destul de rotofei, chiar c-un început de burtică, trânteşte portiera dubiței de-i sare vopseaua, după care se îndreaptă în direcția peşterii. Priveşte câteva clipe suspicios în jur, apoi, dând din mână, pătrunde în grotă, luând-o pe urmele ocupanților trăsurii.

Aud un fluierat lângă mine, dar nu-i Milica, ci Romaniță Curentu.

— Păi, ăsta-i Laie al lui Parşolea… de la cooperativă. Iar dubița-i a lu fi-su, care lucrează la Câmpina… Se întâlneşte, pe semne, cu Polina!

— Şi ăsta? — geme îndurerat Geca Zbanț, scrâşnind din dantură.

— Păi, e unchiu-său, tovarăşe veterinar… Om mare, neamuri la Ierusalim şi la Câmpina… Că, dacă nu era

el să ungă osiile, nu mai ajungea Polina moaşă, în vecii vecilor amin!...

Ar fi cazul să vedem ce se întâmplă în peşteră. Deci, dau comanda:

— Afară din groapă, fraților, şi repede după el!

Ajutându-ne, în măsura posibilităților, unul pe altul, reuşim să părăsim capcana fără prea mari vătămări. Ne scoatem ghimpii, strângând din ochi şi din buze, şi ne scuturăm veştmintele. Dar n-apucăm să facem un pas, iarăşi ne-aruncăm disperați în gropan. Fiindcă, din nou, se-aude un bondar. De data asta, ceva mai mititel, judecând după țărâitul motorului.

Primii ghimpi, din prima coborâre, au fost nişte biete pioneze pe lângă cei care ne sfârtecă acuma, probabil de dimensiunea unor cuie de 8, din cele folosite la confecționarea lăzilor de ambalat buldozere. La vederea motocicletei ce apare la colțul drumeagului, avem toate motivele să ne considerăm neîndreptățiți. De ce nişte ghimpi atât de supradimensionați, când avem de-a face c-o biată țărâitoare, sub 98 cm. În loc să fim onorați de-o autobasculantă de 10 tone, pe măsura piroanelor din trupurile noastre.

Nea Romaniță Curentu, care pare să cunoască întreaga populație din regiune, ne şuşoteşte rapid, explicându-ne cine-i motonautul:

— Păi, ăsta-i Tițu Margiolea, responsabilul bufetului din Adâncuri!...

Imediat îmi sare o siguranță:

— Cum ai spus? Adâncuri?... Care Adâncuri?

— Cătunul de lângă Secături... De unde-i, de fapt, şi nea Lae al lu Parşolea, că la noi, la Colțiilupchii, el îi străinaş... Mutat în averea lu' socru-său...

Şi eu care, tot timpul, îmi imaginasem alt soi de “Adâncuri”!

Motociclistul trage lângă dubiță, priveşte în jur, apoi porneşte şi el spre intrarea grotei.

— Ieşiți, băieți, că-l pierdem şi pe-ăsta!

— Omule, aş zice să nu ne grăbim! — mă tempereazǎ Iermolai. Dacă mai vine vreunul? Chiar şi pe-o bicicletă... Îți dai seama ce ghimpi ne aşteaptă?...

Însă pe Zbanț îl frământă o problemă care nu-i dă pace şi-l chestionează intempestiv pe nea Romaniță.

— Să nu-mi zici că şi ăsta-i unchiul Polinei, că nu te cred! Nu văzuşi ce țanțoş coborî de pe prăpădita aia de motoretă? Puteai să juri că-i Steve McQueen în cursa aia de pomină, când îi duse de nas pe nemți. Ce-are el de împărțit cu Polina?...

— Tovarăşu veterinar, dar mai astâmpără-te — glăsuieşte nea Romaniță, sâcâit de-atâtea bănuieli —, sigur că are... Sunt veri primari, după mamă, iar după lege trebuie să-şi împartă între ei ograda moştenită de la răposata Țilimindroaică, moartă de febră moftoasă, care-l înfiase pe orfanu’ lu’ sor-sa, moartă şi ea tot dintr-un moft de încurcătură de mațe...

Dacă nu-l întrerup acum pe nea Romaniță, ne va prezenta întreaga situație de cadre a familiei Țilimindriu, care-i imposibil să fie lipsită de alți veri şi nepoți, cumetri şi cuscri, naşi şi fini. Aşa că-l invit:

— Nene, du-ne în peşteră! Cred c-ai mai fost înăuntrul Guşteriței, nu?

— Nu! — îmi răspunde jenat Curentu. Dar mă descurc... Am fost în alte peşteri... La Scorțoasa, apoi la Bâta Dracului... Toate-s la fel, găuri în piatra muntelui...

Bizuindu-ne pe experiența dobândită de nea Romaniță, cu prilejul vizitării altor catacombe

montane, rătăcim de vreo jumătate de ceas prin măruntaiele Guşteriţei, la lumina chioara a unicei lanterne adusă de noi.

Totuşi, din când în când, auzim glasurile celor pe care îi urmărim. Guşteriţa posedă o mulţime de cotloane şi burlane, treceri şi bolţi de rezonanţă, aşa că-i firesc să răzbată până la noi vocile participanţilor la şedinţă.

Excedat de nepriceperea fostului ghid, preiau iniţiativa (şi lanterna). Şi, spre surprinderea generală, descopăr calea de acces spre locul întrevederii celor din Colţiilupchii cu cei din Adâncuri. Nespus de simplu. Doar utilizându-mi la maximum fineţea auzului, depistez imediat burlanul prin care se-aud cel mai bine discuţiile. Ca o culme, e chiar deasupra noastră. Totul, acum, e mai mult decât clar. Ne suim pe burlan şi răzbim în sala de şedinţă. Rămâne să rezolvăm aspectul tehnic. Doar atât.

După cum era de aşteptat, reuşim. Însă, după îndelungi eforturi susţinute şi colective.

Mai ales, când am rămas înţepenit în burlan, nu din pricina gabaritului necorespunzător, ci din cauza lui Laie Bâc, care ţinuse neapărat să-mi ofere, ca punct de sprijin suplimentar, unul din picioarele sale (cred că dreptul). Prins între pieptul meu dezvoltat şi peretele gârliciului, piciorul lui Laie s-a dovedit de prisos, însă imposibil de dezamorsat. Numai după ce l-am descălţat de bocanc, am reuşit să-l mai împing puţin. După ce i-am scos şi ciorapul de lână, care-mi zgâria permanent obrazul, am scăpat de preţiosul ajutor.

Când ne-am extras cu toţii din burlanul iadului, ne-am pomenit într-o grotă imensă, amenajată ca un gigantic hangar. Iar în mijlocul uriaşei încăperi de

stâncă, la o masă de piatră, luminată violent de-un “petromax”, Gulliver Naiba, Polina Ţilimindriu, Lae al lui Parşolea, Tiţu Margiolea şi “colaboratorul” Brişcă se întinseseră la un festin din cele mai bizare. Bătrânul vegetarian devora, sfâşiind cu dinţii (confecţionaţi, probabil, de Tulli Pompadur), o gigantică pulpă de gâscă, bine rumenită şi extrem de apetisantă.

— Doctoriţo — îi suflu eu Milicăi Manzur —, dă-mi ceva, o tabletă întăritoare, că simt cum m-apucă leşinul!...

23. Comoara din grotă

Pitiți pe după nişte stalactite (sau stalagmite, speologia nefiind specialitatea mea), privim dublu impresionați la mediul ambiant. În primul rând, pentru că suntem lihniți de foame, iar proviziile din rucsacul lui Romaniță s-au topit de mult, şi, în al doilea rând, fiindcă ne tulbură realmente aspectul încăperii principale a peşterii.

În timp ce gazdele şi oaspeții se delectează cu merindele de pe masa de piatră, iar prietenii mei îi privesc ca hipnotizați, eu examinez atent amenajările din grotă.

Lângă peretele opus nouă, remarc nişte agregate necunoscute, prevăzute cu tot soiul de țevi şi retorte, cazane şi camere de presiune. Apoi, la vreo câțiva metri, mormane de saci cu zahăr, stive întregi de lăzi şi lădițe, de genul celor folosite la apele minerale. Enigma, pe care încerc s-o dezleg, nu-i rostul lor în peşteră, ci calea pe care au fost transportate. Pentru că nu-mi închipui să fi fost aduse prin burlanul pe care l-am utilizat noi. Deci, ce mai tura-vura, există o cale de acces mult mai comodă.

Deodată, din senin, mă străfulgeră o idee genială. Aşa cum mi se întâmplă totdeauna, mai ales când sunt bântuit de intuițiile mele detectivistice. Bătrânul Gulliver Naiba, în ciuda propensiunilor sale mărturisit magice, oculte sau vrăjitoreşti, depune o altă activitate, mult mai terestră. Iar un crâmpei din conversația magului, care se adresează responsabilului de la bufetul din Adâncuri, îmi confirmă imediat supoziția:

— Stăpânilor, comoara e-a noastră! V-am spus-o încă de anul trecut, când n-ați vrut să vă băgați!... Ați dat înapoi înaintea darului întins de Josimea Sa... Rău

ați făcut... Iar acum, când sunteți la ananghie, veniți tot la El... Avem la îndemână comoara, nu trebuie decât să puneți osul, să munciți şi s-o scoateți la iveală!...

Margiolea, spărgând un ou de tăblia mesei, priveşte câş la bătrân:

— O scoatem noi, că suntem obişnuiți cu munca, dar cât face în lei?

— Ruşine să-ți fie, Tițule — se rățoieşte Gulliver la el —, numai la bani te gândeşti...

— Dar la ce vrei să se gândească, nene Gullivere, la bazaconiile lu' tălică, la Belzebuticul din Adâncuri, la diavolii din bezne? Că ne-ai împuiat capul cu drăciile astea, de ni s-au umflat cât nişte țâfoaie! Comoara o scoatem, dar trebuie să ne-nțelegem şi cum o-mpărțim! E bine aşa? — intervine Lae al lui Parşolea.

Acuma, totul mi-e limpede! Bătrânul întreprinde operații de foraj în grota Guşteriței, în căutarea unei comori. Iar lăzile sunt destinate evacuării pământului forat. De-aia vin oaspeții cu duba. Ca să le care cine ştie unde. Înseamnă că lucrează de multă vreme aici, din moment ce-au reuşit să transporte instalațiile de forare, toate fierăraiele pe care le-am zărit lângă peretele peşterii. Şi, totuşi, când mă gândesc că bătrânul pare mereu obsedat de zeii lui subterani, trebuie să conchid că ori ne minte pe toți, ori nu-i zdravăn la minte.

Polina, ştergându-se delicat la gură cu dosul palmei, se adresează mieroasă, cu glasul ei abraziv, bătrânului Naiba:

— Şi eu cu ce m-aleg, nene Gulliver? Că pe Tulli văd că l-am pierdut de muşteriu... Ai greşit leacul de dragoste şi mi-ai dat benedictină, de-aia de-a dumitale, care mi-a buimăcit capul...

— Stăpână, potoleşte-ţi telegarii! Tulli lucrează şi el cu noi!

Zbanţ, care devine nervos auzind de numele lui Pompadur, se dă lângă mine şi-mi şopocăieşte:

— Scriitorule, meştere, auzişi? O vinde dentistului!...

— Omule, stai blând — îl lămureşte Iermolai Bâc —, nu-i aşa cum crezi, ci invers...

— Cum adică, invers? — se interesează Geca.

— Dentistul e cel care va fi vândut... S-a zis cu el, nu mai scapă din mâinile moaşei... Aşa dragoste, mai zic şi eu... Ca-n filme!

Le fac, disperat, semne să vorbească mai încet. Nu-i momentul potrivit pentru probleme personale. E mult mai important să aflăm despre ce comoară-i vorba, decât să ghicim în bobi soarta dentistului sau a Polinei.

Lae al lui Parşolea, gestionarul cooperativei din Colţiilupchii, care mănâncă în continuare ca un spart, ia din coşniţă un alt copan de gâscă şi începe să-l dezintegreze într-un ritm înspăimântător. Nu-i prevăd, dietetic vorbind, un viitor de aur.

— Nene Gullivere, atunci cum rămâne? Când scoatem comoara? — se interesează Parşolea, întrerupându-şi pentru o clipă masticaţia.

— De ziua echinoxului!

— Ăsta ce sfânt mai e, că nu i-am citit numele în calendar? — devine curios şi Margiolea, spărgând un al treilea ou. Şi tot de masa de piatră...

Gulliver intră în dificultate. Cred şi eu. Cam greu să explici unor cadre comerciale rurale probleme astronomice generale. Dar bătrânul se descurcă, pentru că-l aud:

— Stăpânilor, v-aţi tâmpit de tot, păi nu v-am spus de anul trecut că trebuie să scoatem comoara cu prilejul bâlciului?

Lejer ofensaţi de invectiva magului, responsabilul şi gestionarul abandonează pentru o clipă cina cea de taină de la miezul nopţii. Polina, considerându-se exceptată de la epitet, întreabă cu insistenţă suspectă:

— Nene Gullivere, şi care-i partea mea? M-aleg cu cevaşilea? Că-s fată săracă şi fără de noroc... În loc să mă îndrăgească Tulli, că-i băiat de salon şi umblă numai cu dinţi de aur, am ajuns să se ţină de capul meu viţelul ăla de la vaci, zbânţu-i-l-ar Dumnezeu de oltean...

— Lasă-te în grija mea, stăpână şi copilă scumpă! Ce-i al tău e pus deoparte... În afară de Pompadur, care te va iubi nebuneşte, te scap şi de veterinar...

— Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, nene Gullivere! — smiorcăie răguşit primitiva, înfulecând ultima ciozvârtă de friptură, pentru ca apoi să se şteargă pe mâini, elegant şi fandosit, cu şervetul de lângă ea. Care şervet, însă, se dovedeşte a fi batista de zile mari a magului.

Naiba îi smulge batista din mână, o examinează extrem de indispus, mai ales la văzul petelor de grăsime, şi declară solemn:

— Eu nu lucrez cu Dumnezeu, stăpână, că, dacă nu ţi-a dat matale minte, înseamnă că nu-i atent la ce face cu pământul ăsta păcătos... Domnul meu e Jos, în adâncul cel mai adânc, unde-i numai inima cea tare a lumii, a tuturor făcutelor şi nefăcutelor... Aşa să ştii!

Geca Leoveanu, oarecum abătut, de când a auzit părerea Polinei despre personalitatea sa, mă trage de mânecă:

— Îl auzişi, maestre? Cine-i domnul ăla de jos?

Doctorița Milica, enervată de nevinovăția veterinarului, îl repede:

— Naiba, tontule!

— Păi, nu-l văzuşi că-i sus, la masă cu neamurile Polinei?

— Geca, dragule, geaba insişti, m-am convins că eşti incurabil... Până nu te scap de moaşă, nu mă las! — încheie discuția Milica Manzur, ieşită din fire. Eşti nemaipomenit!

— Ştiam asta! — se fuduleşte inconştient veterinarul. Dar nu-i un motiv să te răzbuni pe biata fătuță... Ce-ți veni?

— Păi țin la tine, nefericitule, nu-ți dai seama? — îl lămureşte pe loc doctorița.

Iermolai Bâc îşi pierde controlul şi uzul rațiunii, îl scutură pe Geca şi-i şuieră în față:

— Omule, nu-i adevărat! Nu-i posibil! Să n-o crezi!

— De ce, nu? — se consideră jignit Geca Leoveanu-Zbanț, eliberându-se brutal din mâinile forestierului.

Bietul Laie, nemaiştiind ce face, se aruncă disperat cu fața la peretele de stâncă al peşterii, pornind să bată în el cu pumnii.

O avalanşă de bolovani, mai mari şi mai mici, se desprinde din peretele grotei, stalactitele şi stalagmitele (sau ce-or fi fost) încep să cadă, sfărâmându-se ca sticla. Zgomotul e de nedescris. Sfârşitul lumii ar răsuna mult mai duios.

Plini de praf, de zgrunțuri şi de cioburi de piatră, începem să tuşim cu toții, în cor, pe mai multe voci.

— Stingeți petromaxul! — dispune imediat Gulliver, intrând în alertă. E cineva în peşteră!

Lumina nu se stinge. Până să-şi instrumenteze acoliții cum se opreşte din funcțiune un petromax, îl

abandonăm pe Gulliver Naiba. Avem alte treburi, infinit mai urgente.

În primul rând, să fugim de-aici, până nu ne prind aspiranții la comoara din grotă. Şi să ne dăm drumul, cât mai rapid, pe burlanul prin care operasem ascensiunea.

Operația inversă e sensibil mai lesnicioasă, însă şi mai dureroasă. Cu pielea zdrelită şi hainele sfâşiate de colții stâncii, lunecăm vertiginos la vale. Aterizarea se petrece în cele mai bune condiții şi scăpăm nevătămați. Doar cu țurloaiele nițel otânjite, din pricina căzăturii prea bruşte.

Lae al lui Parşolea are inițiative, căci îl auzim behăind:

— Nene Gullivere, au fugit prin gârlici! Haidem după ei, că-i prindem la ieşire. Tițule, înşfacă bâta... Haide, roiul, nu mai sta!

Cursa contra cronometru se desfăşoară normal. Noi alergăm ca orbeții, de ne ies ochii, prin gârliciurile pe unde sosisem, ei aleargă detaşat, având şi lumină, pe drumul lor binecunoscut.

Totuşi, printr-o minune, absolut inexplicabilă, ajungem primii la finiş. Văzând că ne foim dezorientați lângă ieşirea Guşteriței, Milica, plină de inițiativă, ne transmite:

— Geca, treci la volanul dubiței, iar matale, grasule, încalecă pe motocicletă...

Toată viața am respectat legile, aşa că sunt nevoit să-i mărturisesc doctoriței:

— N-am carnet de conducere decât pentru autoturisme! Regret, dar nu mă sui în şaua motocicletei...

Milica se uită la mine neîncrezătoare, apoi îl întreabă pe Geca Leoveanu:

— Dar tu ai carnet?

— Sigur că da! Însă nu ştiu să mân maşina... E de Cruce Roşie!

— Ați înnebunit toți? Vreți să ne prindă bandiții? Ce-i facem?

Noroc că-s lucid. Niciodată nu-mi pierd sângele rece în situațiile limită. Mai ales când aud în spatele nostru un tropot de paşi, cum se întâmplă acum. Le arăt insistent trăsura proptită în stânca de la cotitură... Dar membrii grupului de comando nu-mi sesizează intenția.

— Fuga la trăsură! O scoatem la şosea şi-i dăm drumul la vale... Ne urcăm toți în ea şi-n zece minute i-am distanțat!

Nea Romaniță Curentu are şi dânsul o idee salvatoare:

— Tovarăşu creator, vă-mping eu, din spate... că nea Dobre-i în brădet. Tovarăşul Zbanț, care are şi carnet, după cum l-ați auzit, trece pe capră... Iar dumneavoastră, adică matale, cu tovarăşa Milica şi cu tovarăşul Bâc vă urcați în trăsură...

În mai puțin de zece secunde, suntem instalați în arhaicul vehicul.

Peste alte zece secunde, ne dăm jos. Fără hulube, Zbanț n-are posibilitatea s-o dirijeze. Atunci, optăm pentru ultima variantă, adică o luăm la goană, pe jos, utilizând acelaşi drum forestier pe care sosiseră căutătorii de comori. Pentru a-i împiedica să-l folosească şi ei, răsturnăm trăsura de-a curmezişul şoselei. Asta a fost ideea mea şi mă mândresc cu ea.

Nu mai avem mult până-n Colțiilupchii. Am parcurs cei şase kilometri în maximum o jumătate de ceas. Dar nici picioarele nu mă mai țin. Mă țin în schimb bunii mei prieteni. Care cum poate şi cum îl

lasă inima. Când ne apropiem de marginea pădurii, auzim în spatele nostru un bubuit fantastic. Zgomotul de tablă turtită îmi e binecunoscut.

— Priveşte, omule! — strigă entuziasmat Laie Bâc. E maşina lui Parşolea…

Întorc capul din mers. Într-adevăr, Laie are un remarcabil simț al identificării. E chiar dubița responsabilului de la cooperativă. Eu n-aş fi fost capabil s-o recunosc, aşa cum stă cu roțile în sus, înghesuită între doi brazi (însă, în afara drumului). Cum o fi reuşit performanța asta?

Deşi sunt curios să aflu ce mai fac pasagerii dubiței, în care bănui că se instalaseră Gulliver, Polina şi Brişcă, plus şoferul de excepție, Lae al lui Parşolea, transformat în pilot de formula I, renunț din motive uşor de priceput. Lipseşte Tițu Margiolea. Nu-i exclus să fie şi el pe urmele noastre. Şi, dacă ne prinde, n-ar fi cine ştie ce mare necaz, dar ne poate identifica şi asta nu-mi convine deloc.

Un țârâit asurzitor, pe care urechea mea muzicală îl recunoaşte imediat, mă avertizează de sosirea lui Margiolea.

— Ascundeți-vă! — le strig companionilor mei.

Dar nu cred să mai fie nevoie. Derutat de apariția neaşteptată a dubiței, într-o poziție cu totul neprevăzută, Tițu Margiolea părăseşte partea carosabilă a drumului forestier, optând pentru brădetul scăldat de splendida culoare a clarului de lună. Bineînțeles, nu solitar, ci împreună cu maşina lui zburătoare. Bufnitura care urmează ne anunță că totul s-a terminat cu bine. Cel puțin, pentru noi.

Ieşim urgent din marginea pădurii şi-o întindem spre Colțiilupchii. La hotarul cătunului, ne aşteaptă şi

surpriza. Nea Dobre flirtează intens cu țața Catarița, care-i dă din mână un smoc de fân.

— Unde umbli, măi copile? Te caut de-aseară... Romaniță, fugi pân'acasă, ia nişte ouă, să facem un scrob. Că-n sat e dănănaie mare... Domnul Gulliver s-a zăvorât în casă şi urlă a morțiu, împreună cu dulăii săi de spaimă...

— De când, țață Cătărițo? — o întreb intrigat pe bătrână.

— Păi, de când s-a-nserat!

— Imposibil! — răcnesc eu, acompaniat de grupul vocal al însoțitorilor din grupul de comando.

Figurile lor exprimă o uluire atât de îngrozită, încât țața Catarița începe să se-ndoiască de cele văzute cu ochii personali.

— Zău, copile, că nu mințesc! — susține, totuşi, bătrâna sus şi tare. Că nu-i întâia oară, când stau şi-l pândesc, să văz ce drăcovenii mai pune la cale...

Deoarece ştiu prea bine că Gulliver Naiba est la ora aceasta foarte ocupat, zbătându-se să iasă din dubița răsturnată, consider că-i cazul să verificăm afirmațiile bătrânei. Nădăjduiesc s-o bântuie iarăşi halucinațiile ei. C-altminteri, nu-i bine.

Ne-ndreptăm în goană spre locuința magului. Încă de la distanță, minimum cinci sute de metri, se-aud nişte strigăte stranii, un soi de lamentații în sferturi de ton. Dacă n-ar fi glas omenesc, aş zice că-i chelălăit de câine.

Mărim pasul. Iermolai Bâc, plecându-se spre urechea mea, îmi şopteşte încet, ca să nu-l audă Milica:

— Oricât sunt eu de forestier, plus poet oniric, aş jura că-i urlet de om bolnav de turbare... Dar nu vreau s-o jignesc pe doctoriță.

Intrăm în curte, dând de gard uşiţa, apoi ne năpustim la fereastra odăii celei mari. Obloanele sunt trase, însă lumina care răzbate din casă atestă că-i cineva înăuntru.

Milica, în calitatea ei de medic, speriată să nu i se fi întâmplat ceva bătrânului, bate cu pumnul în oblon. Chelălăitul încetează. După care, auzim glasul magului:

— Daţi-vă osteneala şi intraţi, oricine aţi fi, deşi ştiu cine sunteţi!

Formula îl demască imediat pe Gulliver Naiba. Înlemnim cu toţii, nemaiîndrăznind să dăm urmare invitaţiei. Iar peste o clipă, curios să vadă de ce nu intrăm, în prag se iveşte bătrânul mag, mai reprezentativ şi solemn ca niciodată.

— Ce s-a-ntâmplat, bătrâne şef de trib? De ce te vaieţi atât de jalnic? N-ai mai plecat la întâlnirea de la Guşteriţa? — iau eu cuvântul.

Bătrânul îşi înfundă mai bine melonul pe cap, apoi îşi duce mâinile la spate. Fără să zăbovească excesiv, îmi răspunde pe loc:

— Sunt peste trei ceasuri de când m-am întors! Am terminat toate pregătirile pentru liturghia de mâine şi-acuma cântăm imnurile închinate celui de Jos! Facem un soi de repetiţie! Nu vă place vocea mea, de spuneţi că mă vaiet? Îmi pare rău, dar aşa sună cântecele mele... Şi, pentru că sunteţi aici şi se-apropie zorile, nu vă mai trimit altă invitaţie... Mâine, în jur de orele trei, după prânz, ne întâlnim cu toţii în faţa peşterii... Bănuiesc că cunoaşteţi drumul, mai ales că-l aveţi pe Romaniţă cu voi... Acuma, stăpânilor, vă las, că mai am de cântat... Cu bine!

Mergând spre “moara dintr-un dud”, unde intenţionez să dorm ca un dulce copil, mă gândesc la

evenimentele din noaptea asta de pomină. Membrii colectivului nostru s-au împrăştiat, fiecare pe la “căşile” lor.

Numai eu sunt frământat de-un gând sâcâitor. Melonul domnului Naiba arăta excepțional. Or, asistasem personal la turtirea sa, atunci când bătrânul coborâse din trăsura de la miezul nopții.

Tare mi-e teamă că n-am să adorm atât de lesne…

24. Liturghia neagră

Aşa cum am bănuit, deşi sunt cuibărit în pat de peste o jumătate de ceas, somnul refuză să se instaleze în organismul meu obosit în exces. Dar nici gândurile nu-mi îngăduie să ațipesc, pentru că mi se învârtesc prin cap asemeni unor reactoare teleghidate, dar scăpate de sub control.

Dacă la un moment dat totul mi se păruse clar, acuma-i invers. Tulbure de tot. Întrunirea lui Gulliver cu Lae al lui Parşolea şi Tițu Margiolea, asistat de Polina Țilimindriu şi Brişcă, avusese precis un sens. Sens pe care, însă, nu reuşesc deloc să-l depistez. Că vor să foreze în peşteră, în căutarea unei comori, asta mai înțeleg. Dar de ce trebuie s-o scoată la iveală, tocmai cu prilejul bâlciului, anume în ziua echinoxului de toamnă, nu mai sunt capabil să pricep.

Pesemne că-n timpul febrilelor mele investigații mentale, care nu mă abandonaseră nici o secundă, trebuie să fi tras şi-un puişor de somn, deoarece mă trezesc pe la unsprezece şi jumătate. Bineînțeles, cu condiția ca “Omega” să indice ora exactă.

Însă stomacul meu reprezintă un ceasornic mult mai sigur, pentru că m-a pălit o foame cumplită. Când îmi amintesc de friptura de gâscă pe care o devorau participanții la întrevederea din grota Guşteriței, mi-aduc aminte că n-am mai mâncat nimic de-aseară. Ceea ce nu-i bine!

Cred că am şi halucinații, din pricina senzației îngrozitoare de foame, deoarece sunt victima unor aberante iluzii olfactive. Simt în nări aromă de costiță prăjită, mirosuri vrăjite de lapte lejer afumat, aşa cum îmi plăcea în copilărie, de mujdei de usturoi şi de alte minuni culinare. Şi, ca o culme, pentru a-mi accentua

iluzia, toate răzbat spre mine din direcția bucătăriei amenajate în “moara dintr-un dud”.

Îmbrac țoalele în mai puțin de trei minute. După care, demoralizat de gândul că-mi ştiu proviziile lichidate încă de ieri, mă îndrept întristat spre bucătărie, în speranța că voi mai depista niscaiva biscuiți dietetici, refuzați de lacomii mei prieteni.

Încă înainte de-a deschide uşa kicinetei, constat apariția şi-a unor aluzii auditive. Pentru că disting sfârâitul costiței afumate, care se perpeleşte în tigaie... Ceea ce, din păcate, nu-i posibil. În primul rând, din pricina absenței totale a produsului respectiv. Iar în al doilea rând, chiar dacă acesta ar fi existat, în nici un caz nu s-ar fi autoprăjit. Şi, mai ales, fără câteva ouă zvârlite deasupră-i...

Pesemne că-s bolnav rău, deoarece, când pătrund în bucătărioară, apar şi false senzații optice. Masa este pusă, aşa cum mi-o pregăteşte Penke, nevastă-mea, pentru prezentarea minidejunului. Iar la reşoul aragazului, cu spatele la mine, cineva se îndeletniceşte cu confecționarea altor iluzii, probabil gustative. Înciudat, trântesc uşa. Mai mult pentru a mă trezi la realitate.

Fantoma, însă, nu-i fantomă, ci făptura pricăjită şi negricioasă a lui Romaniță Curentu. Când îl aud şi vorbind, încep să nu mă îndoiesc de simptomele vreunei maladii misterioase, generatoare de triple aberații: auditive, vizuale şi olfactive.

— Bună ziua, tovarăşu creator! — grăieşte drăguțul de Romaniță. M-a trimis țața Catarița să-ți pregătesc ceva de-ale gurii. Că-mi zise: “Măi nepoate, vezi ce face copilul ăla, că tare-i neajutorat, de se lasă el amăgit de şmecheriile diavolului de Naiba. Du-i ceva mai țeapăn,

că-l aşteaptă, pesemne, încercări grele şi găteşte-i-le singur, că dânsu-i tare obosit!”.

— Bună să-ți fie inima, nene Romaniță! — devin eu, imediat, sentimental. Ce-mi prăjeşti acolo? Chiar ce-am mirosit şi-am auzit, dar încă n-am văzut?

Curentu mi-arată tigaia, una din cele mai mari şi-mi mărturiseşte:

— Am rumenit nişte pecie de porc, afumată încă din toamnă, şi-am spart şi vreo şapte ouşoare, pe care le-am făcut scrob, că la ochiuri nu mă pricep... Însă cred că n-ai gustat aşa ceva, tovarăşu creator, pentru că-i scrob cu mujdei...

— Formidabil, nene Romaniță, deşi mă tem ca usturoiul să nu-mi dea arsuri...

— Îl stingi, tălică, lesne cu două căni de lapte fiert... Numai că s-a afumat oleacă...

Mă aşez urgent la masă, aşteptând ca nea Romaniță să finiseze scrobul. Până una alta, mă opăresc lejer cu nişte lapte fierbinte, în care înmoi nițică turtă caldă, de țest.

Dar nu mai am vreme să suflu în divinul lichid, pentru că-n tindă tropoteşte o întreagă cireadă. Iar peste o clipă, năvălesc în kicinetă bunii mei prieteni: Milica, Iermolai Bâc şi Geca Leoveanu-Zbanț. În loc să-mi strângă mâna şi să-mi dea binețe, se reped mai întâi la nea Romaniță, să vadă ce meştereşte la aragaz. Strigătele lor, de entuziasm dezlănțuit, nu mă entuziasmează deloc.

— Omule, suntem atât de flămânzi, încât am mânca şi pietre! — declară aluziv Laie.

Milica şi Geca se abțin, aşteptând reacția mea.

— Nici chiar aşa, dragă Bâcule — îl domolesc eu pe forestier —, uite, aveți turtă caldă, o străchiniuță cu

mujdei, ospătați-vă şi voi... Mai ales că usturoiul ajută la scăderea tensiunii arteriale!

— Iar matale, grasule, ai să dai gata scrobul de unul singur? Cu riscul să-ți crească excesiv colesterolul? — se miră profesional doctorița Milica Manzur. Nu-s de acord, în primul rând, ca medic şi-apoi, în al doilea rând, ca prieten...

Geca Zbanț nu se mai disperseazǎ în discuții. Înşfacă tigaia, o plasează la mijlocul mesei, scoate rapid din sertar nişte furculițe, le împarte tuturor, cu excepția mea, şi începe să manevreze extrem de versat.

Milica şi Laie mă poftesc să particip la lichidarea conținutului tigăii. Accept amabila lor invitație, deşi nu posed instrumentul adecvat pentru ingurgitarea talmeş-balmeşului. Totuşi, în ciuda penuriei, mă descurc satisfăcător, utilizând în loc de furculiță coji de turtă caldă. Mult mai capacitoase şi mai eficiente.

Peste un minut, privesc trist tigaia gata spălată, pe care o mai şterg cu-o bucățică de miez, în speranța să mai culeg ceva. Sufletul!...

— Prietenul la nevoie se cunoaşte! — le declar minunaților mei amici. Fără voi, mi-ar fi căzut greu scrobul... Mai am nişte biscuiți dietetici, nu serviți? Merg perfect cu lapte cald...

— Ne-ajunge — mă informează doctorița —, biscuiții fermentează şi generează flatulență... Însă lapte bem...

Nea Romaniță, încântat de succesul preparatelor sale, se-aşteaptă probabil să-l felicit. Însă n-am timpul necesar şi nici dispoziția. Sunt atât de flămând, încât mă îndeletnicesc cu ultimul pachet de biscuiți, în vreme ce tustrei companionii îmi beau laptele adus de Curentu.

— Fraților, e-aproape de ceasurile două! La trei, începe slujba promisă de Naiba. Cred că merită să-l

onorăm cu prezența noastră, că cine ştie ce mai observăm!… Avem posibilitatea să investigăm, fără să dăm de bănuit, ba dimpotrivă, poate-l convingem că simpatizăm bazaconiile sale ocultistice!

Atenționarea întreprinsă de mine are darul să amintească echipei misiunea reală a participării noastre şi anume, descifrarea enigmaticului Gulliver Naiba. Numai Romaniță obiectează:

— Tovarăşu creator, eu mi-s creştin, nu mă vâr în drăcoveniile diavolului… Lăsați-mă aici, să spăl vasele şi să păzesc "moara dintr-un dud"… V-aştept până vă-ntoarceți… Aşa mi-a spus, dealtfel, şi țața Catarița!

După ce fac plinul cu nişte benzină suspectă, maximum 5 litri, găsită în beciul lui Gulliver Naiba, suntem gata de drum. Deşi s-au creat unele dificultăți la încărcarea echipei în "Bombiță", până la urmă reuşim să demarăm. Biata "Bombiță" nu-i proiectată decât pentru 310 kg sarcină.

La trei fără cinci, ajungem totuşi lângă intrarea peşterii Guşterița. Unde, spre surprinderea noastră, suntem întâmpinați de reprezentanții lui Gulliver Naiba, în persoanele lui Parşolea şi Tițu Margiolea. Bineînțeles, ne facem că nu-i cunoaştem. Vorba ceea, nici scrob cu usturoi n-am mâncat, nici gura nu ne miroase…

— Ne-a rugat nenea Gulliver să vă conducem la altar… Să ne grăbim, că-i o mulțime de lume şi ne-aşteaptă! — îmi comunică Parşolea, considerându-mă şeful grupului. După care, face prezentările: "Tovarăşul Tițu, de la Adâncuri, iar eu sunt tovarăşul Lae…".

Mă recomand şi eu, cât mai călduros, în vreme ce Parşolea mă informează că ştie cine sunt, deoarece i-a

spus nen-su Gulliver, iar pe ceilalți îi ştie de ani de zile, întrucât lucrează şi trăieşte în aceeaşi localitate.

În sunetele triumfale ale fluieratului strident emis de supapa de siguranță a radiatorului “Bombiței”, care fierbe violent, dar intens, ne lăsăm conduşi de reprezentanții magului spre intrarea peşterii.

În timp ce înaintăm prin hrubele acesteia, la lumina unui reflector electric manual, pe care-l manevrează Tițu Margiolea, îmi dau seama că mă sâcâie un gând. Şi, pentru că Iermolai păşeşte chiar în spatele meu, îl întreb printre dinți:

— Cu ce-or fi venit la liturghie?

— Cine? — se miră Laie.

— Gestionarii, magul, lumea care ne aşteaptă...

— Omule, nu te supăra, dar la asta nu m-am gândit! — se scuză forestierul. Dar de ce te interesează?

— Pentru că n-am zărit nici dubița şi nici motocicleta lui Tițu!

— Or fi date la fier vechi, după ce-au pățit astă-noapte!

— Posibil. Şi, totuşi, cu ce s-au deplasat aici? Nu te frământă problema asta?

— Nu! — recunoaşte indiferent Bâc.

Iese din starea sa de permanentă nepăsare abia când pătrundem în grota cea mare a peşterii. Dar nu-i cea pe care o examinaserăm astă-noapte. Ci cu totul alta, amenajată elegant, arătând chiar ca un altar de biserică.

— Dumnezeule! — exclamă uluit Iermolai Bâc.

— Taci — îi sugerez eu —, aici nu-i la preț! Bătrânul slujeşte altor zei, după declarațiile sale...

Grota în care ne aflăm acum, spre deosebire de cealaltă, pare mai încăpătoare. Lângă peretele din fund, pe un soi de podium, a fost ridicat un altar din

carton gros, pictat în culori țipătoare. Imaginile zugrăvite reprezintă scene din infern, însă într-o viziune total opusă celei întâlnită în pictura bisericească ortodoxă. Dracii sunt înțoliți omenește, cu straie locale, iar alții nici n-au măcar coarne.

Tabloul central, înaintea căruia se află un soi de statuie, înfățișează, după părerea mea, o agapă colegială. În jurul unei mese uriașe, sute de diavoli se ospătează copios, folosind tacâmurile contemporane, veselă modernă, pahare modelate funcțional, conform unui design original. Spre regretul meu, nu sunt în stare să disting bucatele din care se înfruptă. Păcat... Pentru că, știu precis, bucătăria raiului e strict vegetariană, pe când în iad, mă rog, ca în iad, mai tu o fripturică, mai un crap la cuptor sau niște plăcinte moldovenești, cu poalele-n brâu... Altă viață!

De ambele părți ale statuii care, fiind învelită într-un cearceaf (dubios de curat), nu poate fi văzută, ard două lumânări de nuntă sau de botez, însă din ceară neagră, înfipte în niște sfeșnice oribile, confecționate din cranii de vită.

— Grasule — mă trage de mânecă Milica Manzur —, mai ții minte ce ți-am spus când ne-am întâlnit prima oară?

— La ce te referi? — devin curios.

— La oamenii magului, cumetrii și finii, vecinii și datornicii, toți cei care și-au vârât în cap tâmpeniile cu satul vrăjit, blestemat, cu fântâni secate și alte bălmăjeli...

— Aha! Și ce-i cu ei?

— Păi, sunt aici, în marea lor majoritate!

De fapt, nu-s chiar atât de mulți. Maximum șapte-opt persoane... Dar s-au ghemuit unul în altul, atât de strâns, încât creează falsa impresie a mulțimii. Dacă-i

punem la socoteală pe Brişcă, Tulli Pompadur, care stă pitit după Polina, pe Lae al lui Parşolea şi pe Tiţu Margiolea, să tot fie o duzină cu toţii. Mă miră însă prezenţa dentistului. N-o fi el prea ortodox, dar nici cu Belzebuth nu-l văd făcând casă bună. Altele trebuie să fie motivele prezenţei sale aici.

Petromaxul instalat pe piedestalul de la poalele statuii, într-un echilibru destul de precar, începe să fâsâie îngrijorător. Peste câteva secunde, se stinge de la sine, răspândind o putoare îngrozitoare de benzină normală, de 75 CO. Rămasă numai în lumina lumânărilor, lumea începe să murmure.

— Stăpânilor! — rage glasul mieros al magului Gulliver, dar care preferă să fie încă invizibil. Stăpânilor! Pregătiţi-vă…

Un nor de praf (sau de fum) se ridică brusc de sub cearceaful care învelea statuia. Brişcă, pe care încă nu-l văzusem, trage vârtos de poalele linţoliului. Statuia ni se înfăţişează ochilor, iar din spatele ei, se iveşte Gulliver Naiba. În afara melonului tradiţional, a tunicii scoţiene, cu zeci de bumbi, ca un tablou de ascensor, magul şi-a completat ţinuta sacerdotală cu un ciolan imens de vacă sau, eventual, de bou. Îl manevrează ca pe-un baston episcopal, binecuvântându-ne prin gesturi hilar de solemne.

— Priviţi-l şi iubiţi-l pe Leonard, pe Marele Negru, pe Marele Ţap tricornat şi cernit, pe Stăpânul nostru, domnul Subpământului…

La invitaţia lui Gulliver, pornesc să-l privesc şi eu pe Marele Ţap. Dar, fără să-l iubesc. Pentru că-i groaznic de prost modelat. Bănuiesc că sculptorul, care s-a ocupat de confecţionarea lui “Leonard”, trebuie să fie în viaţa de toate zilele cioplitor de cruci, din cei care, la comanda rudelor îndurerate, fabrică în

serie îngeri de prost-gust, asemănători găinarilor din cartierul în care locuieşte.

Leonard, Marele Negru, aduce, fără prea multă bunăvoinţă, cu măcelarul nostru de pe Calea Moşilor. Gras, pletos ca un hippy, cu coarne din material plastic, vopsit cu roşu pe buze şi obraji, unsuros şi slinos pe întregul său trup despuiat, individul imaginat de artistul periferiei cine ştie cărui oraş de provincie se sprijină într-o coadă de măgar, magnifică, demnă să-l facă şi pe nea Dobre să moară de invidie.

Dacă-mi amintesc bine lecturile mele din marii exegeţi ai ocultismului, nenea Gulliver a digerat insuficient cele citite pe ici pe colo, interpretând într-o viziune proprie cultul diavolului. Pentru că Leonard, conform tradiţiei, nu se înfăţişa credincioşilor săi decât cu prilejul marelui Sabbat, dar asistat de maestrul Jean Moulin şi nicidecum de Gulliver Naiba. Nenea Leonard, între noi fie vorba, era însuşi diavolul, tartorul, patronul tuturor vrăjitorilor din întreaga lume. Şi nu se prezenta admiratorilor în chip de mulaj din mucava, ci în carne şi oase, cu cornul median în flăcări.

Ceea ce ne oferă acum bătrânul mag de la Colţiilupchii miroase de la distanţă a mistificare. Şi, în cel mai bun caz, dacă nu-i mistificare, ci opera unui creier sclerozat dat în mintea copiilor, Gulliver e tocmai copt pentru o îndelungă internare la un institut de specialitate, ceva în genul spitalului 9, de la Berceni.

În vreme ce dereglatul bătrân începe să intoneze o sinistră melodie, de trage la rindea timpanele asistenţei, o reuşită combinaţie de cântec gregorian bisericesc şi cântec de pahar lăutăresc, ilustrat cândva de Zavaidoc, mă trag uşor lângă Milica şi-i zic:

— Doctorițo, l-ai examinat vreodată pe Gulliver?

— Cred că va fi cazul să-i trimit sângele, pentru un examen serologic. Abia acum îmi dau seama că bătrânul poate deveni nociv...

— Nici chiar aşa să n-o luăm!... — o liniştesc eu pe Milica. Gulliver, după cum îmi dau seama, n-a reuşit să recruteze decât cretini... Câțiva fini şi cumetri, plus doi gestionari ahtiați după comori...

— ... plus câțiva intelectuali de rangul al doilea, printre care trebuie să te numeri şi tălică! — completează Milica Manzur.

Brişcă se străduie căznit să susțină partitura țârcovnicului, îngânând şi el, din când în când, câte un behăit catastrofic şi scuturând o cădelniță confecționată dintr-o căpățână de capră... Însă fumul pe care-l degajă originala cădelniță nu-mi surâde deloc. Miroase a medicament şi nicidecum a smirnă sau tămâie...

— Stăpânilor! — rage iarăşi mieros Gulliver, întrerupându-şi recitalul muzical mistico-pop. Comorile, ca şi comoara noastră, se află în pământ şi nu în ceruri! Pregătiți-vă, c-a venit vremea...

Îndată ce-şi termină invocația sa ermetică, magul se dă un pas îndărăt, trece în spatele lui Leonard, îi strigă ceva lui Brişcă, pentru ca apoi, imediat, să răbufnească un nor gros de fum. Smogul declanşat de cădelnița lui Brişcă se răspândeşte în întreaga grotă. Lumânările negre se sting, de nu se mai vede om cu om. Aud tropot de paşi, cuvinte zvârlite printre dinți şi... pauză.

Tuşesc în cor cu grupul vocal al prietenilor mei, întrebându-mă dacă fumul, cu care ne tratează Naiba, n-o fi cumva toxic. Dacă nu-i toxic, precis că-i somnifer. Pentru că mă cuprinde un somn de moarte.

Până să-mi las trupul lângă colegul Iermolai Bâc, de mult transferat în lumea adormiților, mă străfulgeră un gând ciudat. Mi s-a părut sau am zărit cumva chipul unui al doilea Gulliver, de cealaltă parte a statuii lui Leonard?

Însă mă tranchilizez urgent. Halucinațiile provocate de fumul lui Brişcă nu-i exclus să genereze fenomene de diplopie, adică de imagine dublă. Ceea ce nu-i totuna cu iluziile optice. Însă, până să rezolv problema, competent şi prompt, adorm ca un buştean brut.

25. Seduşi şi abandonaţi, dar şi sechestraţi

Mai rezistent decât ceilalți membri ai echipei noastre, mă trezesc primul din somnul artificial în care ne cufundase cădelnițările lui Brişcă. Putea fi şi mai rău, dacă ne afuma cu cianură de potasiu...

Totuşi, gândesc eu cu mintea mea extrem de lucidă, dacă ar fi existat, pe undeva, cea mai mică intenție de eliminare a noastră, nu s-ar fi limitat numai la amețirea parțială, ci ne-ar fi lichidat definitiv şi irevocabil, în calitatea noastră de indivizi nefolositori "misticoficărilor" lui Gulliver Naiba.

Până să se trezească şi companionii mei, încerc să-mi rememorez în detaliu straniul fenomen al dedublării magului. Totu-i posibil în lumea magicienilor de iarmaroc, însă ce mă mai tulbură încă e mica diferență observată la unul din ei. O chestie lipsită de importanță, dar inexplicabilă din punct de vedere ştiințific. Un Gulliver avea melonul lejer turtit, iar celălalt Gulliver purta solemn un melon țipător de nou.

Abandonez microancheta mea, pentru că mi se pare demențială ideea existenței unei dubluri a lui Gulliver Naiba. Ca şi cum nu ne-ar fi suficient un unic exemplar, total dereglat şi caraghios.

Când sunt gata să abandonez orice speranță, aud un scrâşnet de chibrit dat pe cutie. Şi se face lumină. Milica Manzur, căci ea era, îşi aprindea tacticos o țigară. Milica Manzur se afla în proprietatea personală nu numai a unei cutii de chibrituri ameliorate (50 de bețe), dar şi-a unei brichete tip revolver. Cu care, fără să rănesc pe nimeni, izbutesc să dau de una din enigmaticele lumânări negre şi s-o aprind corespunzător, frigându-mi lejer şi degetele.

Laie Bâc, care-l scutură zdravăn pe Geca, având intenția clară să-l trezească, mă avertizează:

— Omule! Fii atent!

— De ce? — întreb eu intrigat.

— Fii atent, c-au dispărut toți!... Nu-i bine... Nu-i bine ce se-ntâmplă!... Dac-au murit şi ei?

Iermolai începe să mă enerveze. Pentru că, într-o anumită măsură, are dreptate. Magul, Brişcă şi majoritatea asistenței au dispărut... Se pare că suntem singurii supraviețuitori. Însă logica mă obligă să-l contrariez pe poetul oniric:

— Laie, dragule, de vreme ce mai trăim încă, înseamnă că trăiesc şi ceilalți. O singură ipoteză mi se pare valabilă... Anume că, în panica stârnită de explozia de adineauri, au fugit care încotro, rătăcindu-se prin hrubele peşterii Guşterița... Nu-i exclus să fim nevoiți a-i căuta, pentru a le acorda primul ajutor... Şi nu uita, bătrânul e-n vârstă şi zărghit... Dacă i s-a făcut rău?

Fără să mai aştepte ca Zbanț să-şi revină, Iermolai îl sloboade pe podeaua de piatră a grotei şi se repede la mine, strigând:

— Omule, să nu mai zăbovim! Sunt atâția oameni în pericol.

Cercetarea grotei nu dă nici un rezultat. În afară de constatările de rigoare, demolarea aproape integrală a Marelui Țap, a bietului Leonard, care, călcat în picioare de fugarii cuprinşi de panică, s-a dezumflat ca un balon găurit, arătând jalnic în starea de țap turtit, dispariția celuilalt sfeşnic, precum şi-a cearceafului cu care fusese învelit Belzebuth, nu reuşim să identificăm decât minimum opt ieşiri din grotă. Cam multe pentru situația în care ne aflăm, noi fiind patru.

Singurul succes pe care-l obținem, însă oarecum fără importanță, e faptul că reuşim să-l pierdem pe Geca Leoveanu-Zbanț. Ieşirile duc, toate, înapoi spre grotă. Unde, după parcurgerea tuturor celor opt căi de părăsire a peşterii, îl găsim pe Zbanț sforăind zgomotos, atât de tare şi penetrant, încât aş fi putut jura, cu mâna pe cord, că-i motocicleta lui Tițu Margiolea. Geca se scuză, după ce-l trezim, mărturisindu-ne că, la un moment dat, n-a mai văzut lumânarea purtată de Laie. Atunci, orbecăind prin beznă, a dat de-un culoar strâmt, care l-a condus până aproape de borta peşterii, lângă drumul forestier, de unde putea zări şi "Bombița".

— Omule! Omule, eşti nebun? Şi de ce nu ne-ai strigat, de ce nu ne-ai spus nimic? — se rățoieşte Laie Bâc, pe care-l văd şi eu, în sfârşit, scos din fire.

— Pentru că ieşirea-i astupată cu bolovani cât "Fiat"-ul maestrului! Şi nu vă văd urnindu-i din loc!...

— Ciudată comportare! — gândesc eu cu glas tare. De ce ne-or fi lăsat bolovanii ăia în drum?

— Păi, e foarte simplu, omule! — mă lămureşte omniscientul Laie Bâc.

— Nu văd! — îmi sar eu din balamale.

— Omule, nu te supăra, bolovanii au fost îngrămădiți acolo cu un anumit scop... S-au gândit să ne dea de ştire, în felul acesta, că ei au plecat şi să nu-i mai căutăm... Mi se pare un gest frumos din partea bătrânului...

Iermolai mă priveşte cu ochi nevinovați, ca şi când supoziția lui ar fi emanația unui om normal, în toate mințile. Convins ferm că nu-i cazul să fie considerat ca atare, îl bat prieteneşte pe umăr şi-i propun:

— Ia-o înainte, Laie dragă, şi luminează-ne drumul cu lumânarea aia nenorocită, fiindcă văd că domnul

veterinar n-a avut inspirația s-aducă aici reflectorul electric… Mergem să vedem ce-i cu bolovanii… Poate reuşeşti să-i urneşti, că eşti cel mai zdravăn dintre noi.

De când tot încercăm să clintim pietroaiele prietenilor noştri minunați, am căpătat convingerea fermă că nu greutatea e determinantă în probleme de tipul celei pe care o avem de rezolvat. Singura satisfacție e faptul că zărim, printre bolovani, lumina zilei. Dar care şi ea este în declin, având tendințe vizibile de amurgire.

— Ce părere mai ai, coană Milico, despre prietenul matale, Gulliver? Ziceai că-i simpatic, în ciuda zărghelii! Frumos din partea lui… După ce ne aiureşte cu mistificări de bâlci…

— Stai, grasule! — exclamă brusc Milica Manzur. Ştiu unde-i bătrânul. Acuma m-am lămurit…

— Unde-i? — întreb eu, neîncrezător în intuițiile doctoriței.

— Singur mi-ai sugerat ideea… când ai rostit cuvântul “bâlci”…

— Ei şi?

— S-au dus cu toții la bâlci, care acuma trebuie să fie în toi… Au să vină de-acolo cu ajutoare, cu mijloace de transport… Totdeauna, la încheierea bâlciului, mai găseşti un camion disponibil…

— Şi când se încheie bâlciul?

— Poimâine. Cel mai târziu!…

— Dar de ce-avem nevoie de camion? Nu-i suficientă “Bombița”?

Milica îmi zâmbeşte fermecător, privindu-mă cu ochii ei vii:

— Ce fel de scriitor îmi eşti? N-ai observat că toate caucioacele “Bombiței” sunt pe geantă? Iar în camion, intrăm nu numai noi, ci-ncape şi “Bombița”!

Începe să se întunece. “Bombița” s-a pregătit de mult de culcare, deoarece s-a lăsat zdravăn într-o parte. Din pricina anvelopelor dezumflate, dar, bănuiesc, şi din cauza vreunui amortizor rupt... Şi nu numai că-ncepe să se întunece, dar începe să mă frământe şi-o foame cumplită. Sunt atâtea ceasuri de n-am luat nimic în gură. Deşi nu-s tipul care se lamentează, fără să vreau vorbesc de unul singur, în gura mare:

— Unde eşti matale, țață Cătărițo? Dragă țață Cătărițo! Numai dumneata te gândeai mereu la sănătatea mea, trimițîndu-mi merinde...

Din pricina oboselii, am iarăşi halucinații auditive. Pentru că, dinafara grotei, de pe marginea drumului forestier, aud glas de femeie:

— Aici mi-s, copile! Ți-am spus c-ai s-o pați cu diavolul ăla bătrân... Stai liniştit, nu te teme... Suntem cu toții aici!

26. Operaţie salvamont de mică altitudine şi mare anvergură

La lumina reflectorului electric, abandonat de Lae al lui Parşolea şi pe care-l găsim lângă bolovani, conversăm cu echipa de “salvamont”, organizată de întreprinzătoarea ţaţă Cătăriţa.

Au venit mai toţi vechii mei cunoscuţi, mobilizaţi de Romaniţă Curentu. Nepotul Catariţei aşteptase sosirea noastră la “moara dintr-un dud”. Văzând însă că întârziem, se dusese la tuşă-sa, unde convocase consiliul celor trei ţaţe nătăfleţe: cina Moşca, fina Frusina şi ţaţa Catariţa. Aceasta din urmă, bănuindu-l pe Naiba în stare de orice, chiar şi de-o crimă colectivă, decretase starea de alarmă, adunându-şi în grabă prietenii.

Orbiţi de razele reflectorului ce răzbat printre pietroaiele în dosul cărora suntem blocaţi, minunaţii colţiilupcheni s-au aşezat unul lângă altul, care cum a putut, aşteptând desfăşurarea evenimentelor.

Romaniţă Curentu se trage lângă Păuniţa lui Lucereanu, dar nu pot deduce motivul — poate o fi ceva între ei —, Ioana lui Colarete s-a rezemat cu umărul de Valin al lui Patruzec, ţaţa Frusina, cina Moşca şi ţaţa Catariţa alcătuiesc un bloc compact, pesemne din pricina răcorii ce începe să coboare o dată cu înnoptarea, nea Gheorghe al lui Staragică încearcă să-şi aprindă o ţigară jilavă, consumând mai multe zeci de beţe de chibrit, iar Poroambă Chişu, responsabilul cultural, ducându-şi palma deasupra ochilor, ca un soi de vizieră, pentru a se apăra de lumina vie a lanternei-reflector, se străduie să distingă — dar fără rezultate, după părerea mea — situaţia grupului nostru. Întrucât cineva trebuie să preia

inițiativa, deoarece, din scurta conversație cu echipa “salvamont”, s-au aflat toate cele necesare, îmi permit să mă înscriu la cuvânt:

— Dragii mei prieteni!... Am impresia că nu putem ieşi din buclucul ăsta decât unindu-ne puterile. Întrucât noi ne aflăm de cealaltă parte a baricadei, iar bolovanii trebuie clintiți din loc, unul câte unul, însă nu prăvălindu-i peste noi, ci smulgându-i în afară, n-avem altceva de făcut decât noi să împingem, iar voi să trageți... Am dreptate? Nu?

Mişcați de spusele mele, salvatorii îşi exprimă adeziunea în cor. Din larma care se dezlănțuie, nu-nțeleg mai nimic, aşa că repet:

— Am dreptate? Nu?

— Nu! — îmi răspund colțiilupchenii, de data asta, mai clar.

Poroambă Câşu, având şi-o oarecare calificare din punct de vedere tehnic, fiind fântânar de profesie, mă lămureşte răbduliu:

— Tovarăşu creator, dacă împingeți matale, cad peste noi bolovanii... De smuls n-avem cum, iar, dacă îi împingem, mai trebuie apoi să vă şi scoatem de sub pietroaie! Deci, nu-i bine... Zidul nu poate fi dărâmat decât cu mijloace mecanice... Cu-o maşină!

— Ai perfectă dreptate, nene Poroambă, un buldozer rezolvă totul în mai puțin de-o jumătate de oră... Noi ne tragem îndărăt, spre peşteră... voi izbiți cu lama buldozerului... şi gata...

— N-ai înțeles matale bine — obiectează fântânarul —, de ce s-aducem un buldozer, când avem maşina lu tălică aici? Are 20 de cai?

— Pardon, 32, trecuți pe talon! — răspund eu, oarecum jignit, în numele “Bombiței”. Dar n-am cum

să ies de-aici, pentru a mă sui la volan... Aşa că nu-i posibil!

— Ba e, tovărăşele! Îmi dai mie cheile, că am şi carnet de conducere, mă sui în tărăboanță şi mă proptesc cu ea în bolovani...

— Perfect, nene Poroambă, n-am ştiut că ai o maşină proprietate personală...

Însă Poroambă Câşu se dovedeşte om corect, pentru că-mi furnizează un supliment de informații:

— Carnetul l-am căpătat în armată, c-am făcut-o la tancuri! Însă maşină n-am încă...

În disperare de cauză, silit şi de insistențele prietenilor, aflați ca şi mine la mare ananghie, dar şi de comunicatul țaței Catarița, care anunță c-au adus cu ei şi ceva de-ale gurii, îi strecor cheile maşinii lui Poroambă, trecându-i-le printre bolovani. Însă îl atenționez:

— Nene Câşule, fii cu băgare de seamă, mai întâi umflă cauciucurile că-s pe geantă, apoi bagi într-a-ntâia, apeşi pedala de ambreiaj, accelerezi, debreiezi şi demarezi lent...

— Lăsați matale, tovarăşu creator, nu mă-nvăța pe mine, c-am fost fruntaş la manevre... Treceam cu tancul prin gropi şi şanțuri, de ziceai că-i avion...

Ajutat de echipa salvatorilor, în special de Patruzec şi Staragică, Poroambă umflă anvelopele în mai puțin de-un ceas. Bine că-mi trece prin cap să-l rog să verifice presiunea. Binevoitor, ia manometrul şi-mi comunică de la distanță, cu glas tare:

— 12 atmosfere la roata din dreapta, 18 la stânga... Să le măsor şi pe cele din spate? Mai e nevoie?

— Dă aerul afară, nene, că săriți în aer... explodează! Bagă 1,1 în față şi 1,6 în spate...

— Se face, tovarăşu creator, imediat, fiţi fără frică! La tancuri, ştiţi matale, n-aveam caucioace, mergeam pe şenile...

Operaţiunile de punere în funcţiune a “Bombiţei” s-au desfăşurat încununate de succes, dar prost. Mai întâi, au descărcat bateria, folosind în exces farurile, pentru că n-aveau lumină, precum şi la pornirea motorului, care nu vroia să facă aprinderea. Apoi, l-au împins pe Poroambă, suit la volan, până ce-a pornit motorul. N-am auzit această fericită clipă, deoarece cred că s-a produs la vreun kilometru de-aici.

După o jumătate de ceas, s-au întors. Cu toţii. Dar pe “Bombiţă”. Cu excepţia femeilor care se îngrămădiseră înăuntru. Ceilalţi se urcaseră pe capotă, iar unii chiar şi pe aripi.

Privesc înspăimântat “Fiat”-ul meu 600 D şi nu-mi vine să-mi cred ochilor. Merge! Încet, dar totuşi propulsat de motor şi nu împins. Poroambă, în plină euforie, conduce ca la tancuri... Pentru el, nu mai există nimic, nici şanţuri, nici gropi, nici cioturi... Are un stil cu totul personal, folosind slalomul şi alte figuri din tehnica schiului de performanţă.

— Omule, nu te supăra — mă atenţionează Iermolai Bâc —, spune-le să coboare toţi, c-altminteri nu mai ieşim de-aici... Fraţii or să demoleze tărăboanţa...

N-a mai fost nevoie să dau urmare sfatului atât de amabil al forestierului, căci o frână nefericit inspirată a pilotului de curse, Poroambă Câşu, izbuteşte să-i dea jos, dar instantaneu, pe cei din exteriorul maşinii, iar pe cei dinăuntru să-i ejecteze de-a dreptul pe uşile care sar din balamale. Şi iată-mi “Bombiţa” transformată în IMS de campanie, fără portiere, fără parbrizul din spate, fără nimic care să-mi sugereze ceva din fostul “Fiat”!

Totuşi, spre uimirea generală, motorul continuă să funcționeze. Cam în trei cilindri, ce-i drept, dar merge…

Impasibil, Poroambă declanşează ultima fază a operației. Porneşte lent spre noi, spre zidul bolovanilor. Noi, prevăzând unele momente neplăcute, fugim urgent înspre adâncul peşterii, dar deloc lent. Când ajungem la vreo sută de metri, fără pagube, Milica vine lângă mine şi mă întreabă timid:

— Maestre Conan, ți-am făcut numai necazuri, iartă-mă, nici nu-ți mai zic “grasule”, dar spune-mi sincer…

— Ce? Totdeauna am fost sincer, în măsura posibilităților! — încerc eu să mă comport cu sânge rece, pentru a-i mai insufla ceva curaj, dându-mi seama de încordarea pe care o trăieşte.

— Ce se va întâmpla acum? — se interesează doctorița.

— Nimic deosebit… Totul va decurge normal. Poroambă va împinge cu “Bombița” bolovanii, aceştia vor ceda, iar noi vom putea ieşi afară! Nu-ți fie teamă, în noaptea asta vei dormi în patul tău…

După cum prevăzusem şi după cum o asigurasem şi pe speriata Milica, totul decurge normal. Mai întâi se aude o bufnitură puternică, apoi un zgomot înspăimântător.

Cu inima cât gămălia unui ac, nădăjduiesc ca originea zgomotului să se datoreze prăvălirii zidului de baraj şi nicidecum dezintegrării definitive a bietei “Bombițe”.

Pornim îngrijorați în direcția ieşirii, străpungând norul de praf ce invadase adăpostul nostru temporar.

O explozie răzbate până la noi. Însă mă tranchilizez urgent. Este explozia de bucurie dezlănțuită a echipei

de “salvamont”... Urale, strigăte de fericire, invitații de-a trăi ani mulți şi-mbelşugați...

Când ajungem în dreptul fostului zid din bolovani, acesta nu mai există. Aerul rece al nopții, încărcat de aromele brădetului şi de ultimele resturi de praf, ne umple plămânii. Dar nici “Bombița” nu mai există... Adică, în forma pe care i-o cunoşteam...

La lumina farurilor ei, din care au rămas numai becurile, ieşim printre pietroaiele prăbuşite, după care iarăşi ne oprim. De astă dată, ieşirea ne este barată de caroseria (dacă se mai poate numi aşa) fostului meu “Fiat”- 600 D.

Motorul, spre uimirea şi bucuria mea, continuă să funcționeze, prin cine ştie ce miracol al tehnicii contemporane. Nea Poroambă Câşu, cramponat de volan, se îndârjeşte, ambalând excesiv, să dea maşina în marşarier.

— Laie, Geca, hai să-mpingem la maşină, cred că-i patinează roțile! — lansez eu un apel bărbaților din echipa noastră.

Strecurându-ne penibil printre pietroaie şi pe sub “Bombiță”, ieşim afară. Apoi, cu forțe reunite, noi din față, iar Staragică şi Patruzec din spate reuşim să săltăm “Fiat”-ul pe brațe şi să-l deplasăm din fața intrării în grotă.

Abia acum realizez ce minunată idee au avut constructorii acestei maşini minunate, atunci când i-au montat motorul în spate. Pentru că, în față, nu mai are aproximativ nimic. Masca a dispărut cu desăvârşire, bara de protecție s-a transformat în ghidon de motocicletă, capota portbagajului, în burduf de acordeon, iar rezervorul de benzină, în ploscă. Bine că n-a fost benzină prea multă, pentru că mai lua şi foc.

Restul însă, cu excepția portierelor care avuseseră o soartă mai bună, fiind scoase din balamale încă înainte de asaltul zidului, este în perfectă stare.

Nea Poroambă opreşte motorul, îmi înapoiază cheile şi mă bate pe umăr încântat:

— Tovarăşu creator, bine c-ați scăpat sănătoşi cu toții... N-am pomenit în viața mea o maşină atât de țeapănă... Tanc, meştere, nu altceva... Nici cu buldozerul n-aş fi făcut treabă mai bună!...

Îi mulțumesc călduros, dar cu inima întristată. Ce fac acum cu “Bombița”? Ca să nu-l indispun pe vajnicul Câşu, mă prefac fericit:

— Mă bucur că ți-a plăcut “Fiat”-ul meu... Îl dezmierdam, zicându-i “Bombița”. Cred însă că va trebui să-i schimb numele!

— Nu fi necăjit, nene creatorule — mă neliniştește fântânarul —, o să-i spunem “Tingirica”... Am nişte prieteni mecanici la Comarnic. Ceva de lux, nemaipomeniți! Şi mecanici, şi sudori, şi vopsitori... Cu câțiva bănuți, acolo, o fac ca nouă... Dealtfel, nea Fane şi nea Puiu îmi sunt şi-un soi de cumetri... Dacă vreți matale, mă tocmesc eu cu ei, să nu ne jupoaie, că oameni suntem, nu fiare...

Când aud pomenindu-se numele găinarilor de la Comarnic, care-mi “făcuseră” maşina după prăpădul de la Posada, simt că-mi creşte tensiunea. Oricât încerc să mă abțin, îi recomand totuşi lui nea Câşu:

— Dragule, nu te mai osteni, îi cunosc, am trecut şi eu prin mâna lor... Prefer să mi-o repar singur, la potcovarul satului, decât să încap în ghearele puşlamalelor...

În timp ce avizez nefavorabil asupra propunerii fântânarului, salvatorii noştri, în frunte cu țața Catarița, se îndeletnicesc cu prepararea unei gustări

frugale, pentru reîntremarea sechestraţilor din grota Guşteriţei.

Peste câteva minute, la lumina (din ce în ce mai palidă) a farurilor "Bombiţei", deoarece reflectorul-lanternă a pierit sub bolovani, stăm cu toţii la masă, salvaţi şi salvatori. Barem de-ar ţine bateria, până terminăm de mâncat. Deşi, pe întuneric, poate aş mai apuca şi eu câte ceva, deoarece Milica, Geca şi Laie înfulecă de parcă ar fi plutit şase luni, în plin ocean, ca naufragiaţi pe pluta "Meduzei".

Merindele au fost întinse pe pătura din "Bombiţă", transformată în faţă de masă, dar aşternută pe jos. Parc-am fi la iarbă verde...

Picnicul nocturn, destul de copios (dacă am fi fost mai puţini la număr), se compune din ouă răscoapte, pe care le spargem cu feluritele scule din trusa "Fiat"-ului, din brânză uscată, caş afumat, pâine şi sare, şi nimic mai mult. Dar ce idee pe ţaţa Catariţa, să care până aici bunătăţile de mai sus!

Pe când gustăm câte ceva, fiecare ce apucăm, se înjghebează şi-o conversaţie agreabilă, aşa cum îi place românului la masă.

— Şi ce mai faceţi matale? — mă întreabă cina Moşca, îmbucând zdravăn dintr-un ou răscopt. Că n-ai mai trecut pe la noi!

Interzis, câteva clipe nu ştiu ce să-i răspund. Dar apoi, îmi dau seama c-ar fi nepoliticos să nu mă-ncadrez în sistemul practicat la Colţiilupchii, unde, pentru a ajunge la obiectivul real al unei discuţii, totul începe cu amabilităţi fără sens, prilej de mişcare a limbii în gură, ca să intri în vorbă şi-apoi să tragi la ţintă.

Laie Bâc, mai obişnuit cu rânduielile locale, preia chestiunea din voleu şi răspunde în acelaşi stil:

— Mulțumim de întrebare, cină Moşca, dar dumneata ce mai faci, pe unde-ai mai fost, ce-ai mai văzut?

— Pe dracu! — răspunde brusc moaşa generală a satului. Te bagi în vorbă ca musca-n lapte! Lasă-l pe băiețelul ăsta să-mi povestească!

Acuma, totul intră în normal. Preliminariile au trecut, judecând după punerea la punct a forestierului.

— Păi, ce să fac, cină Moşca — revin eu în scenă —, bine, chiar foarte bine, după cum ai văzut şi matale!...

— Aşa bine să fie la Gulliver în ogradă! — intervine țața Catarița. Spune-ne, încaltea, ce-au vrut să pună la cale, cu slujba lor blestemată, Naiba şi dulăii lui...

— Zăvozii n-au participat la liturghie...

— Nu javrele, copile, ci Parşolea, Margiolea, Brişcă, Polina şi felcerul ăla smintit, cum îi spune, c-am uitat, aha, Pompituli, sau cam aşa ceva, bată-l Dumnezeu de hoț... Că mi-a scos măsele bune, să-mi pună tablă coclită în gură! Când goneam încoa, ei soseau la bâlci, încărcați în dubița nepotului lui Parşolea, başca-n trobontul dentistului, că erau mulți şi nu-ncăpuseră în dricul plin de lăzi şi cutii... Tițu Margiolea, călare pe motofleaşca lui, era cât pe ce să mă calce... C-avea şi el câteva lăzi la spate...

Imediat, începe să-mi pâlpâie o diodă. Gulliver Naiba, după cum şi făgăduise dealtfel, scosese comoara. Era clar...

— Şi încotro se îndreptau, țață Catarițo?

— Dracu-i ştie? Că nu m-a lăsat Romaniță o clipă, ci m-a tot împoldit încoace, să vedem ce mai faci tălică!...

Observ că pe Valin al lui Patruzec îl tot frământă ceva. Ar vrea să vorbească, dar parcă se teme de

prezența şi autoritatea celor trei țațe nătăflețe. Până la urmă, nu mai rezistă şi începe să recite:

— Ba eu ştiu! Că eram mai la urmă... S-au întâlnit cu încă o dubă, plină şi asta cu lăzi, apoi s-au dus toți în dosul tarabelor din bâlci. Cât era de mare larma din iarmaroc, gălăgia pe care-o făceau ei, acolo, le-ntrecea pe toate... Gâlceavă mare, nemaipomenită... Pesemne că se şi încăieraseră între ei, căci zburau lăzile şi sticlele pe deasupra tarabelor, de-ai fi zis că te afli la circ... Ce s-o mai fi întâmplat, asta nu mai ştiu, pentru c-am dat fuga într-acoace, să-i ajung din urmă pe-ai noştri...

După ce mă consult din priviri cu doctorița, veterinarul şi forestierul — însă destul de dificultuos, deoarece bateria "Bombiței" era vizibil pe sfârşite —, decid că-i cazul să transmitem salvatorilor noştri povestea comorii descoperite de Gulliver Naiba.

Totuşi, înainte de-a demara, mă nelinişteşte un gând. Când, Dumnezeu, avuseseră vreme să isprăvească forajul din grota Guşteriței şi, mai ales, să mai şi încarce lăzile în dube... Şi mai e ceva, ce fel de comoară e aia, care se transportă şi-n sticle? Deocamdată pun deoparte aceste probleme şi iau cuvântul:

— Dragii mei, ştiți cu toții că-s scriitor... Acuma, însă, vă spun un secret, pe care nu-l cunoaşte prea multă lume, ci numai prietenii cei mai buni...

— Spune-ni-l şi nouă, tovarăşu creator, că şi noi ți-s suntem prieteni! — mă îmbie Poroambă Câşu.

— Sunt şi detectiv!

Murmurul asistenței mă emoționează.

Ioana lui Colarete, una din cele mai asidue lectoare ale bibliotecii din Colțiilupchii, le explică celor trei țațe nătăflețe:

— Cinelor, nu vă temeți, detectiv înseamnă un fel de polițist, dar care prinde hoții şi tâlharii numai din plăcere. E şi ăsta un dar de la Dumnezeu... Întocmai ca şi câinii. Unii latră şi ne păzesc casele, alții, cărora li se spune câini-polițişti, adulmecă, amuşinează urmele hoților şi pungaşilor şi te duc drept la ei... Aşa face şi tovarăşul creator! Am citi multe cărți cu detectivi şi-s oameni de ispravă... Numai c-au pierit cărțile de la biblioteca noastră, pesemne că le-au furat hoții, ca să nu-nvățăm şi noi cum să-i dăm de gol!

Cina Moşca, mai intelectuală, pricepe imediat despre ce-i vorba:

— Bravo, Ioano, acuma ştim şi noi precis ce-i aia detectiv, că de la televizor s-ar fi zis că-s numai bătăuşi... Mulțumesc, maică, să trăieşti. Va să zică, băiețelul ăsta le miroase urmele şi-i înhață... Halal să-i fie... Aşa nas mai zic şi eu...

Din motive de timp, renunț să aduc precizări în privința profilului complex al unui detectiv de excepție, aşa cum sunt eu, şi trec mai departe la expunerea problemei:

— Ce să mai lungim vorba, există bănuiala că Gulliver Naiba, împreună cu oamenii lui, a descoperit o comoară în peştera Guşteriței!

— Comoară? — se miră, în cor, asistența.

— Da, comoară, şi nu mă mai întrerupeți. Însă legile nu îngăduie ca o comoară să fie înstrăinată sau să intre în posesia unui singur individ. Comorile-s ale noastre, ale tuturor. Şi trebuiesc predate statului. Datoria noastră-i să anunțăm Miliția... Dar, ca să nu ne facem de râs, trebuie să verificăm dacă-i într-adevăr vorba despre o comoară, să aflăm unde-au ascuns-o şi-apoi să oferim Miliției toate datele...

Gheorghe a lui Staragică, entuziasmat de descoperirea mea, îşi manifestă imediat adeziunea, aproape strigând:

— Să ne trăieşti, tovarăşu creator, acuma-s lămurit. Eşti mai tare ca Colombie, hăbăucul ăla de la televizor. Şi nouă, ne dă ceva?...

Întrucât nu cunosc prea bine prevederile legii, nu mă avânt în detalii de ordin material. Totuşi, îl stimulez oarecum pe Staragică:

— Cred că da!...

— Cum aşa, meştere, crezi numai? — se dezumflă nea Gheorghe.

În clipa când intenționez să clarific nedumeririle amatorilor de premii, se produc două evenimente de importanță capitală. Se stinge lumina farurilor, bateria dându-şi duhul într-un ultim pâlpâit, şi răzbate până la noi un tropot mărunt, de patruped cavalin.

În bezna în care ne înconjoară, numai luna mai furnizează puțin curent. Insuficient, însă, pentru a distinge grupul ecvestru care se apropie încet, dar sigur, de noi. Copitele sună ritmic, nu excesiv de puternic. Abia când claxonează insistent, pe două tonuri, avertizându-ne sosirea, recunosc făptura firavă a lui nea Dobre, măgarul doctoriței. Călărețul din spatele măgarului încearcă să ne identifice, apoi, recunoscând-o pe țața Catarița, începe să răcnească:

— Țață, țață, nenorocire mare! Văleu, Doamne, ce ne facem! C-or să ne omoare pe toți! I-au tăiat pe tovarăşa moaşă Țilimindriu şi pe domnul doctor Pomapadur... Veniți degrabă, nu mai zăboviți!...

— Măi Nilă, te-ai zărghit de tot? Dă-te jos şi vorbeşte! — se impacientează țața Catarița. Halal strănepot, care se scapă pe el la întâia încercare.

Îl ajut să coboare de pe nea Dobre şi-l trag lângă noi, mai în bătaia lunii. Băiețandrul arată speriat de moarte. Lac de năduşeală, tremură tot. Însă nu-i exclus ca țața Catarița să aibă dreptate în privința afirmației sale din urmă. Ca să-l liniştesc, îi iau un interogatoriu blajin, de gradul doi:

— Cine i-a omorât, măi Nilă?

— Nu se ştie precis care pe care...

— Cum?

— Ori doctorul pe moaşă, ori moaşa pe doctor!...

— Nilă, fii atent, te-ai văietat că-s amândoi morți, nu?

— Da...

— I-ai văzut la locul crimei?

— Nu... Când m-am dus la “moara dintr-un dud”, nu mai era nimeni, ci numai băltoaca de sânge din bucătărie...

— Dar cine ți-a spus c-au fost ucişi?

— Lumea din bâlci, că toți vorbesc numai de asta... Acuma-i caută domnul Gulliver peste tot... nea Lae al lui Parşolea s-a suit în dubiță şi s-a dus după ei până şi la Câmpina, să vază dacă nu-s acolo... Nu i-a găsit şi s-a întors numai cu-o grămadă de lăzi...

Lucrurile se complică. De astă dată, trebuie să ne ocupăm nu numai de comoara magului şi-a acoliților săi, ci şi de găsirea cadavrelor, dar şi de identificarea criminalului.

Pe Geca l-au podidit lacrimile, curgând din el ca dintr-o cişmea. Demn, bărbăteşte, se vaietă încet, îngânând:

— Polină, Polină, te omorî banditul de Tulli...

Iermolai Bâc se vâră incompetent în discuție:

— Omule, nu te supăra, aşa-s crimele pasionale! Nu Tulli a asasinat-o, ci Polina pe el... Pentru că nu vroia

să-i acorde nici un pic de atenție, în ciuda curții disperate pe care i-o construia moașa...

Milica Manzur nu mai rabdă şi izbucneşte:

— Ați înnebunit cu toții, de când cu detectivul nostru... Toți vreți să descoperiți criminali... Lăsați-l pe el, că-i om cu experiență!

— Merci, coană Milico — îi mulțumesc eu. Nevinovăția băiețandrului ăsta, după părerea mea, a intuit adevărul... Până îmi voi termina ancheta, presupun că s-au ucis reciproc. Şi nu cum spune Iermolai, ci invers... Disperat de insistențele moaşei, într-un acces de inexplicabilă demență, mai întâi a omorât-o pe ea, apoi s-a sinucis... Iar de moartea lui e vinovată Polina... Deci avem de-a face cu-o dublă crimă, dar executată unilateral... Nu ştiu dacă vă e clar, dar aşa văd eu lucrurile. N-am dreptate?

— Nu! — țipă îndurerat, într-o gamă minoră, Geca Leoveanu-Zbanț. N-avuşi dreptate! O omorî, dar fără să se sinucidă! Şi fugi ca un laş, târând după el cadavrul bietei Poline! Ai datoria să-l prinzi, să-l predai Miliției, ca să-l execute în fața lumii...

Constat că durerea îl orbeşte pe Geca, dincolo de limitele suportabilului. Îl las să-şi rumege amarul şi trec la măsuri imediate, transmițând indicațiile cuvenite lui Poroambă Câşu şi Romaniță Curentu.

Pornim în grup, avându-l în frunte pe nea Dobre, care tractează ce-a mai rămas din “Bombiță”, îndreptându-ne spre Colțiilupchii. Țața Catarița îl tot sâcâie pe strănepotul Nilă, cerându-i informații suplimentare, cina Moşca se închină la fiecare pas, iar ceilalți cară fiecare câte un detaliu al “Fiat”-ului.

Nea Gheorghe al lui Staragică, la un moment dat, se opreşte şi i se adresează lui Patruzec:

— Valine, treci tu pe partea cealaltă a maşinii!

— De ce, nea Staragică?

— Măi, ce eşti prost? Nu vezi că duci uşa din stânga, în vreme ce mergi în dreapta automobilului? Dacă le-ncurcăm?

— Să ştii că ai dreptate, schimbăm locurile... Dar eşti sigur că tinicheaua pe care o porți cu dumneata e chiar uşa maşinii?

27. Motoazilul de noapte

Fără contribuţia excelentului nea Dobre, măgarul doctoriţei, care trage la “Bombiţă” ca un cal de Normandia, nu ştiu ce ne-am fi făcut.

În pofida forţelor reunite ale celor două grupuri — salvaţi şi salvatori —, ne-am fi deplasat ca nişte omizi, dacă n-ar fi intervenit patrupedul mai sus citat. Însă, devenit pradă unei inspiraţii subite, dar şi neaşteptate, nea Dobre a zbughit-o la trap, remorcând după el “Fiat”-ul, într-o cursă demenţială, depăşind toate recordurile omologate de specia sa din ordinul ongulatelor, familia echideelor.

Prevăzând şansa unică a “Bombiţei” de-a se dezintegra definitiv, ne angajăm cu toţii într-un cros gigantic, fantastic, gonind ca apucaţii pe urmele intrepridului asin.

Abia când ajungem la “moara dintr-un dud”, atunci realizăm latentele rezerve interne pe care le posedă omul. Le constatăm, dar ne şi prăbuşim sleiţi de puteri, gâfâind sufocaţi, fiecare pe unde putem, în splendida livadă ce adăposteşte sediul oazei mele de linişte.

Nea Dobre, infatigabil, îşi continuă demonstraţia, gonind cu maşina după el, ocolind cu abilitate nucii şi merii, majoritatea pomilor din incinta împrejmuită cu gard de glădiţă. Îl urmărim numai cu auzul, deoarece nici clarul de lună nu-l mai face vizibil. Bufnitura ce răzbeşte până la noi, suficient de puternică, ne satisface pe deplin. Putem răsufla liniştiţi. Totul s-a terminat cu bine.

Apariţia lui nea Dobre, ivindu-se din fundul livezii, ne convinge de sfârşitul suferinţelor noastre. Cu atât mai mult, cu cât îl zărim singur, fără “Fiat” din care

târăşte după el doar bara de protecție din față, în splendida şi noua ei formă de sculptură metalică abstractă. Iar asinul se autopremiază, pornind să mestece pălăria de paie a lui Poroambă Câşu.

În vreme ce privesc atent la nea Dobre, care se desfată cu furajul concentrat furnizat de acoperişul căpățânii fântânarului, mi-amintesc brusc că-i cazul să mobilizez echipele ce se refac la iarbă verde, în plină beznă.

Mai înainte de-a căpăta dreptul la odihna nocturnă, suntem obligați să cercetăm locul crimei, asta în primul rând, iar după aceea, să elaborăm un plan de bătaie, pentru a doua zi, deoarece, pe timp de noapte, iarmarocul e închis.

— Omule, nu te supăra, dar ce mai aşteptăm? — îl aud îngânând pe Iermolai Bâc, dar c-un surâs atât de stins, încât pare atins de-o gravă afecțiune a corzilor vocale, dacă n-o fi cumva şi-o astenie de surmenaj.

— Gând la gând cu bucurie! — îl felicit eu. Sunt satisfăcut că te frământă aceeaşi problemă...

— Dar bineînțeles, pentru că mor de somn, pic din picioare! — conchide, invers decât m-aş fi aşteptat, fratele Laie. Deci plecăm pe la căşile noastre, să ne culcăm!...

Dezamăgit de reacția defetistă a forestierului, sunt nevoit să refuz propunerea sa, însă cu delicatețe sufletească:

— Nu doarme nimeni până nu examinăm bucătăria! — anunț în gura mare, ca să mă audă nu numai Iermolai Bâc, ci şi echipele reunite. În felul acesta, Bâc n-are nici un motiv de-a se considera jignit.

Însă Geca, pe care nu l-aş fi crezut atât de entuziasmat de idee, îmi acceptă imediat sugestia:

— Formidabil! Maestrul Conan nu se dezminte! Numaidecât la bucătărie, poate mai găsim ceva de-ale mâncării!…

— Cum de te rabdă inima să-nfuleci lângă sângele Polinei, nefericitule! — îl admonestează Milica Manzur. Haideți, oameni buni, să-l ajutăm pe maestrul Conan… Mai întâi, cercetăm bucătăria, apoi anunțăm organele de Miliție şi după aceea mâncăm!

Bineînțeles, nu putem încăpea cu toții în kicineta “morii dintr-un dud”. Asistența rămâne în afara odăii, iar eu, care ocup destul spațiu, plus Milica, Geca şi Laie, inclusiv nea Romaniță Curentu, în calitate de reprezentant al populației de-afară, privim emoționați băltoaca de sânge, unica urmă a asasinatului care s-a comis aici.

— Biata Polina! — geme înfundat Zbanț.

— Dar dacă-i sângele dentistului? — intervine Laie, mult mai imparțial decât olteanul.

— Imposibil! Ăla n-are sânge, ci bulion! — tranşează Geca Zbanț.

Cred că veterinarul se-află pe-aproape de adevăr. Pentru că materia de pe duşumeaua kicinetei are o splendidă culoare de suc de tomate. Dacă ar fi fost sânge, chiar şi-al Polinei, nu numai al dentistului, ar fi trebuit să se-nnegrească de mult.

— Doctorițo — zic eu —, am avea nevoie de-o eprubetă, să trimitem la analiză o probă din sângele ăsta… Mă paşte bănuiala c-ar putea fi altceva, eventual chiar zeamă de roşii…

— Nu-i nevoie de nici un laborator! — prinde Milica ideea din voleu, după care-şi vâră degetul în băltoacă, şi-l duce la nas. Ai intuiție, grasule, e bulion şi încă, proaspăt!

Încep să-mi recapăt încrederea în neobişnuitul meu simț de observație. Înseamnă, deci, că Polina Țilimindriu nu-i moartă şi nici asasinată. Dar mă deranjează faptul c-a îndrăznit să-şi prepare proviziile de iarnă tocmai la mine, fără să-mi ceară permisiunea.

Geca Leoveanu nu-i de acord cu concluziile mele. Deşi nu le-am dezvăluit cu glas tare, pesemne că-mi sunt întipărite pe chip.

— Nu-i în regulă, maestre, nu-i chiar aşa... De ce dispăru cu javra aia de felcer, dacă nu făcură nimic altceva decât bulion? Şi de când se ocupă dentistul cu arta culinară?

Şi mie mi se pare suspectă dispariția celor doi. Dar îl liniştesc pe oltean:

— Geca, iubitule, totu-i în cea mai perfectă regulă... Ce nu-nțeleg, e-altceva. În ce-au fiert roşiile? Şi, mai ales, când? Dar mai există o posibilitate, tragică din păcate. Cei doi să fi fost realmente asasinați, iar sângele înlocuit cu bulion, pentru încurcarea pistelor...

Pentru a nu pierde timp cu deplasările, luăm hotărârea colectivă să dormim la “moara dintr-un dud”. Nu mai înainte de-a stabili un plan de bătaie. Care-i însă extrem de simplu, aşa cum sunt totdeauna marile idei. Planul îmi aparține, în liniile sale mari. La prima oră a dimineții, când se deschide iarmarocul, declanşăm o anchetă gigant, cu două obiective: descoperirea căutătorilor de comori, bineînțeles cu comoară cu tot, şi descoperirea celor doi, Polina şi Tulli, care ori sunt presupuşi morți şi despre care avem toate motivele să credem că-s în plină campanie de preparare a proviziilor de toamnă, ori sunt morți de-a binelea, ucişi de nişte necunoscuți, însă pricepuți la confecționarea bulionului de roşii. Dublă enigmă!

Geca Leoveanu-Zbanț, nespus de trist, mi se adresează cu ochi înlăcrimați:

— Ce rost are să-i mai căutăm? E-n zadar! Dacă porniră să fiarbă împreună bulionul, înseamnă că se vor căsători... Pompadur e plin de bani, iar Polina vrea să-i demonstreze calitățile ei de gospodină... Mai există o singură nădejde... Scumpa mea Polina nu-i capabilă să prepare nici măcar ochiuri la tigaie...

— Omule, nu te necăji, dacă se căsătoresc, pun rămăşag că nu Polina va fi cea care se va ocupa de bucătăria noului cămin... — îşi dă cu părerea Laie Bâc.

— Dar cine, atunci, că n-au părinți în viață, nici felcerul şi nici Polina?... — se întreabă, pe deplin justificat, Zbanț. Tot ea, săraca, după cartea de bucătărie pe care i-am dăruit-o de ziua ei!

— Îndoi-m-aş! — declară Iermolai. De astă dată, dacă n-a reuşit să scape din ghearele moaşei, Tulli Pompadur are toate şansele să se califice şi-n arta culinară... Unde danturile joacă un rol din cele mai importante!...

— Asta în cazul în care n-au fost într-adevăr asasinați!... — completez eu competent. Ceea ce nu-i deloc sigur, judecând mai atent lucrurile!

Organizarea dormitorului n-a prezentat cine ştie ce dificultăți. Cu ajutorul Milicăi, instalăm tripleta de aur a țațelor nătăflețe în dormitorul meu, unde le mai îndesăm şi pe Ioana lui Colarete cu Păunița lui Lucereanu. Bărbații urmează să fie cazați în tindă, la aer, dar lipsiți de confortul unui pat.

Bineînțeles, dată fiind ora înaintată, aproape miezul nopții, renunțăm la cina cea de taină, cu atât mai mult cu cât n-avem nimic în frigider, dar nici în cămară (iar, dacă-mi aduc bine aminte, “moara dintr-un dud” nu posedă aşa ceva).

Însă echipele reunite, sleite de vlagă, activează de mult pe teritoriile necunoscute ale somnului. Când să mă tolănesc şi eu, la locul pe care l-am ochit încă de la declanşarea operației, între Laie Bâc şi Geca Leoveanu, mă pomenesc interpelat:

— Frumos din partea matale, grasule! Te-am asistat, am contribuit la organizarea şi cazarea tuturor, iar pe mine m-ai uitat! Eu unde mă culc?

Milica Manzur, cu pleoapele umflate de nesomn şi oboseală, rezemată de pălimarul tindei, mă priveşte plină de reproşuri.

— Hai cu mine, scumpă doctoriță! — o liniştesc eu, uitând să-mi cer cuvenitele scuze.

Facem o nouă rânduială în dormitorul femeilor, redistribuind locurile. Unele se mai trezesc, dar pe cele trei țațe nătăflețe trebuie să le deplasăm cu mijloace proprii.

Oricum am suci-o şi învârti-o, după ce-am aranjat-o pe Milica Manzur la mijlocul imensului pat, una din persoane rămâne cu 75% în afara spațiului locativ. În cele din urmă, întrucât țața Catarița doarme ca un buştean, deşi e cea mai pirpirie în talie, o plasăm de-a curmezişul patului, la picioarele partenerelor ei de culcuş.

Fina Frusina, fiind mai lungă decât normalul, o-mpinge mereu, nițel câte nițel, până ce-o dă jos pe biata țață. Noroc că dorm amândouă adânc.

O scol pe Milica, analizăm împreună situația şi găsim o soluție excelentă. O mutăm pe fina Frusina cu picioarele la celălalt capăt al patului. Dacă mai dă din picioare, n-are decât să continue. Pentru că dă în perete. O plasăm la loc pe țața Catarița, o reinstalez pe doctoriță şi răsuflu liniştit. Gata. Toate femeile dorm în pace şi onor, sforăind într-un splendid cor. Pe cinci

voci. Sting lumina şi plec să mă culc şi eu. Somnoroase păsărele, noapte bună!

Iar noaptea-i de excepție, ca-n basme. Luna se joacă de-a v-ați ascunselea cu norii, stelele îşi mai ard din când în când filamentele, clipind tremurat, iar eu, aşteptându-l pe moş Ene la întâlnire, îmi simt genele lipicioase.

Mai apuc s-aud o bufnitură din dormitorul ocupat de grupul de comando al femeilor, dar nu-mi mai pasă. Ori e țața Catarița pe duşumea, ori fina Frusina şi-a trecut picioarele prin perete, ceea ce-i mult mai probabil, ştiu precis că şi lor li-i indiferent, întrucât dorm profund şi sănătos, aşa cum îmi doresc şi mie.

Peste noapte, de vreo câteva ori, am avut impresia că-s vizitat şi mângâiat de câteva exemplare canine (sau feline), am mai auzit, sau poate mi s-a părut, nişte zgomote în beci, dar am refuzat să mă las atras în cursă. Când m-am trezit, credeam că-s zorile. Dar realitatea cea mai reală trecuse de ora opt.

Mă desprind anevoie din îmbrățişarea olteanului, care abia consimte să-mi elibereze bustul, spunându-mi mereu la ureche: “Polino, mai stai, rămâi lângă mine, că-i scot dinții amărâtului ăla de felcer şi-i pun alții, din tablă ruginită, aşa cum face el cu nevinovații oameni de-aici, mai stai, Polino!”.

Regret, dar nu mai pot zăbovi în brațele sale. Trebuie să am grijă de organizarea anchetei gigant de la ultragrandiosul iarmaroc ce se desfăşoară pe meleagurile cătunului Colțiilupchii.

Deocamdată, îi mai las câteva clipe pe vajnicii bărbați din tindă, să-şi rumege ca lumea somnul, întrucât mi se pare urgentă trezirea sectorului femei. Poate ne încropesc ceva de-ale gurii. Căci se apropie cu paşi vertiginoşi ceasul breakfastului. Iar rezervele mele

alimentare, fiind de mult lichidate, drept să spun, toată nădejdea mi-e în țața Catarița şi Romaniță Curentu.

— Cioc! Cioc! — se aude bătând în uşa dormitorului.

E degetul meu. Dinăuntru, nici un răspuns.

— Bum! Bum! — bat în tăblia de lemn a uşii, de data asta cu pumnul, iar după câteva clipe, chiar cu amândoi pumnii.

Deoarece nu receptez vreun semnal corespunzător, intru la idee. Să se fi întâmplat ceva cu femeile? Asfixie colectivă? Sau s-or fi trezit mai devreme, plecând după merinde. Îmi iau cordul în dinți şi deschid puțin uşa.

Nici gând să fie asfixiate, dar nici trezite. Când intru în dormitor, un zumzet înăbuşit, trepidant, de intră în rezonanță toate obiectele din jur, inclusiv duşumeaua (care-i din lemn de dud) mă învăluie de pretutindeni. Parc-ar fi sute de escadrile de bombardiere grele, ce planează deasupra noastră, aşteptând clipa lansării rachetelor aer-sol. Populația feminină din odaie sforăie de zor, însă frumos, fără distorsiuni.

Bineînțeles, după cum bănuisem, încă din clipa când auzisem bufnitura, țata Catarița doarme pe jos, la capul patului. De fapt, singura rămasă în dispozitivul uriaş de dormit al lui Gulliver e numai fina Frusina. Dar nu cum o lăsasem, cu picioarele la perete, ci de-a latul patului. Restul muritoarelor fuseseră evacuate prin diversele colțuri ale încăperii, mai mult ca sigur din pricina zvâcniturilor de picioare, proprii sistemului de-a dormi al finei Frusina.

Îngrozit de cele văzute, remarc totuşi dispariția doctoriței. Jenat, dau să mă înapoiez spre uşă, decis să bat în ea până voi reuşi să trezesc aceste maşini minunate de zgomot.

— Stai! Unde te duci, grasule?

E glasul doctoriței. Care răsună ciudat, înfundat. După cum era şi normal. Întrucât, răsucindu-mi capul, o depistez sub patul uriaş, de unde-şi extrage anevoie trupul.

— Ce cauți acolo, coană Milico? — mă interesez eu.

— Odihna binemeritată, dar văd că nici aici nu se poate. De ce ne trezeşti cu noaptea-n cap? Şi mai mi-eşti dator c-un răspuns: unde plecai?

— Să-i scol şi pe bărbați, că ne aşteaptă zi grea...

— Bine. Eu mă ocup de femei, iar matale fă rost de niscaiva merinde. Mi-e o foame de lup...

Pe bărbați reuşesc să-i trezesc mult mai lesne. Mai greu e cu dezanchilozarea lor, pentru că toți acuză înțepenirea ciolanelor şi amorțirea trupurilor.

După ce le sugerez câteva exerciții de gimnastică de înviorare — aşa cum mă osândeau pe mine la Institutul de Endocrinologie, când sperau să mă slăbească —, oferindu-mă ca model, îi văd că-mi imită mişcările fără nici un entuziasm.

— Nene Staragică, frate Patruzec, ce faceți acolo?

Erau singurii care se mişcau mai activ, dar demonstrând nişte figuri cu totul inedite. Probabil o yoga locală!

— Ne trosnim oasele şi ne mai scărpinăm o țâră! — îmi răspund salvatorii noştri de ieri.

Romaniță Curentu, care-a abandonat de mult gimnastica propusă de personalitatea mea, mă întreabă insidios:

— Nu gustăm cevaşilea, tovarăşu creator?

— N-am de nici unele, nene Romaniță! Nu ştiu ce ne facem...

Barem de-aş mai avea nişte restanțe, ceva biscuiți dietetici.

— Ba eu ştiu ce-o să facem, măi copile!

Țața Catarița, în pragul uşii, între cina Moşca şi fina Frusina, mă priveşte numai zâmbet.

— În dimineața asta, mâncăm la iarmaroc. Au ăia nişte mititei grozavi! Ca să nu mai pomenesc de cârnăciorii borțoşei, fripți la grătar şi muiați apoi în ardei pisat, de-a dreptul în strachină. Şi, dacă avem noroc, aşa cum ni s-a-ntâmplat anul trecut, poate găsim şi-o păstrămioară de capră!…

Când aud ce recită atât de pasionat țața Catarița, mă străbate un entuziasm neobişnuit, care mă determină să lansez o invitație generală:

— Sunteți musafirii mei! Pe cai!…

— Omule, nu ți-e bine? Care cai? Nu vezi c-aici nu-i decât nea Dobre?

Iermolai Bâc, somnoros, în ciuda exercițiilor de înviorare, mă priveşte nedumerit. E clar că nu-i funcționează transistorul. N-a înțeles figura cu caii. Dar nu-i rea nici ideea cu nea Dobre.

— Îl invit şi pe el… S-ar putea să ne fie de folos? Gata, plecarea, nu mai trageți de timp… Mi-e foame!…

— Şi nouă, tovarăşu creator, ce crezi că ni-i? — mă desfide nea Romaniță Curentu, eliberându-şi de pe acum două găuri la curea.

28. Iarmarok-and-roll story

Suntem în cea de-a doua zi după echinox şi soarele blând de toamnă târzie ne mângâie sufletele. Iar gândul că vom vizita iarmarocul de la Colțiilupchii, unul din cele mai vechi din această parte a țării, despre care o auzisem pomenindu-l şi pe madam Nachtigal, la Posada, îmi gâdila plăcut sistemul nervos.

Plasat pe-o toloacă imensă, înconjurată de dealuri cvasimuntoase, iarmarocul se întinde pe-o suprafață de câțiva kilometri pătrați, unde se-nghesuie, una lângă alta, tarabe şi căruțe, chioşcuri, corturi din prelate, munți de varză şi grămezi de pepeni verzi, camioane şi dubițe, Imeseuri şi Trabanturi, Dacia 1100 şi 1300, autoturisme particulare, dar şi aparținând instituțiilor, trimise de directoraşi la cumpărături familiale, panorame, grătare în aer liber, stive de lăzi cu fructe, precum şi zeci de barăci, construcții temporare, din pefele sau pal, din materiale plastice sau din scânduri rebutate.

Pesemne că iarmarocul a pornit să funcționeze încă din zori, deoarece forfota lumii zbârnâie în surdină ca un bondar, fapt ce denotă stadiul de incipientă întărâtare a spiritelor. De la distanța la care ne aflăm noi, echipele reunite, avem în față imaginea coşmarească a unui furnicar gigantic, în care mişună multidirecțional mii de termite umane.

— Tovarăşu creator, haide bre să grăbim pasul, că rămânem nemâncați! — mă tot stimulează nea Romaniță, frământat şi dânsul de aceeaşi foame cumplită care mă bântuie şi pe mine.

Dar mirosurile îmbătătoare, ce răzbat până la noi, de mititei şi cărnuri la grătar, de pastramă grasă de capră sau oaie, mă liniştesc imediat.

— Nu-ți fie teamă, nene Curentule! Nu simți adierea vântului, încărcată de balsamurile naturii? — încerc eu să-l câştig pe nea Romaniță pentru poezia verbului. Încotro o pornim?

— Luăm bâlciul de la un capăt la altul! — propune țața Catarița, lingându-se pe buze. Începem de la grătarul cu mititei, ăla din umbra frasinilor…

Ideea parcurgerii întregului iarmaroc îmi surâde. Sub pretextul vizitării tuturor barăcilor şi exponatelor, ne putem efectua investigația, fără să fim observați. Trebuie să fie vreo urmă de-a magului sau de-a celor doi dispăruți… indiferent de starea în care se află, cadavre ascunse sau ascunşi în viață.

În orice caz, trebuie să mărturisesc că meseria de detectiv nu-i chiar atât de uşoară precum citim în romanele polițiste, unde Lemmy Caution se mulțumeşte cu nişte biete cafele şi “eggs and bacon” sau comisarul Maigret, cu porția lui de “cocoş în sos de riesling”, oferită la domiciliu de scumpa sa soție. Aici, la iarmarocul de la Colțiilupchii, lucrurile se prezintă infinit mai complex.

Pentru a crea iluzia realității, sunt nevoit să mă opresc la fiecare tarabă. Şi din sectorul de stat, dar şi la cele aparținând particularilor.

Mai întâi, consumăm vreo treizeci de mititei — pentru că suntem şi mulți —, dar nişte mititei de excepție. Motiv pentru care mai comandăm o şarjă, dar la altă tarabă, ca să nu intre oamenii la idei. Şi aceştia se dovedesc a fi la acelaşi nivel calitativ.

— Întinge-i în ardei pisat! — mă îmbie cina Moşca. Sunt nemaipomeniți, parc-ar fi făcuți de mine, zău aşa!…

Deoarece țața Catarița şi fina Frusina nu pregetă să lichideze întreaga rezervă de ardei pisat din strachina

grătaragiului, mă pune sfântul şi dau ascultare sfatului moaşei generale a satului.

Peste câteva clipe, mă aflu angajat într-un cross de pomină, mai tare ca 1 000 metri garduri, sărind peste coşuri şi paporniţe, ocolind mese şi grămezi de pepeni, pentru a năpusti la taraba cu răcoritoare, unde strig ca din gură de şarpe:

— Pepsi! Ci-co! Fructonadă! Dar cât mai urgent!

— Este, tovărăşele, dar s-a isprăvit adinenea! Bere nu poftiţi?

— Orice lichid, numai rece să fie!

— Atunci, vă dau un coniac, că berea trebuie să vină acuşica... Într-o jumătate de ceas, soseşte dubiţa... Iar mai pe seară, aducem ceva de spaimă...

Refac alergarea în sens invers (dar tot cu sărituri peste garduri), în căutarea echipelor pe care le abandonasem temporar, dar şi a unei găleţi de apă.

Îmi arde gura de parcă aş fi pulverizat-o cu un spray conţinând acid sulfuric. Limba mi se umflă din ce în ce mai vârtos, având tendinţa să ia foc la cea mai mică scânteie.

Noroc că dau peste un camion-cisternă. Un grup de cetăţeni, printre care recunosc şi figura unuia din admiratorii magului, se îndeletniceşte cu umplerea sticlelor. Pe care le recunosc. Sunt sticlele din grota unde-şi avea Gulliver Naiba depozitul de lăzi şi instalaţia de foraj.

Deşi pe flacon stă scris "Ţuică bătrână", îl înşfac din mâna cetăţeanului care-l umplea la robinetul cisternei. După ce sorb dintr-o suflare întregul conţinut, aproape un litru, constat că nu era vorba de ţuică, ci de apă potabilă, dar cu un lejer miros de poşircă.

Abia după ce-i mulțumesc, înapoindu-i sticla, stau şi mă-ntreb ce învârt toți oamenii ăştia din jurul cisternei, de nu-nceteză o clipă să umple sticlele din lăzile dispuse în munți de stive.

Dar îmi răspund tot singur, presupunând că iarmarocul n-are canalizare şi că s-a găsit vreun şmecher care se îndeletniceşte cu comercializarea apei (aproximative) din cisternă.

— Omule, nu te supăra, nu mai bea în halul ăsta, c-o să-ți facă rău! — mă consiliază Iermolai Bâc. Hai la umbră, sub nucii ăia, c-a dat comandă Milica să se frigă o jumătate de capră sub formă de pastramă... După asta, ai să bagi în tine atâta lichid, c-ai să zici că eşti motopompă!

Milica Manzur s-a înşelat amarnic, imaginându-şi c-o s-ajungă numai o jumătate de capră. Ieri s-a muncit vârtos şi oamenii sunt în curs de recuperare. Însă încercarea mea de-a mai cere o şarjă, păstrămioara fiind nespus de fragedă şi grăsuță, se izbeşte de opoziția maselor.

— Meştere — mă atenționează Geca Leoveanu —, mergem mai departe! Stând pe-un singur loc, n-avem cum să-i mai găsim pe Polina şi pe gangsterul ăla de felcer...

— Măi copile — se-aude şi glasul țaței Catarița —, ți-am spus că mi s-a făcut de cârnăciori... Mai bine luăm pastrama cu noi, s-o avem acasă, pentru diseară...

Nea Gheorghe al lui Staragică, susținut de Ioana lui Colarete, Păunița lui Lucereanu şi Patruzec numai că nu aplaudă inițiativa nătăfleței. Cina Moşca şi fina Frusina, mai operative, au şi-nfăşurat jumătatea de capră într-o bucată uriaşă de sac de hârtie.

Nu-mi rămâne decât să plătesc consumația, spre satisfacția vânzătorului care şi-a făcut planul pe toată săptămâna.

După ce-am lichidat stocul grătaragiului cu cârnăciori, de-a fost nevoit, bietul om, să-şi închidă temporar taraba, ne deplasăm în continuare spre mijlocul bâlciului.

Pe când trag cu ochiul în toate părțile, sperând să dau de vreo urmă a magului sau măcar a celor doi decedați, grupul de comando mă târăşte în direcția unei barăci mai încropite, de unde se-aude muzică populară. Dar care nu-i executată de-un taraf, cum îmi imaginam, ci de un magnetofon cu cinci difuzoare.

— Fii atent, grasule! — mă avertizează Milica. Îl vezi?

— Pe cine? E Gulliver pe-aici?

— Nu! În schimb, ai posibilitatea să-l vezi la lucru pe Lae al lui Parşolea… — mă asigură doctorița.

La taraba centrală a barăcii, Parşolea se aferează descărcând lăzi cu sticle, pe care le ascunde sub tejghea. Dubița, peste drum de tarabă, mi-e foarte cunoscută, mai ales după ondularea tablei de la caroserie. Iar lăzile cu sticle, aşijderea. Sunt aceleaşi din grota Guşteriței.

Imediat iau măsurile de rigoare. Pentru că, acum sunt mai mult decât convins, ne aflăm pe urmele comorii. Ne aşezăm cu toții la masa pe care am împlinit-o din patru măsuțe mai mici, strângând scaune de pe unde găsim. Ne aşezăm şi aşteptăm. Oricât s-ar face Parşolea că nu ne cunoaşte, nu-i reuşeşte pasiența. Deoarece cina Moşca, fără să mă consulte, răcneşte la el:

— Mă Lae, ia fă-te-ncoa!

Responsabilul cooperativei, care amenajase cu prilejul iarmarocului o baracă pentru desfacerea

produselor alimentare, în chip de restaurant popular, sau “birt”, cum i se zicea pe vremuri, se deplasează spre noi, dizolvând în zâmbetul său forțat două kilograme de miere (şi-aia falsificată). Ne salută obsecvios, de parcă l-ar fi cuprins bucuriile la văzul nostru:

— Să trăiți, sărumâna, cină Moşca! Ce mai faceți matale? Care-i porunca?

Cina Moşca îl cântăreşte din priviri, apoi, iarăşi fără să mă consulte, îi transmite comanda:

— Dacă eşti tot atât de isteț, precum erai când te-am adus pe lume, să ne faci o salată de roşii, cu ceapă multă, ardei gras şi usturoi, iar deasupra să-i razi o juma de kil de telemea de oaie… C-am mâncat atâta sărătură, încât ni s-a argăsit beregata! Ai roşii? Că suntem cam mulți!

— Cum să nu, cină Moşca! Aseară am făcut şi bulion şi mai am încă zece lăzi, aduse de la Câmpina… Imediat dau dispoziții!

Când aud de bulion, mi se luminează imediat mintea. E clar. Suntem pe pistă… Lăzile sunt aici, în dosul barăcii… Bulion a făcut… Precis că-i şi Parşolea amestecat în enigmaticul asasinat de la “moara dintr-un dud”.

În vreme ce examinez dispoziția barăcii-birt, la care lumea nu se prea înghesuie datorită, probabil, aspectului pretențios, bomba posedând mese cu hârtie, observ o activitate intensă în spatele dubiței. Câțiva indivizi descarcă ultimele lăzi, după care TV-ul pleacă în trombă, acoperindu-ne de praf. Dar insuficient ca să nu-l observ la volan pe celebrul motociclist Tițu Margiolea, bufetierul din Adâncuri.

Pe la două şi jumătate, după ce s-a ales praful de ligheanul cu salata de roşii, preparată conform rețetei

furnizată de cina Moşca, după ce Geca Zbanț a mai solicitat o nouă ladă cu sticle de bere şi nişte crenvurşti, destul de suspecți ca aspect, având o culoare ce te făcea să-i consideri mai curând ciuşti verzi, iar Milica l-a îndemnat pe Iermolai Bâc să comande un muşchi de vacă la grătar, stropit cu unt proaspăt, ca să i se mai "taie" — bineînțeles, totul pe socoteala mea, fiind invitații mei de onoare —, pe țața Catarița a-nceput iarăşi s-o împungă amintirile. Cu privirile pierdute în negura timpului, îngână încet un cântecel, pe care nimeni nu-l putea auzi.

Între timp, dubița a mai efectuat două transporturi de lăzi cu sticle. Parşolea a pus mâna, alături de ajutoarele lui, muncind ca un apucat. Probabil că-i retribuit în sistemul cu remiză, mă gândeam eu.

Pe la patru (şi ceva mărunțiş), după ce-am achitat nota, în care Lae al lui Parşolea mi-a trecut, mai mult ca sigur, şi bulionul de-aseară, dacă nu şi alte provizii de iarnă, apreciez că respir greu. Nu din pricina socotelii umflate, care mi-a dezumflat portofelul, ci datorită abuzurilor alimentare la care am fost incitat de bunii mei prieteni, printre care se află şi-un doctor şi care mă presează pe cord.

— Coană Milico — îi suflu la ureche doctoriței —, mobilizează lumea la o plimbare prin iarmaroc, că eu nu mă-ncumet, fiindcă risc să fiu considerat scârțan. Şi-n afara de asta, nu vreau să atragem atenția căutătorilor de comori, pentru faptul că lăzile din peşteră, nu ştiu dacă ai observat şi matale, sunt aici şi continuă să sosească mereu, în proporție de masă... N-ar fi rău să ne mişcăm puțin... Cu mâncarea asta, n-apucăm zile multe, doar eşti în branşă: colesterolul, tensiunea arterială, dispesiile gastrice şi-atâtea alte plăceri care ne aşteaptă... Hai s-o tulim!...

Iermolai Bâc, plin de bere ca un ţâfoi, încât ţâşneşte năduşeala din el ca dintr-un aspersor, mă interpelează:

— Omule, nu te supăra, ziseşi ceva de Tulli?

— Nu. Dar ce-i cu el?

— Păi, trebuie să fie pe-aici... fiindcă văd...

— Unde-i, că-l mănânc! — răcneşte deodată Geca Zbanţ, congestionat ca un parizer învechit. Unde-l văzuşi? Spune-mi, să-l sfâşii cu dinţii, să vadă el ce-i aia dantură de oltean!...

— Deocamadată, omule, va trebui să te mulţumeşti numai cu "Trabant"-ul lui... Uite-l colo! În definitiv, poţi să muşti şi din el, că-i masă plastică...

În mai puţin de-o secundă, Geca Leoveanu dispare din câmpul nostru vizual. Peste un minut, reapare. E palid, gâfâie şi asudă. Aproape că se bâlbâie când ne comunică:

— Ma... Maestre! E... e chiar "Tra-trabant"-ul Pompadurului... Pom-pom-pompadurul, însă, nu-i nicăiurea... Vrusei să-i fac praf maşina, dar nu fuse cu putinţă, e plină cu lăzi şi sticle până şi pe portbagaj! Dar îl aranjai pe nefericitul ăsta de Pom-pom-pom... Pompadur! Să-l văd cum mai pleacă... Acuma-i pe geantă, în pom... pom... pom...

— ...padur! — completez eu, pentru a-l scoate din dificultate pe superemoţionatul oltean.

— Nu, maestre, în pom-pom! Adică, în plop! Găoacea aia de maşină arată ca şi "Bombiţa" matale...

Nu-l mai ascult. Deoarece, dacă se adevereşte că-i vorba de maşina dentistului, înseamnă că nu-i mort şi-atunci mi se prăbuşeşte ipoteza. Târând după mine ambele echipe, mă-ndrept spre locul unde zărisem şi eu, parcat, un vehicul vagamente asemănător cu tărăboanţa dentistului.

Încărcată cu lăzi, atât înăuntru cât şi-n exterior, “maşina” arată satisfăcător. Cel puțin, după părerea mea, care-s destul de autorizat în materie. În afară de anvelopele lăsate pe geantă, nu observ nimic notabil. Decât, cel mult, faptul că lăzile aparțin aceluiaşi depozit din peştera Guşteriței.

— Ce i-ai făcut, domnule? — îl întreb excedat pe Zbanț, care-i în culmea bucuriei.

— I-am dezumflat cauciucurile, i-am zvârlit ventilele şi… şi…

Iar începe să se bâlbâie. Aşa că-l ajut:

— Şi?

— Şi i-am spart trei sticle!

— L-ai nenorocit! Aşa-ți închipui că l-ai nenorocit, spărgându-i trei sticle? — îmi manifest eu dezamăgirea. M-aşteptam să mi-l aduci aici, legat, împreună cu complicii…

Peste vreo jumătate de ceas, ne topim din raza “Trabant”-ului. În primul rând, pentru că dentistul refuză să-şi facă apariția şi, în al doilea rând, pentru a nu atrage atenția eventualilor săi acoliți… Pentru că-i clar. Dacă trăieşte, înseamnă că-i vârât şi el în “afacerea comorii din peşteră”… Plus omorârea Polinei.

Pentru prima oară, văd şi eu, la un iarmaroc, jocuri distractive de tip nou, în afara celor tradiționale, care, pe vremea mea, se chemau “roata lumii”, “căluşeii”, “lanțurile”, “uite leul, nu e leul” etc. Acum citesc firme scrise într-o limbă nouă, cel puțin pentru viitoarele victime de la Colțiilupchii. “Bowling mecanic”, “Flipper”, “Rotamin”, “poker-ball” şi multe altele, aşa cum întâlnisem doar pe teritoriul autonom al jocurilor de la Mamaia, Neptun, Olimpia şi alte localități limitrofe.

Babelor le scânteie ochii. Când mi-amintesc ce m-a costat odată la Sinaia-Cumpătu o scânteiere similară în fața unui “poker-mecanic” (sau “şaibă”, cum îi spuneau aborigenii), demarez rapid spre alte barăci distractive, poate mai puțin costisitoare.

Dar nici aici n-am şanse. Prima baracă ieşită în cale, spre nenorocirea unora dintre noi, reprezintă de fapt o arenă în aer liber (dar acoperită), pe care circulă demențial, ciocnindu-se, scăpărând din trolee, zeci de carturi electrice.

Entuziasmul țațelor depăşeşte orice limită.

— Cină Moşca — strigă țața Catarița —, neapărat trebuie să-nvăț a mâna automobilul, mai cu seamă dacă plec în Australia, la doctorul Priciu… Haidem, să nu mai zăbovim!…

Fără să mai aştepte eliberarea biletelor, toată lumea se avântă în motocarturile electrice, cu excepția mea, care mă târgui cu responsabilul stabilimentului de distracții contemporane.

Nici nu ştiu cine le-o fi instrumentat pe țațe, dar sunt primele care reuşesc să pună în mişcare diabolicele maşini…

În disperare de cauză, dar şi pentru a supraveghea desfăşurarea evenimentelor, sui şi eu la volanul unui electrocart. Nefiind proiectat corespunzător, agregatul se turteşte lejer, dar totuşi rezistă. Curentează nițel, fără să exagereze, aşa că demarez în trombă, intrând imediat în coliziune cu maşina “mânată” de țața Catarița.

Din pricina impactului, mă izbesc cu fruntea de minusculul volan, iar țața Catarița se pomeneşte catapultată din scaunul ei, efectuând un zbor planat de vreo câțiva metri, dar la mică altitudine, pentru ca

apoi să aterizeze în brațele unui individ aflat însă în alt electrocart.

Năucit total, cetățeanul încearcă să se desprindă din brațele țaței. Baticul bătrânei i-a învăluit capul şi conduce în beznă, nevăzând încotro îşi îndreaptă bolidul.

— Cină Moşca, fină Frusino, săriți, că mă fură tâlharul! — urlă țața Catarița, trăgând de capătul baticului, care se înfăşoară din ce în ce mai strâns în jurul gâtului personal al necunoscutului... Dacă află doctorul Priciu, nu mă mai ia de nevastă!...

Laie Bâc şi Geca Leoveanu, alertați de răcnetele Cataritei, pornesc vertiginos în direcția respectivă, strecurându-se printre nenumăratele maşini scăpate de sub controlul şoferilor panicați de eveniment. Ajung urgent în apropierea cartului cu doi pasageri, care navighează în derivă şi reuşesc s-o extragă pe țața Catarița din brațele nevinovatului cavaler mascat.

Operație destul de dificultoasă, apreciez eu, având în vedere că țața Catarița nu acceptă să-şi abandoneze baticul. În sfârşit, acesta se rupe, dându-ne posibilitatea să-l admirăm în toată splendoarea pe şoferul iadului.

— Brişcă! — se-aude deodată, pe mai multe voci, un strigăt colectiv, emanat de glasurile reunite ale echipelor noastre.

Căci, el era!

Dându-şi seama că-i în atenția generală, Brişcă sare din electrocart şi demarează pedestru printre maşini, într-un slalom de care nu l-aş fi crezut capabil. Pesemne că, astăzi, patronul nu i-a mai administrat misteriosul elixir. Altminteri, ținând seama de starea lui Brişcă, aproape permanentă, de suprasaturație alcoolică, avea toate şansele să moară electrocutat, în

atmosfera îmbibată de electricitate a arenei autodromului.

Catarița, care şi-a recăpătat cartul, porneşte în urmărirea lui. Geca, Iermolai, Milica, precum şi toți ceilalți membri ai grupului de comando, spre disperarea bieților oameni veniți aici să se amuze, organizează o cursă demențială, mai tare ca-n “Filiera franceză”.

Brişcă evoluează ca un acrobat din cei mai calificați, sărind peste capetele oamenilor, încălecând din zbor carturile electrice, agățându-se ca Tarzan de troleurile maşinilor, mai curentându-se din când în când, dar fără să reuşească evadarea din încercuirea urmăritorilor.

— Stai tu, încroşnatule, că te-nvăț eu minte să te dai la mine! — țipă strident țața Catarița.

În cele din urmă, nemaiavând altă scăpare, nefericitul încearcă să se agațe de tavanul din plasă metalică, care se află deasupra capetelor noastre, dar care-i şi încărcat de curent, fiind sub tensiune.

— Aoleoooo! Aoooleooo! — rage bietul Brişcă, străbătut de voltajul rețelei, scălămbăindu-se ca un clovn, demonstrându-ne nişte figuri de gimnastică, absolut insolite.

Noroc că responsabilul autodromului întrerupe curentul, săltând heblul de comandă.

Brişcă, o dată cu întreg parcul auto, înțepeneşte. Încetează să se mai bâțâie, după care se prăbuşeşte peste electrocartul aflat sub el. Care, spre nefericirea mea, e cel şofat de subsemnatul.

Peste câteva clipe, eliberându-mă de sub corpul accidentatului, îl aşez pe locul meu şi vreau să-i dau primul ajutor. Dar nu mai e nevoie, pentru că Brişcă începe să vorbească:

— Chemați-l pe conu' Gulliver, să mă scape din iad!

— Nene Brişcă, stai blând, c-aici nu-i iadul, dar nici raiul! — îl liniştesc eu. Te afli printre cunoscuți... Spune-ne nouă ce vrei?...

Invitați insistent de responsabil să părăsim autodromul, că-i deteriorăm planul de încasări, îl iau de braț pe Brişcă, îl ghidez până în afara incintei şi-l aşez pe scaunul de la pupitrul electronic de comandă, bineînțeles cu permisiunea amabilului diriginte al carturilor, care-şi repune în mişcare autodromul.

Împrejmuit de membrii echipelor noastre, Brişcă recuperează. Făcând un semn cu mâna, dau prietenilor mei de-nțeles să păstreze tăcere, căci purced la interogatoriul acolitului lui Gulliver.

— Unde-i domnul Gulliver Naiba? — îl întreb direct pe Brişcă.

— Umblă creanga prin iarmaroc! — declară acesta, destul de nerespectuos, după părerea mea, la adresa patronului său.

— Şi ce caută? — îi pun eu o întrebare încuietoare.

— Pe dracu'... adică, pe domnul Tulli...

— De ce? — insist, deoarece am impresia că-s pe calea cea bună.

— Pentru că s-a pierdut, s-a rătăcit... Iar esența devină se află la el... Domnul Gulliver e supărat foc... Fără esență, nu mai poate face minunea cea mare!...

— Măi, nea Brişcă, poate vrei să spui esență de vin...

— Nu! C-aşa-i zice domnul Tulli: esență devină!

— Nu cumva, esență divină?

— Ăsta-i cuvântul! — ofteză uşurat Brişcă, transpirând din belşug. Devină, nu de vin...

Acum încep eu să năduşesc. Dar nu mă dau bătut:

— Şi matale ce făceai la autodrom, gonind cu maşina electrică?

— Păi, tot pe domnul Tulli îl căutam şi eu… Că mi-a poruncit conu Naiba, să văz unde-i maşina dentistului… Şi mi-am zis că s-ar putea să fie aici, printre automobilele astea, că-i nebun după maşini!

— Bine, şi dacă-l găseai aici, unde-i duceai răspunsul domnului Gulliver?

— La hambarul cu puşti!

— Acasă, la dânsul? Ascunde arme în hambar?

Brişcă se uită la mine de parc-aş fi un extraterestru sau, în cel mai bun caz, numai arierat mintal. Îşi duce apoi arătătorul la tâmplă, imprimându-i o mişcare lentă de înşurubare. Abia după ce ia cuvântul, înțeleg semnificația gestului:

— Domnule, matale eşti cam tralala! Păi, unde să încapă atâta lume? Că toți vor să tragă la țintă… Hambaru-i la marginea iarmarocului… Dai un leu şi tragi o dată… Dacă nimereşti ursul, primeşti cinci lei… Dacă nimereşti în tovarăşul responsabil cu puştile, nu mai primeşti nimic… c-aşa am pățit eu… Ba m-a şi înjurat…

Acuma sunt în posesia unei informații excepționale, capitale. Ştiu unde-l pot găsi pe Gulliver Naiba. Deci, nu mai încape nici o îndoială, unde-i Naiba, tot acolo trebuie să fie şi comoara. Pentru convingerea echipelor, insist cu încă o întrebare suplimentară:

— Şi domnul Gulliver trage la țintă?

— Aş! Trage apă la sticle, din cisterna cumătrului Cambur, care lucrează la oraş, unde stropeşte străzile…

Mă adresez prietenilor mei, emoționat de vestea aflată, dar şi nedumeriți în acelaşi timp, întocmai ca şi personalitatea mea:

— Fraților, pe cai! Direcția: “hambarul” cu puşti.

Numai Geca Leoveanu-Zbanț nu-i de acord:

— Starăți nițel şi nu mânați! Ia spune-ne, măi Brişcă, fiindcă altminteri mă supăr, domnul Tulli, bată-l Dumnezeu, când se rătăci, fu şi domnişoara Polina cu el?

— Nu ştiu! Zău că nu ştiu… Că dânsa-i rătăcită de mult!

Considerând afirmația lui Brişcă drept un afront adus persoanei iubită, Geca Zbanț nu se mai poate stăpâni şi dă să-l îmbrâncească. Bineînțeles, nesuportând violențele, intervin instantaneu. Dar, interpunându-mă între cei doi, mă sprijin, fără să vreau, de tabloul de comandă electronică al autodromului.

Un trăsnet cumplit, urmat de-o bubuitură la acelaşi nivel, plus o lumină orbitoare, al cărui rost nu-l pricep, deoarece suntem în plină nămiază, izbucnesc toate trei deodată. Izolațiile electrice, probabil insuficient lăcuite, încep să scoată un fum plăcut mirositor, cu vagi arome de ulei de in.

Bineînțeles, întreg parcul de carturi al autodromului rămâne imobilizat, zecile de cetățeni asaltându-l pe responsabilul năucit de cele întâmplate, cu cereri imposibil de satisfăcut. Vor banii îndărăt.

— Bine, oameni buni, păi v-ați plimbat, v-ați distrat… Ce mai poftiți? Avem o pană de curent… Mâine se repară şi iarăşi o să vă dați în bărci…

Lumea nu-i de acord. Murmură, începe să strige:

— Banii! Sau bilete pentru mâine…

Reuşim să plecăm din incinta autodromului în bune condițiuni, după ce, bineînțeles, instalat la casa responsabilului, înapoiez banii cetățenilor. Dar, din portofelul meu… Asta numai provizoriu, restul

devizului de reparații urmând să-l achit mâine, când va sosi echipa de intervenții de la Câmpina. Totuşi, sunt nevoit să constat un lucru extrem de curios: capacitatea autodromului e mult mai mare privită dinăuntru decât dinafară. Pentru că, făcând socotelile, observ c-am plătit peste treizeci de bilete, în vreme ce aş fi putut jura că nu-i posibil să-ncapă în arenă mai mult de cincisprezece-douăzeci electrocarturi...

Brişcă, deoarece încă nu şi-a revenit de pe urma electrocutării, rămâne în posesia gestionarului, ca garanție. Dar, numai până mâine...

— Am zis eu să ne urcăm pe cai şi să plecăm la tir, dar văd că nu mai am bani... Trebuie să mă duc la “moara dintr-un dud”...

Propunerea nu-i reținută de colectiv, iar Iermolai Bâc se oferă:

— Îți împrumut eu cinci sutici... N-ai auzit ce-a spus Brişcă? Dai un leu şi tragi o dată...

— În cazul ăsta — opinez eu —, douăzeci de lei sunt mai mult decât suficienți!

— Dar după aia, nu trebuie să gustăm şi noi ceva, să ne mai prindem sufletele? — declară forestierul, aprobat de întreg colectivul.

29. Maşinării de tocat leuşteni: bowling, poker mecanic, flipper, căluşei... şi alte maşinaţii

Părăsim autodromul, oarecum deconcertaţi. Dar şi intrigaţi. Ce dumnezeu trage Naiba la sticle, din cisterna gospodăriei comunale? Chiar apă?

Neapărat trebuie să anchetăm situaţia la faţa locului, drept care ne îndreptăm în direcţia indicată de Brişcă, spre baraca de tir. Însă deplasarea masivului nostru grup se petrece în condiţii extrem de complexe.

Populaţia bâlciului a sporit sensibil, aproape dublându-se, dacă nu chiar şi mai mult. Nenumăraţi oameni au venit direct de la lucru, să-şi facă aprovizionarea de iarnă. Însoţiţi de neveste, soacre, copii şi nepoţi, gineri şi nurori, naşi şi cumetri, şefii de familie vizitează fiecare baracă, fiecare stand al producătorilor sosiţi de la câmpie, fiecare gheretă a Centrocoopului.

Bineînţeles, nimeni nu cumpără încă nimic până nu dă un ocol complet al iarmarocului, pentru a depista varza cea mai frumoasă, cartofii cei mai mari, sfeclele cele mai dolofane.

Zeci de camioane, căruţe, dube şi alte mijloace de transport marfar continuă să invadeze bâlciul, sosind cu tone de roşii pentru bulion, gogonele pentru murături, aparate de radio şi televiziune, pânzeturi şi stofe, confecţii şi mezeluri, mere, pere şi nuci, din cele timpurii, biciclete, motorete, maşini de cusut şi de călcat, un imens magazin universal în aer liber.

Muntenii descinşi din părţile Ardealului, mari meşteri în prepararea afumăturilor, descarcă din desăgile lor şunci întregi cât roata unui “Trabant”,

hălci de slană dată cu boia şi afumată, cârnaţi ruginii, groşi şi strălucind de grăsime, tobe şi cartaboşi, tot ce ne poate furniza porcul, cel mai drag prieten al omului în prag de iarnă.

Spre surprinderea mea, deşi suntem ghiftuiţi ca nişte ţâfoi, observ în ochii unora din însoţitorii mei scânteieri din cele mai bizare. Că n-or fi râmnind la cârnaţuri şi slane!

Dar nu-i las pradă ispitelor, ci-i rog să silească la drum, deoarece avem toate şansele să-l pierdem pe Gulliver Naiba.

Totuşi, ni se ivesc în cale fel şi chip de drăcovenii, în jurul cărora lumea dă buluc, iar ţaţele nu se pot stăpâni a nu-mi pune întrebări interminabile, care duc toate la unul şi-acelaşi lucru, anume cum să facă să-şi încerce şi ele norocul la jocurile mecanice, dar de hazard.

La ghereta cu "bowling", cina Moşca şi fina Frusina îmi fac praf, pe puţin, vreo patruzeci de lei. Noroc că se-ncinge prea mult motorul agregatului şi responsabilul întrerupe distracţia, până se mai răceşte entuziasmul mulţimii.

— Măi copile, hai să mai stăm o ţârişică! — mă roagă ţaţa Catariţa. De ce să tragă numai ele la bile? Eu nu mi-s om?...

O conving să ne deplasăm mai departe, după ce-i promit o haltă la "pokerul mecanic".

Sinistră idee!

În clipa când zăresc aparatele, prietenii mei se instalează imediat la rând. Iar după ce le dau monede de-un leu, pentru care a trebuit să schimb la casă o hârtie de-o sută, încep să tragă cu toţii la "şaibă". Se bucură ca nişte copii, mai ales când le ies câştiguri de doi lei, şase sau chiar zece.

Ca o culme, țața Catarița trage trei aşi şi agregatul începe să țăcăne ca o mitralieră, turnând în căuşul metalic câştigul cel mare, de 200 de lei. După ce numărăm banii, constatăm unele defecțiuni în sistemul electronic al maşinii, deoarece găsim numai 182 monede.

— Îi jucăm pe toți — strigă entuziasmată țața Catarița, împărțind câştigul tuturor membrilor echipei, dar păstrându-şi pentru sine partea leului —, îi jucăm pe toți, până-i sărăcim, fir-ar să fie ei de americani!

Milica Manzur, care joacă împreună cu Iermolai Bâc, dar pe banii mei şi-ai țaței Catarița, trage cu schimbul de maneta diabolicei maşini. Din când în când, exclamă de ne țiuie urechile:

— Am câştigat! Am câştigat şase lei! Formidabil! Mai dă-ne zece lei, nene maestrule, şi după aia plecăm!

Nea Gheorghe a lui Staragică joacă de unul singur. Concentrat, bagă leul şi priveşte încordat la figurile tabloului de câştiguri. Se hotărăşte greu. Să scoată trei rigi sau trei dame? Nu vrea să pară lacom... În cele din urmă, se decide, înşfacă maneta cu amândouă mâinile, ca pe-o coadă de baros, şi trage, icnind. Roata tamburului se-nvârteşte zgomotos, parcă sărită de pe bile, iar când se înțepeneşte, Staragică răcneşte în culmea încântării:

— Am ghicit-o! Ştiam că n-o să iasă nimic! Dar acum, îi nenorocesc, mai vâr un leu şi-mi scot toți banii, treizeci de lei în cap!...

Ioana lui Colarete, femeie cu grija banului, îi dă câte un leu lui Patruzec, să joace pentru ea. Bărbatul, încălzit de febra aurului, trage în disperare “la şaibă”, convins că va da lovitura cea mare. Însă, de fiecare dată, dă câte un leu.

Larma cea mai spectaculoasă are loc în jurul maşinii la care “lucrează” fina Frusina. Vajnica ţaţă a atras în preajmă-i majoritatea clienţilor din baraca hazardului. De când s-a îmbogăţit cu banii oferiţi de ţaţa Cataraţa, nu se mai uită la leu. Introduce moneda, trage delicat, de parcă i-ar fi teamă să nu demoleze instalaţia, şi aşteaptă plăcuta rafală de mitralieră. Ţăcăne mecanismul atât de cumplit, încât mă întreb dacă fina Frusina mai are unde să-şi ţină monedele.

Deoarece mi-am terminat mărunţişul primit de la ţaţa Catariţa, mă îndrept şi eu spre ciorchinele de oameni adunaţi lângă Frusina. Ovaţiile care izbucnesc, o dată cu sosirea mea, anunţă un nou câştig:

— Iar a scos trei aşi!

— Şi mai înainte a tras de două ori câte trei crai!

Dispozitivul ţăcăne în disperare, păcănind ca ţeava de eşapament a unei motociclete de curse.

După ce izbutesc să răzbat prin îngrămădeală, o-ntreb pe fina Frusina, cu gândul să-i atrag atenţia că norocul e orb şi nu ţine cât lumea şi c-ar fi bine să-şi ia banii, să mai avem de unde plăti şi alte distracţii.

— Cât ai câştigat, fină Frusino?

— Mult, tovarăşu creator! — gâfâie ea, fericită.

— Cât?

— Nu ştiu, că nu văd bine ce scrie acolo!

— Ai jucat înainte, fără să-ţi iei banii din căuş?

— Da. Ce să mai stau să-i număr… Lasă-i să se strângă!…

În timp ce maşina ţăcăne, numărând mecanic până la 200, atât cât se cuvine pentru cei trei aşi, mă plec să citesc suma înregistrată pe indicator. Paralizez. 650 lei!

— Gata, țață Frusino! Ajunge! Să nu-l mâniem pe bunul Dumnezeu! Luăm banii şi plecăm... Ştii matale unde...

În acelaşi timp, se opreşte şi dispozitivul de zgomot. Îi cer țaței batista, care-i cât un prosop, să turnăm banii în ea, şi vâr mâna în bunkerul unde s-au adunat monedele. Numai să țină batista, că trebuie să fie la vreo cinci kile de metal.

Mâna, însă, mi se înțepeneşte. Pentru că nu simte nimic metalic. Căuşul e gol, pustiu, vid...

Scandalul pe care-l provoacă fina Frusina e de groază. Responsabilul tremură gelatinos, încercând să spună ceva.

— Unde-s banii mei, hoțule? — orăcăie fina Frusina.

— Dumneata ştii să citeşti? — reuşeşte în cele din urmă să îngaime bietul cetățean.

— Cum să nu!

Nu pricep ce urmăreşte individul. Mă uit şi eu la tablou: trei aşi de toată frumusețea!

Responsabilul, care mi-a urmărit direcția privirii, mă atenționează:

— Citeşte mai sus, dolofanule! Mai sus! Ce scrie acolo?

Fără să vreau, mă aud silabisind:

— De... fect... Defect!

Mi se face o milă cumplită de fina Frusina, dar şi de banii perduți. Nu cei pe care ar fi trebuit să-i numere maşina, ci de monedele, multe, pe care le-a înghițit.

Fina Frusina, nedumerită de tristețea mea, mă întreabă blând:

— Tovarăşu creator, ce s-a-ntâmplat? Am câştigat prea mult şi nu-i voie? Sau nu mai are hodoroaga asta de melniță bani?

A fost nevoie tot de intervenția mea, care nu suport violențele, să-l apăr pe responsabilul maşinilor de vindicta publică. Am reuşit, doar cu câteva vânătăi la brațul stâng, să potolesc năvala mulțimii, ascunzându-l în spatele meu. Iar brațul vătămat era tot proprietatea mea.

Când am părăsit “pokerul mecanic”, cu vreo patru lei din cei o sută, m-am gândit că-i mult mai uman celălalt poker. Mai ales dacă nu-l joci pe bani, ci pe fasole. Dacă ai carte bună, te poți alege şi cu-o cratiță de iahnie...

La baraca “flipperelor”, ne-am distrat mult mai frumos. Adică fără emoțiile unor câştiguri datorate hazardului. Căci bani tot am dat. Dar din cealaltă hârtie de-o sută. Şi tot în monede de-un leu. Însă țața Catarița, care nici nu vedea prea bine, dobândise o asemenea îndemânare, încât nu mai vroia să părăsim localul, până ce nu va atinge suma de 100 000 puncte.

Noi, ceilalți, care deşi vedeam perfect, mai cu ochelari sau fără, n-am reuşit decât s-atingem suta. Dar, de lei... Şi iar am plecat mai departe. Cu speranța că, de astă dată, nu ne vom mai opri decât la hambarul cu puşti. Unde, dacă vom avea noroc, poate că-l vom surprinde pe domnul Gulliver Naiba în exercițiul funcțiunilor sale magice, dar şi-n acelea, mai noi: deturnător de comori.

După-amiaza frumoasei zile de septembrie începe să se deterioreze. Ori din pricina îmbulzelii, ori din cauza aventurilor comise cu stomacurile supraîncărcate, simțim că ne topim de căldură. Timpul improbabil, aşa cum fusese prognosticat pentru întreaga lună, virează spre aspectul celor mai toride zile din iulie, când se înregistrează 36 de grade

Celsius, în locul celor opt fronturi de ploi anunțate, dar care nu se prezentaseră.

Curg apele pe noi, de parcă am fi la baia de aburi. Batistele fiind de multă vreme transformate în biete otrepe şiroind de sudoare, suntem siliți să oprim, din zece în zece metri, la chioşcurile de răcoritoare. Care răcoritoare, gheața absentând cu desăvârşire, sunt un soi de ceaiuri calde, dar gazoase. Asta, în cazul fericit când mai există Pepsi, Ci-co sau alte improvizații locale, îmbuteliate.

Însă microgestionarii gheretelor, plini de inițiativă precum şi de milă față de populația însetată, fabrică la fața locului, din apă potabilă şi diverse siropuri inidentificabile, cele mai originale răcoritori. Absolut nenocive. Fără de care nu şi-ar mai putea economisi banii pentru o Dacie 1300.

Microgestionarii, nefiind străinaşi, ci recrutați din forțele locale, de pe la Câmpina, Breaza sau Ploieşti, sunt cunoscuți de-ai prietenilor noştri, domiciliați în Colțiilupchii. Profit de împrejurare şi, la fiecare pahar băut, întreb mereu:

— Nu l-ați zărit cumva pe Gulliver Naiba?

— Cum să nu! Adinenea a trecut pe la noi...

Din răspunsurile colectate la cel puțin cincisprezece chioşcuri, ar rezulta că Naiba îi dă o mână de ajutor responsabilului cooperativei, Lae al lui Parşolea, care asigură aprovizionarea gheretelor, servindu-i drept curier itinerant.

Însă, de la alte zece tarabe, aflate în subzistența unor organe comerciale exterioare, aflăm că bătrânul se afla la baraca de tir.

Astfel, reuşim să fim complet derutați, însă şi cu încă o hârtie de-o sută, “măritată”. Suntem mulți, însetați şi dornici de informații detectivistice...

Pe măsură ce ne apropiem de baraca de tir, ne întâmpină rafale de împuşcături, din ce în ce mai intense.

— Ce de lume, omule! — se cruceşte verbal Iermolai Bâc.

Într-adevăr, mulțimea ce se-nghesuie în jurul “hambarului cu puşti” întrece orice aşteptări.

— Machea or mai fi locuri? — devine Geca Zbanț neliniştit. Ce mă fac? Neapărat trebuie să pun mâna pe-o puşcă... Şi, dacă-i pe-acolo nenorocitul ăla de felcer de măsele, că trebuie să fie prin preajma bătrânului Naiba, îl împuşc...

— Stai blând, măi Geca — îl liniştesc eu —, nu-s puşti cu gloanțe, ci c-un fel de ace mai groase...

Geca Leoveanu-Zbanț nu-şi pierde curajul, pentru că mă bate pe umăr prietenos, de-mi simt articulația dislocându-se, şi mă asigură:

— Şi ce crezi tălică, maestre, c-o să steie rău cu vreo câteva ace dintr-ăstea în fund?

30. Dacă-i bâlci, păi bâlci să fie!

Baraca de tir, spre deosebire de celelalte stabilimente distractive, arată ceva mai încăpătoare, „hamabar cu puşti”, după cum bine o botezase Brişcă. Bineînţeles, organizatorii scontaseră (corect, de altfel) pe făloşenia bărbaţilor, care ţin să-şi demonstreze neapărat calităţile de trăgători, mai cu seamă faţă de femeile care-i însoţesc sau înaintea familiei, care-i obligată să-i admire şi-n această postură.

Zeci de ţinte multicolore, confecţionate din mucava, înfăţişând diverse fiare sălbatice, cunoscute mai mult din filmele proiectate de televiziune, în cadrul „teleenciclopediei”, precum şi orătănii domestice (curcani, gâşte, raţe, cocoşi) montate pe-un ingenios sistem de articulaţii, care le punea în permanentă stare de agitaţie, erau propuse eminenţilor trăgători aliniaţi în faţa tejghelei prevăzute cu puşti miniaturale şi muniţiile respective (nişte ace de dimensiunea unor cuie de tablă).

— Dai un leu şi tragi o dată! — răcneau animatorii stabilimentului, răguşiţi din pricina uzurii corzilor vocale. Nimereşti ursul, câştigi cinci lei, neamule!... Sau cinci lei, sau cinci gloanţe...

Puşcaşii, unii în picioare, alţii cu cotul proptit de tejghea, trăgeau în neştire, creând impresia unui uriaş safari desfăşurat pe întinsul meleagurilor africane. Pocniturile asurzitoare — puştile fiind acţionate cu aer comprimat — răsunau de pretutindeni în aplauzele furtunoase ale neamurilor adunate în spatele reprezentantului familiei. Ovaţiile nu izbucneau la atingerea ţintei, ci la anunţul triumfal, emis de fiecare trăgător: „fii atent, acuma nimeresc ursul!”.

Ovațiile nemairepetându-se, după ce emeritul țintaş apăsase pe trăgaci, era cazul să deducem că ursul scăpase cu mucavaua neperforată. Însă uralele răbufneau iarăşi, pentru că, tare la ambiție, cetățeanul mai scotea un leu, mai încărca puşca şi din nou anunța:

— Ferea, că-l fac ciur, mama lui de urs!

Pe când Iermolai Bâc se ocupa de pulverizarea celei de-a treia hârtii de-o sută, pentru achiziționarea de muniții destinate întregului nostru pluton de puşcaşi, eu mă strecor anevoios în spatele barăcii, sperând să dau de Gulliver Naiba.

Spre surprinderea mea, care pusesem o oarecare bază pe afirmațiile lui Brişcă, nici urmă de Gulliver. În schimb, mă trezesc față în față cu cisterna de apă. Probabil că gospodăria comunală a oraşului din apropiere posedă mai multe, deoarece la bâlciul din Colțiilupchii, cel puțin deocamdată, identificasem două. La gura cisternei, chiar lângă țuțuroi, o dubiță TV şi o stivă imensă de lăzi cu sticle, majoritatea flacoanelor fiind deja umplute cu apă.

Renunț la dezlegarea imediată a enigmei, deoarece o larmă cumplită se dezlănțuie în fața barăcii de tir. Când ajung la locul evenimentului, uralele se-ntețesc:

— Bravo, Catarițo! Ia banii!... Dă-i banii, hoțule, nu mai zăbovi, nu vezi că l-a nimerit?...

Fericită şi înnebunită de succesul repurtat, țața Catarița priveşte năucă la ursul decapitat. Atâția trăseseră în bietul urs de mucava, dar fără să-l rănească în vreun centru vital, încât cartonul se subțiase în dreptul gâtului şi-acuma cedase, iar fiara se bâțâia în continuare, fără cap, trepidând sub acțiunea articulațiilor mecanice.

— Nu vreau bani, dă-mi gloanțe! — strigă ațâțată bătrâna, cu ochii cât cepele. Acuma-l fac praf...

În aşteptarea promisiunii lansate de frenetica țață, lumea renunță la demonstrarea posibilităților personale.

De la primul foc, Catarița nimereşte iarăşi ursul. La gât. Şi din nou i se mai rupe o bucățică de mucava.

— Ieşi cu gloanțele, nenicule! — porunceşte, într-o stare de transă, vajnica țață. Dar, mai repede, că ne grăbim!...

Mulțimea se-mbulzeşte de pretutindeni, pentru că nimeni n-atinsese mortal, până acum, fiara pădurii.

Țața Catarița încarcă din nou arma pneumatică. Mă dau lângă ea şi-i şoptesc:

— Ocheşte cu atenție, țață Catarițo, că nu mai avem bani!

— Lasă-mă-n pace, măi copile! Nu mă-nvăța pe mine unde să ochesc... Crezi că mă uit la urs, când trag în el?

— Dar unde te uiți, femeia lui Dumnezeu? — o întreb eu, excedat.

— La țucalul ăla, din stânga ursului. Îl vezi?

Sigur că-l văd. Dar nu-i obiectul pe care-l numeşte țața Catarița, ci melonul lui Naiba... Nu se poate, îmi zic eu. Prea ar fi frumos. Iar dacă sub melon s-ar afla şi capul magului, atunci ar fi excelent.

De data aceasta, țața Catarița, distrată de conversația cu personalitatea mea, nu mai priveşte la „țucal”, ci se-ncruntă la urs. Dar trage, mai înainte de-a apuca să se uite iarăşi la vechea ei țintă. Şi iar nimereşte... Însă, în vârful melonului, care se clatină lejer. Fără să se clintească totuşi din loc.

— Cât dai pentru c-am nimerit în țucal?- se îndârjeşte țața Catarița, adresându-se responsabilului cu puştile.

— Nimic! — se bâlbâie acesta, pierzându-şi complet firea. Nu face parte din dotația barăcii...

Lumea începe să se supere, lipsită de spectacolul care tindea să devină interesant. Sunt chiar unii care vociferează:

— Atunci face şi mai mult...

— Pe puțin zece lei...

— De ce-l ții acolo, şmechere!...

Responsabilul, intrând oarecum în panică, anunță cu glas tremurând:

— Bine! Bine! Să mai tragă o dată!...

Catarița, considerându-se nedreptățită, ținteşte de-a dreptul în melon. Şi, ca o culme, iar îl nimereşte. Deşi normal ar fi fost să sfârtece în continuare mucavaua ursului. Melonul se clatină din nou. Mult mai mult decât data trecută. Însă nu cade din lăcaşul său, situat invizibil printre grămada de orătănii şi fiare multicolore.

Responsabilul manevrează, pe undeva pe sub tejgheaua tarabei, şi întreaga instalație de ținte începe să se bâțâie din ce în ce mai accelerat. Avem în fața ochilor un balet mecanic, grotesc. Mucavalele se hâțână frenetic, lupii îşi pierd, din pricina trepidațiilor, ochii de sticlă, vulpilor le cad cozile din plastic, cocoşii rămân fără creste, totul se dezintegrează ca-n filme. Numai melonul, spre surprinderea generală, nu intră în joc. Rămâne țeapăn, ca şi cum ar fi fost eliminat din angrenajele mecanismului de punere în stare de agitație a țintelor.

— Dacă-l dau jos, plăteşti zece lei? — se interesează ţaţa Catariţa, adresându-se individului care-o priveşte cu gura căscată.

Apoi acesta, scuturându-şi capul, îşi revine şi declară:

— Lasă-l în pace şi-ţi număr douăzeci de marafeţi!

Catariţa, pesemne, îl înţelege pe dos. Şi, din prima lovitură, nimereşte iarăşi melonul. Adevărată minune a naturii, de astă dată ţaţa ochise în urs. Melonul se prăbuşeşte printre mucavalele în mişcare.

— Uite-l pe Naiba! — răcneşte lumea, entuziasmată, dar şi înnebunită.

Într-adevăr, sub melon se afla capul bătrânului mag.

Gulliver dormea liniştit, ca şi cum nimic nu s-ar putea petrece în jurul lui. Acuma înţeleg de ce nu cădea atât de lesne melonul. Bătrânul mag, probabil obosit de munca manuală, prestată cu umplutul sticlelor, se refugiase la responsabilul barăcii de tir — prieten sau adept, asta nu se ştie — şi se cuibărise printre ţintele de mucava, în spatele lor, fiind convins că rareori se-ntâmplă să nimerească cineva o gâscă de mucava, cuprinsă de istericale, atunci când trăgătorul este cu chef, iar puşca-i mistificată.

Responsabilul, îngrozit, opreşte imediat panorama. Fiarele încremenesc, orătăniile încetează să mai dea din coadă sau cioc. Până şi spectatorii, care adineaori aplaudaseră performanţele ţaţei Catariţa, tac amuţiţi, neînţelegând prezenţa bătrânului Gulliver în acel loc absolut neobişnuit.

Singurul care se mişcă acum, dar „au ralenti”, este magul Naiba, nedumerit de absenţa larmei care-i legănase somnul. Se întinde, trosnindu-şi oasele, şi priveşte buimac în jurul său. Abia când vrea să-şi

îndese melonul pe căpățână și nu-l găsește, atunci îi trece prin minte să examineze mediul înconjurător. Pălăria în formă de oală, ca să nu-i spun pe numele dat de Catarița, zace alături de el, însă înfiptă țeapăn, cu acul tras de pușcă, în capul unei curci pirpirii. Remarcând rezistența melonului, la încercările sale de a-l surprinde, magul strigă cu glasul său popesc:

— Bucă, stăpâne, cine mi-a găurit pălăria?

Responsabilul stabilimentului, pe care acum aflăm că-l cheamă atât de pitoresc și autentic, nu mai apucă să-i răspundă magului.

Țața Catarița, cu pușca încărcată, se rățoiește iabrașă la Gulliver:

— Iacă eu, diavole, și iar am să ți-o găuresc, până ai să ne dezvălui unde-ai pitit comoara... Țin-te bine, scaraoțchi, că-ți fac țucalul ciur, să-ți strecori prin el creierii!...

Din clipa asta, evenimentele se înfierbântă. Catarița începe să tragă, nimerind aproape de fiecare dată în melonul bătrânului.

Gulliver Naiba, la strigătele Catariței, dar și-ale oamenilor speriați de împușcăturile babei, se zvârle printre țintele de mucava, târându-se pe brânci, în direcția unei ieșiri.

Însă Catarița se dezlănțuie și situația se deteriorează.

— Stai, că trag! — țipă țața noastră, în culmea fericirii.

Și trage mereu. Ia singură din munițiile de pe tejgheaua nefericitului Bucă, încarcă și trage înainte, nimerind pe unde poate. Când ne vede că intenționăm să-i luăm pușca pneumatică, trage și-n direcția noastră. Noroc că-l nimerește pe nea Gheorghe al lui Staragică doar în partea dorsală, mai jos de mijloc,

unde-i carnea mai moale. Milica Manzur îşi exercită imediat profesia, extrăgându-i acul cu degetele transformate în pensetă.

— Plecaţi din preajmă-mi, că vă găuresc bucile! — ameninţă, încântată, Catariţa. Mai bine ţineţi-i calea diavolului ăl bătrân, că ne scapă!...

Gulliver, cu spinarea arici de câte ace i-a înfipt Catariţa, se strecoară în continuare pe sub ţintele înţepenite. Însă, dificultuos.

— Omule! Hai după el, să-l scăpăm de urgie, că-l omoară bătrâna! — mă mobilizează poetul Bâc, pe care l-a abandonat blajinătatea caracteristică.

Fac un semn lui Zbanţ, care se adăpostise sub taraba stabilimentului, şi ne avântăm amândoi în direcţia bătrânului, strecurându-ne printre picioroangele ţintelor mobile, dar acum înţepenite.

Lumea, de astă dată încântată de iniţiativa noastră eroică, aşteaptă încordată rezultatul. Bucă, despre care se poate spune c-a-ncasat şi el câteva ace în regiunea care-i poartă numele, ne sare în ajutor, arătându-ne drumul cel mai lesnicios.

— Ferea, că vă puşc! — ameninţă Catariţa, trăgând acum în toate direcţiile, fără o ţintă precisă.

Când îl prindem pe Gulliver de picioare, strigăm ca nişte exaltaţi:

— Gata! E salvat... Ajutaţi-ne să-l scoatem de-aici!

Cina Moşca şi fina Frusina, care până acum se amuzaseră cumplit de performanţele Catariţei, strigă pe două voci către mulţime:

— Săriţi şi-nghesuiţi-o pe ţaţa!... Cu toţii deodată!

Catariţa, care se vede asaltată de oameni, şi încă dirijaţi de bunele ei prietene, se transformă într-o Calamity Jane a timpurilor noastre. Lipsită de muniţii, înşfacă puşca de ţeavă şi-o roteşte în jurul ei, ca pe-un

toroipan. Apoi se urcă pe tarabă, încercând să ne otânjească țestele. Lumea începe să sară peste tejghea, țața Catarița se aruncă asupra noastră, iar întreaga panoramă se prăbuşeşte într-un vacarm cumplit.

Peste mai bine de-un ceas, izbutim să fim extraşi dintre fiarele de mucava, orătăniile şi scândurile stabilimentului demolat. Geca Zbanț a rămas cu melonul lui Gulliver înfundat de-a dreptul pe figură, aşa că nu mai vede nimic şi strigă:

— Unde-i Pompadur? L-am văzut adineauri! Prindeți-l!... Tot atât de stresat se manifestă şi Iermolai Bâc:

— Omule, unde suntem, omule? Nu se mai termină bâlciul?

Singurul în deplinătatea facultăților mintale mă dovedesc tot eu, deoarece le arăt salvatorilor noştri grămada care zăcuse sub mine şi-i îndrumez:

— Aveți grijă de bătrân! Mi-e teamă că lui Gulliver Naiba i s-a făcut rău! Să vină doctorița Milica!

Din păcate, mă-nşelam şi eu. Mormanul e alcătuit numai din Bucă şi Catarița, uniți într-o îmbrățişare mortală. Însă țața e vie, căci începe să orăcăie:

— Tragi cu puşca, nu ia foc, păsărică cu noroc! Să vă fie de bine, la anul şi la mulți ani... Că mâine mă-ntorc şi vă puşc pe toți!

Bucă-i leşinat. Țața Catarița prezintă simptome de febră cerebrală. Iar Naiba nu-i nicăieri. A dispărut ca prin farmec. Pentru că tot se ocupă cu vrăjitoria!...

31. Şoferii iadului — remake local!

Spre surprinderea generală, responsabilul fostului “hambar cu puşti” n-are nici un fel de pretenții materiale pentru recuperarea pagubelor. Baraca de tir e complet demolată, însă totul s-a declanşat de la ascunderea bătrânului Gulliver Naiba printre țintele de mucava ale panoramei. Or gestionarul tarabei nu părea să fie străin de prezența magului în incinta stabilimentului. La urma urmei, scândurile n-au suferit nici o stricăciune notabilă, totul putând fi reparat şi reinstalat în mai puțin de două săptămâni.

Țața Catarița, despărțindu-se cu greu de puşca pe care trebuie s-o returneze gestionarului, dovedeşte o fantastică putere de recuperare, deoarece, trează de-a binelea, fără vreo urmă de “febră cerebrală”, spune acestuia:

— Măi Bucă, pesemne că-nvârteşti tu ceva cu diavolul ăla bătrân, de i-ai înlesnit fuga... Deocamdată, ia-ți îndărăt flinta, că i s-a strâmbat țeava... Dacă aflu c-ai fost în tamşă cu boşorogul, mâine mă-ntorc şi-ți fac iarăşi praf hambarul! Aşa să ştii!

— Țață Catariţo — se vaietă Bucă —, mă jur pe ce vrei că habar n-am încotro s-a topit domnul Gulliver... Poate-o fi murit şi şi-o fi luat zborul spre ceruri!...

— Glumezi, prostovane? — rânjeşte țața. Ăsta n-are ce căuta acolo, locul său e în iad, în străfundul pământului... Dar unde-i duba din spatele camionului ăla cu butoi de tablă?

Nici nu mai aştept răspunsul responsabilului, ci mă deplasez urgent spre locul unde găsisem parcate cisterna, dubița şi stiva uriaşă de sticle umplute cu apă.

Bătrâna, în ciuda vârstei, are totuşi nişte ochi ageri, de excepție. Pentru că, într-adevăr, vehiculul a dispărut. Dar încărcat, pesemne, întrucât stiva lăzilor s-a redus simțitor.

— Omule, cine-i nenea ăla, din cabina cisternei? — mă întreabă Iermolai Bâc. Şi de ce face semne?

În afara forestierului, în spatele meu se adunase întregul grup de comando, în aceeaşi formație de la începutul evenimentelor.

Milica, mai iute de minte, îl recunoaşte imediat pe cetățean:

— Păi, e pacientul meu, Guță al țaței Palagheia! Lucrează ca şofer la oraş, pe cisternele de stropire a străzilor... Dar ce-o fi vrând, de ne cheamă la el?

Lucrurile se lămuresc rapid. Guță se află în dificultate. Gulliver Naiba a plecat, fără să-i plătească transportul efectuat, iar el şi-a pierdut cheile de la maşină.

— Şi de ce ne făceai nouă semne? — îl întreb eu, intrigat.

— V-am văzut mai zilele trecute, cu-o maşinuță. Poate se potrivesc cheile!... Că-i musai să mă duc după bătrân, să-mi dea banii pentru osteneală... Două drumuri până la peştera Guşteriței, unde am încărcat cisterna.

Bineînțeles, deşi "Bombița" zace în livada de la "moara dintr-un dud", trusa cheilor se află totuşi asupră-mi.

— Şi-ncotro vrei să pleci, să-l găseşti pe Naiba? — întreb eu, convins c-am dat de informatorul ideal. Ştii unde-i acum?

— D-apăi cum! Când a ieşit din dărâmăturile panoramei, s-a suit la volanul dubiței şi-a pornit spre

Guşterița, să-l caute pe unul, Dulea... Zicea că, fără el, s-a dus totul dracului, şi comoara, şi banii!...

Realizez pe loc grandioasa înscenare a bătrânului Gulliver Naiba. După părerea mea, genială! Îşi camuflează comoara extrasă din peşteră printre sticlele transportate cu dubița. Mă nelinişteşte însă apariția noului personaj.

— Şi nu ştii cine-i Dulea?

— Cum să nu! Dentistul din Colțiilupchii, felcerul...

— Tulli Pompadur?

— Chiar aşa, cum îi ziseşi tălică... dar nu ştiu să aibă şi pompă! De-altmineri, îl caută toți, şi nea Parşolea, şi Tițu de la Adâncuri, şi nepotul lui nea Lae... Dacă stăm şi socotim pe degete, sunt patru dubițe pe urmele felcerului Dulea...

— Care patru?

— Păi, domnul Gulliver? Îl uitarăți?

— De unde ştie să conducă? — mă minunez eu.

— D-apăi cum! Nu-şi ține maşina la Câmpina, în curtea mea?

Gulliver Naiba, căpătând noi dimensiuni în situația actuală, mai ales că-i şi proprietar de automobil, nu mai putem zăbovi nici o clipită.

Peste un minut, mă instalez la volanul cisternei, cu Guță lângă mine, plus Milica şi țața Catarița. Stăm cam tasați, e drept, dar cei instalați pe laturile cisternei (restul grupului) au condiții mult mai inconfortabile.

Cheia de contact a “Bombiței”, fără nazuri, dă rezultate imediate. Se potriveşte de minune la “Buceagul” gospodăriei comunale. Tot aşa cum la broasca portierei mele se brodesc mai toate cheile confecționate de cooperativa “Progresul”: chei de Yale,

de lacăte, de uşi, indiferent de format, dimensiuni şi materialul folosit la fabricarea lor.

Peste alt minut, gonim cu şaizeci pe oră, urcând serpentinele ce duc spre Guşteriţa. Bietul Guţă, necunoscând posibilităţile mele de şofer de excepţie, transpiră copios la fiecare viraj luat doar pe două roţi, la fiecare gropan pe care-l survolez detaşat. Cisterna, din fericire, e goală. Şi pe dinăuntru, dar şi pe dinafară.

Pentru că singurul pasager (serios), legat cu cureaua de la pantaloni de-o armatură a cabinei, e doar nea Romaniţă Curentu. Care-mi bate disperat în acoperişul cabinei, pentru a mă atenţiona că mi-am pierdut clienţii pe drum.

Nu-i o problemă. Frânez vârtos, nea Romaniţă zboară mai în faţă, dar tot spânzurat de curea, iar Milica, ţaţa Catariţa şi Guţă se sprijină cu fruntea de parbriz. Fără să-l deterioreze. Manevrez, din trei mişcări, întoarcerea cisternei şi pornesc în căutarea celorlalţi. În mai puţin de trei minute, i-am cules pe toţi.

Binecuvântat de nea Gheorghe al lui Staragică, precum şi de femeile recunoscătoare, cu nişte cuvinte pe care nu le desluşesc, fiind rostite mai mult printre dinţi, întorc iarăşi camionul, de astă dată din două mişcări (plus un mic şanţ!).

Cu pasagerii bine ancoraţi, nu mai am necazuri. Accelerez serios, pentru a reduce din handicap, şi nu mai ţin seama de imperfecţiunile drumului forestier. Numai privirile îngrozite, ţipetele înăbuşite ale partenerilor de cabină mă avertizează asupra vitezei atinsă. Pentru că indicatorul acesteia nu mai funcţionează de mult, de când am trecut printr-un

gropan (minimum 60 cm) cu apă curată, limpede ca de izvor.

Un claxonat penibil, piţigăiat şi anemic, cere eliberarea drumului. Neposedând retrovizor, întorc privirea. Un "Trabant" vrea să mă depăşească. E total neserios. Pe unde? Bine că-ntorc capul la loc. Altminteri nici noi n-am mai fi avut mult de mers. Pentru că "Buceagul" o luase zdravăn spre pădure. Care-i alcătuită, în cea mai mare parte, din arbori.

Totuşi, nefericitul de "Trabant" reuşeşte performanța de-a mă depăşi. Dar cu ce preț! Aripa dreaptă-i lipseşte, acum, cu desăvârşire.

— E Tulli! — țipă Milica.

— Imposibil! — țip şi eu, din pricina urletului motorului. Maşina-i era cu toate roțile pe geantă. Şi-apoi, ce să caute la Guşterița, din moment de se ştie căutat de ceilalți?

Milica Manzur îşi vâră nasul în urechea mea şi răcneşte:

— Grasule, țin-te după el... Poate nu ştie că-i dat în urmărire de prietenul său, sau, asta-i altă posibilitate, merge chiar să-l întâlnească!

Are şi doctorița un grăunte de dreptate. Deci accelerez. "Trabant"-ul, dotat cu cauciucuri noi, dar de dubiță, plin de lăzi cu sticle, atât în interior, cât şi în exterior, zdrăngăne ca un tomberon cu geamuri sparte, încercând să se detaşeze de cisterna noastră.

Fantasticele alergări de maşini, văzute la televizor, în "Mannix", sunt nimic pe lângă demențiala noastră cursă spre moarte sigură.

"Trabant"-ul pierde lăzile pe drum, de parc-ar semăna cartofi. Noi trecem peste ele, călcându-le-n picioare, adică-n anvelope, şi ne aflăm pe punctul de a-l ajunge din urmă. Însă, radiatorul fierbe atât de

cumplit, încât motorul nu mai vrea să tragă, iar viteza coboară sub 15 km pe oră.

După un sfert de ceas, pe care l-am petrecut în jurul "samovarului" din care ţâşneau trâmbe de vapori, motorul s-a mai răcit.

— Măi copile — mă atenţionează ţaţa Catariţa —, şi ce facem cu ei, dacă-i prindem?

— Asta nu-i o problemă — o lămuresc eu —, principalul e să punem mâna pe comoară, să vedem din ce se compune, şi-abia după aceea o să ne gândim la hoţii de comori... Depinde de numărul lor... Dacă-s prea mulţi, ne-ntoarcem şi aducem ajutoare... Dacă-s mai puţini decât noi, îi imobilizăm şi-i încărcăm în cisternă, chiar în cazanul acesteia... De-acolo, n-au cum să ne mai scape...

Motorul funcţionează ireproşabil, deşi am impresia că radiatorul nu mai posedă de mult apa necesară. Deocamdată, însă, trage zdravăn. Atât de vârtos, încât peste câteva clipe vedem intrarea grotei Guşteriţa.

În faţa intrării, sunt adunate cele patru dubiţe pornite în căutarea dentistului, iar "Trabant"-ul acestuia se află presat între ele, de parc-ar fi un viţel sugând la patru vaci.

Norul de fum poluant, pe care-l emană eşapamentul "Trabant"-ului, plus gazele puternicelor motoare, cu care-s dotate TV-urile, ne informează că echipele sunt în stare de alertă. La un moment dat, dentistul demarează vijelios, răpindu-ne vizibilitatea. Peste câteva secunde, trece pe lângă noi, forţându-ne să optăm pentru şanţul din dreapta, neavând altă posibilitate de-a evita coliziunea.

Bineînţeles, ajutat de strigătele înspăimântate ale partenerilor din cabină, extrag cisterna din şanţ, ambalând la maximum motorul. Răstimp în care, cele

patru dubițe se avântă în direcția noastră, silindu-ne să intrăm din nou în şanț. De astă dată, mai adânc.

Şoferii iadului nici nu ne bagă în seamă, ci trec pe lângă noi cu o sută pe oră. Lăzile cu sticle zornăiesc înspăimântător, flacoanele se mai sparg, răspândind pe urmele dubițelor o dâră de lichid cu miros de suspect.

— Excelentă idee! — nu mă pot eu reține să exclam.

— Care? Să ne zvârle în şanț! — îngaimă, înspăimântată, Milica.

— Nu, doctorițo, pentru că, vezi matale, asta-i diferența între un detectiv de excepție, cum e personalitatea mea, şi-un cetățean de rând, neatent la mediul înconjurător. Gulliver şi acoliții săi, nu numai că şi-au camuflat comoara printre sticle, încearcă să ne inducă în eroare, lăsându-ne să credem că-s pline cu diferite alcooluri, din specia țuicii, dar trăgând lejer şi spre zeama de varză, dacă m-aş orienta numai după aromă.

— Uite ce-i, grasule, ştii care-i diferența între un doctor şi-un detectiv de talia matale?

— Sigur că da! — declar eu.

— Ai să râzi, dar nu ştii! Eu-s capabilă să-ți pun pe loc un diagnostic, pe când dumitale nu-ți stă în putință... Eşti bolnav rău, omule, rău de tot, suferi grav de megalomanie detectivistică... Rar mi s-a întâmplat să-ntâlnesc în cariera mea un caz asemănător...

— Te cred, coană Milico! Pentru că-s unic!... Acuma, să lăsăm discuțiile şi să pornim urgent după hoții de comori! Dați-vă jos, cu toții!

— De ce, mă copile?! — se miră cina Moşca.

— Ca să împingeți la camion, să-l scoatem din şanț...

O mână de oameni de nădejde, asta reprezintă minunații mei prieteni. În mai puțin de-o jumătate de ceas, nici mai mult nici mai puțin, cisterna se află din nou pe partea carosabilă a drumului forestier. E drept c-am fost nevoit s-abandonez volanul lui nea Poroambă Câşu, care mai dăduse gata o maşină, anume chiar “Fiat”-ul meu, deoarece, până nu m-am coborât din cabină, cisterna n-a binevoit să se urnească din loc.

— Pe cai, frații mei! — mă adresez eu grupului de comando. Benzină avem, curent este, apă…

— Ioc! Radiatoru-i gol, încât nici nu mai are ce fierbe în el! — mă informează Câşu.

— Atunci, jos de pe cai! — încerc eu să glumesc, pentru a mai reduce din tensiunea momentului. De unde găsim nişte apă?…

Bineînțeles, nimeni n-are aşa ceva asupra sa. Salvarea ne vine de la şoferul cisternei, Guță al țaței Palagheia:

— Cred că se mai găseşte un pic, pe fundul cazanului… — susține el, dar nu prea convins de cele afirmate.

Când reuşim să deszțepenim robinetul cazanului, izbucnim în urale. Pentru că apa ne împroaşcă aproape pe toți, făcându-ne hainele leoarcă. Însă mirosim atât de puternic a ouă clocite, încât duc la buze un colț de la gulerul cămăşii. Şi constat un gust tulbure, de țuică de prună mixată cu moare de varză, dar lipsită de orice identitate precisă. Pentru c-ar putea fi, foarte bine, şi-orice altă băutură alterată.

— Unde-ați încărcat ultima oară cisterna, frate Guță? — îl interoghez imediat pe şofer, cuprins de-o bănuială bizară.

— Păi, v-am mai spus matale, la Guşterița, aici! — mă lămureşte feciorul Palagheiei.

— Are Naiba izvor cu furtun!

— Are! Şi încă, cu pompă... Că dânsul s-a ocupat de umplerea cisternei!

— E-n regulă! Pesemne c-a dat peste o vână de țuică, chiar în stâncă, a captat-o şi vrea s-o exploateze! — devin eu ironic.

Țațele nătăflețe, însă, mă pricep greşit, deoarece supralicitează:

— I-a pus Dumnezeu mâna-n cap! — îl invidiază fina Frusina.

— Şi mai zice că-i omul diavolului, păcătosul! — acuză țața Catarița.

— De-aia spuneau şmecherii de la răcoritoare c-or să aibă ceva "tărie", încă din seara asta! — şi-aminteşte cina Moşca.

Țac-țac! Imediat mi se aprinde-o diodă în sistemul neuronic.

Operație de intoxicare magistrală. Gulliver Naiba joacă tare. Difuzează alcool prin rețeaua răcoritoarelor, abătând astfel atenția de la comoara extrasă din grota Guşteriței. Deci, ce mai calea-valea, bătrânul mag comite un al doilea act de încălcare a legilor.

Totuşi, mă zgândără un gând. De unde are bătrânul atâta basamac, încât îl transportă cu cisternele şi-şi mai şi mobilizează prietenii care pot face rost de dubițe, plus de Tulli Pompadur, versatilul dentist, posesor de "Trabant"?

O singură ipoteză mi se pare valabilă: comoara reprezintă mult mai mult decât costul câtorva biete cisterne umplute cu poşircă. Pentru că lichidul, pe care-l gustasem şi pe care-l turnăm acum în radiator, mi se pare atât de infam şi apătos, încât e posibil să-l

fi colectat de pe la neamurile lui Parşolea şi-ale lui Tiţu, bufetierul din Adâncuri.

Renunţând la o analiză mai aprofundată a problemei (din lipsă de timp, bineînţeles), lansez o chemare de alarmă:

— Încălecarea, fraţilor, că-l scăpăm pe Naiba! Dacă tragem tare, îl ajungem din urmă... Benzină avem, curent este, apă...

— ... avem, dar e poşircă! Numai să nu fiarbă-n radiator! — mă atenţionează Poroambă Câşu, întrerupându-mi discursul inflamabil.

Datorită vitezei, pe care n-am s-o determin, absentând la tabloul de bord un indicator valabil, îi ajung repede pe Gulliver şi acoliţii săi. Cursa continuă, dubiţele survolează gropanele şi şanţurile, iar "Trabant"-ul dentistului arată ca un vehicul selenar, nu mai posedă nici aripa din stânga, dar nici portierele.

Când constat că, până la ultima dubiţă, mi-au mai rămas vreo zece metri şi-mi pun probleme în legătură cu frânarea, "Buceagul" îşi rezolvă singur supravieţuirea. Motorul se opreşte din senin, hâcâind de vreo trei ori. Radiatorul zvârle vârtejuri de aburi spirtoşi, pesemne ultimele picături de poşircă.

Deoarece nu cred că-i posibil ca motorul să se fi-mbătat, ci pur şi simplu s-a gripat din pricina supraîncălzirii, las cisterna să ruleze în virtutea inerţiei.

— Am ajuns la "moara dintr-un dud"! — exclamă Milica Manzur, exact când se opreşte camionul.

Umbrele înserării porniseră de mult să descindă. Maşinile urmărite abia se văd, însă suficient pentru a ne da seama că pătrund toate în livada "morii dintr-un dud".

— Omule, nu te supăra — îl aud deodată pe Iermolai Bâc —, n-ai vrea să ne dai o mână de ajutor... Am vrea să coborâm!

— Dar cine vă împiedică? — îl chestionez intrigat.

Abia când îi văd capul la fereastra portierei, îmi dau seama că-i ceva în neregulă. Pentru că Laie mă priveşte cam de sus. Ce-o fi căutând pe capota cabinei, nu mai am vreme să mă-ntreb, deoarece mă aud strigat şi de Geca Leoveanu-Zbanț:

— Maestre, văzuşi ce făcuşi?

— Nu... Văd c-am ajuns cu bine şi l-am prins şi pe Naiba cu oamenii lui... Adică, o să-l prindem curând...

— Poate, dar fără noi o să-ți fie cam greu... Mai întâi, scoate-ne din legăturile cu care ne-ai spânzurat de blestemăția asta de cisternă!

Operația eliberării grupului se termină satisfăcător, fără daune. Iermolai Bâc, aruncat de hurducături pe capota cabinei, e coborât de Milica şi cele trei țațe nătăflețe. Pe Geca, îl scoatem mai greu, deoarece se strecurase, din aceeaşi pricină, între cazan şi aripa din spate. Pe Poroambă Câşu l-am găsit în gura cazanului, iar pe Staragică, Păunița, Ioana lui Colarete şi Patruzec, chiar sub cazan, unde-i terciuise viteza vântului dezlănțuit de minunata cisternă în mersul ei vijelios.

Năuci şi buimăciți de emoțiile aventurii, membrii echipei recuperează anevoios. Abia se țin pe picioare. Curge praful din ei, de parc-ar fi covoare bătute. N-aş zice că nu-s şi ei bătuți, aşa că le transmit dispozițiile de rigoare:

— Toată lumea la odihnă! Rapid!...

— Plecăm la căşile noastre? — se miră Patruzec.

— Nu! Ne odihnim la locul de muncă, chiar aici!

Țața Catarița, peste care, parcă, n-a trecut tăvălugul ultimelor evenimente, se manifestă verbal, evident contrariată:

— Cum asta, copile? Fără să luăm nimic în gură? Nu ți-i foame?

— Ba da! — sunt nevoit să recunosc, chiar nejenându-mă deloc. Însă-n seara asta mai amânăm... Mai întâi, să-i pândim pe Gulliver şi oamenii săi, să-i prindem cu mâța-n sac şi-apoi vom sărbători isprava noastră printr-un bairam de pomină!...

Fina Frusina, mai comprehensivă, se declară de acord:

— Tovarăşu creator, să ştii că-mi placi! La război înainte şi după aia la plăcinte! Ne duci iarăşi la mititei, s-o luăm de la capăt?

Aş vrea să-i spun că nu mai am un leu, că mai sunt şi dator, însă Iermolai Bâc, permanent malaxat de probleme filozofice, lansează o întrebare tulburătoare:

— Omule, dar dacă nu-i înhățăm cu mâța-n sac, atunci ce se-ntâmplă? Rămânem nemâncați toată noaptea, veghindu-i ca pe morți?...

32. Întâlnire la cel mai jos nivel

Adunați la umbra bătrânului camion-cisternă, ne sfătuim cu toții, chibzuind un plan de bătaie cât mai inteligent. Pe măsură ce se lasă şi noaptea, care se anunță frumoasă, lipsită de nori, dar şi fără lună, şansele noastre de-a ne strecura nevăzuți pe urmele căutătorilor de comori sporesc corespunzător.

Milica Manzur, care mai avea unele restanțe de simpatie pentru bătrânul mag, îşi exprimă uimirea:

— Cine-ar fi crezut că Naiba-i în stare de-asemenea matrapazlâcuri? În loc să-şi vadă de vrăjitoriile lui caraghioase, se-apucă să organizeze expediții, extrem de complicate, pentru transportul comorii găsite, ademenind la rele atâția oameni de treabă!

Catarița sare ca arsă:

— Parşolea, om de treabă? Tițu Margiolea, care-nşeală lumea la tejghea, şi p-ăsta-l crezi om? Glumeşti, copilă bună!... Ăştia-s hoții hoților... Iar Gulliver e tartorul lor. De când şi-a croit făgaşul, apucându-se de vrăjitoriile lui diavoliceşti, de-atunci am spus că-i tâlhar... Noi, în prostia noastră, descântăm de dragoste, de alungarea durerilor de cap, aşa cum învățasem de la bătrânii noştri... Pe când Naiba vroia s-aducă la noi în cătun obiceiuri străine... I-auzi ce i-a trecut prin cap, să se-nchine lui Belzebut!... Să se răscoale împotriva lui Dumnezeu!...

Odihna pe care ne-am îngăduit-o, vai de capul ei de odihnă, că ne chinuie foamea ca pe hoții de cai, se apropie de sfârşit. Bezna-i atât de cumplită, încât poți să-ți bagi degetul în ochi, crezând că-i gură... Deci a venit timpul să declanşăm operația “Naiba”!

Iau cuvântul, transmițând ultimele dispoziții:

— Ne-nşirăm în monom indian...

— Zi-i pe româneşte, tovarăşe creator, că cine ştie ce mai iese! — mă îndeamnă Ioana lui Lucereanu.

— ... ne-nşirăm unul după altul, şi nu mă mai întrerupeți, după care ne îndreptăm spre moară... Tinerii mai în față, adică Iermolai, Geca şi Guță al țaței Palagheia, apoi nea Gheorghe al lui Staragică, Valin al lui Patruzec, nea Câşu, că se pricepe la maşini, Romaniță Curentu, c-a mai fost pe la “moara dintr-un dud”, iar la urmă, femeile, tot în ordinea vârstei... Milica, Păunița, fina Frusina, țața Catarița şi cina Moşca...

Cele trei țațe nătăflețe au obiecții, pentru că le simt apropiindu-se de mine:

— Ce tot bălmăjeşti acolo, măi copile — disting glasul țaței Catarița —, de ce să rămână femeile la urmă? Faci ură de rasă? Că dacă nu eram noi, zăceați şi-acuma în peştera Guşteriței...

— Gândeam c-o să fiți astfel mai la adăpost de primejdii! — îi explic țaței. De-altminteri, nu era ăsta planul nostru de bătaie?

— Asta, după ce-i înhățăm! — lămureşte lucrurile cina Moşca, moaşa generală a satului. Bătaia rămâne pe seama noastră, a femeilor, că ne pricepem...

Întrucât situația amenință să se deterioreze, decid să renunț la discuțiile în contradictoriu cu cele trei țațe.

— Bine, atunci treceți dumneavoastră în față!...

— Nu! — se opune ferme Catarița. Nici aşa nu-i bine!

— Dar unde vreți, femeile lui Dumnezeu?

— Lângă tălică, tovarăşe creator! — opinează fina Frusina.

— La mijloc?

— Taman da! Ca să te apărăm...

După minute întregi de tergiversări, ne strecurăm în livada “morii dintr-un dud”, la mare nimereală, fiecare cum poate şi se descurcă. Pentru că nu se vede om cu om, atât de neagră-i noaptea.

Încadrat de cele trei ţaţe nătăfleţe, pe care le mai calc din când în când pe picioare, dar fără vătămări esenţiale, păşesc în papainoage, izbindu-mă de pomi şi renunţând a le mai identifica specia. Dar nu mai are nici o importanţă, fiindcă-s la fel de duri.

— Bang!

Impactul pe care-l realizez cu următorul copac, de-o duritate cu totul ieşită din comun, mă cufundă într-o stare de totală nedumerire. Pentru că nu cred să existe în botanică arbori metalici!

— Bang! Bang! Bang!

Cele trei ţaţe nătăfleţe realizează şi ele aceeaşi performanţă. Fapt care mă ajută să deduc că n-avem de-a face c-un pom. Pipăindu-mi cucuiul cu-o mână, cu cealaltă dau să pipăi obiectul neidentificabil de care ne ciocnisem.

Însă nu mai e nevoie. Luminile “morii dintr-un dud” se aprind pe neaşteptate. Şi cele din interior, şi becul din tindă. Iar “obiectul” se dovedeşte a fi o… dubiţă TV.

— Ia te uită, copile! — se miră Catariţa. Maşina dentistului a mai fătat una!…

Iarăşi începe să delireze ţaţa Catariţa. Dar o condamn pe nedrept, deoarece, privind în direcţia arătată de mâna uscată a bătrânei, disting perfect două “Trabant”-uri. Dar care nu pot fi considerate, aşa cum afirmă Catariţa, drept rude directe şi încă, în linie descendentă.

Maşina lui Tulli Pompadur arată aşa cum o ştiam prea bine, fără aripi, ferestre, portiere şi acoperiş, iar cealaltă-i aproximativ în bună stare. Dacă nu de

funcționare, în orice caz de întreținere. În schimb, mai posedă anvelopele originale, pe când “Trabant”-ul felcerului de dinți e dotat cu aceleaşi anvelope de TV, cu care-l văzusem rulând pe drumul forestier de la Guşterița.

Deduc imediat, conform înclinațiilor mele detectivistice: “le-au venit ajutoare din exterior!”.

— Omule!

Nu mai simt nevoia să-ntorc privirea, pentru a-mi da seama că poetul Iermolai Bâc se află lângă mine. Iar după respirațiile agitate, care nu pot fi efectuate de unul singur, conchid că tot grupul de comando s-a adunat în spatele meu.

— Omule! — repetă Laie.

— Te-ascult, colega, dar zi mai urgent! — îl stimulez eu, enervat de tergiversările verbale ale forestierului.

— Crezi că mai e cazul să ne-ascundem? Mai ales c-au aprins şi luminile!...

— Da! Pentru că, după cum vezi şi singur, acuma-s mai mulți! Şi s-ar putea să ne prindă ei pe noi, şi nu invers!

— Pozitiv! — se-aude glasul lui Geca Leoveanu-Zbanț, pe care nu ştiu ce l-a apucat de vorbeşte ca şi cosmonauții de la Houston.

Dând indicații eminamente manuale, pentru a nu fi auziți, conduc grupul de comando spre “moara dintr-un dud”. Ne furişăm aplecați, mai mult pe brânci, până la nivelul ferestrelor.

Îi fac un semn lui Geca, cel mai zdravăn dintre noi, şi mă urc în cârca lui, săltându-mă lejer în dreptul geamului de la bucătărie.

— Nimeni! — le comunic coechipierilor.

Leoveanu-Zbanț, pe care-l îndemn din genunchi, se deplasează, clătinându-se, şi spre fereastra de la dormitor. Iar mă uit.

— Nimeni! — satisfac din nou curiozitatea generală.

În tindă neobservându-se țipenie de om, nu ne mai rămâne decât beciul. Geca nu mai dă ascultare imboldelilor mele, ci se prăbuşeşte la pământ, laolaltă cu personalitatea mea, întocmai ca un cal nărăvaş la cursele de steeple-chase, atunci când sare şanțul, dar nimereşte în el.

După ce-l bat prieteneşte pe umăr, Geca Leoveanu mă bate şi el, dar mai puțin amical, otânjindu-mi țurloiul drept.

— Ce vrei? — îl întreb nedumerit.

— Dă-te jos de pe mine, maestre, că mă cocoşaşi de tot!

— Iartă-mă, dragă Geca, dar aşa-i la război! — mă scuz eu bărbăteşte, eliberându-l imediat.

Olteanul abia îşi recapătă verticalitatea, că iarăşi se lasă la pământ, de astă dată moale ca un manechin de ceară expus excesiv la razele soarelui.

— Nu te simți bine, Geca? — întreabă speriată Milica Manzur, neuitând o clipă că-i medic uman, indiferent de faptul că olteanul e doar veterinar.

— Ba da! Chiar excelent! Dar îmi veni să dorm... Şi-aş mai dormi o săptămână, două, o lună... Că greu mai fuse...

Îl lăsăm pe Geca în îngrijirea cinei Moşca, iar noi ne deplasăm în interiorul “morii dintr-un dud”. Examinăm pe rând odăile, zăbovim câteva clipe în bucătărie, sperând să găsim niscaiva merinde, dar nu depistăm aşa ceva şi părăsim moara, complet năuciți.

— Cine-aprinse lumina? — se întreabă țața Catarița.

— În nici un caz, Dumnezeu, țață Catarițo! Acum avem de-a face cu Naiba… dar bănuiesc că-i posibil să se-aprindă lumina şi din beci… Înseamnă că-i avem în laț… Acolo-s, nu mai încape nici o îndoială!

Intuiția neînşelându-mă niciodată, când ajungem la intrarea pivniții, nu mai înainte de a-i fi recuperat pe Geca şi cina Moşca, constatăm prezența altor trei dubițe TV, pe care nu le observasem până acum. Fiind în umbra tindei, care se află deasupra beciului, vehiculele fuseseră la adăpost de privirea noastră. Iar dacă dubițele sunt aici, atunci înseamnă că şoferii sunt în pivniță, cu atât mai mult cu cât nu-i găsisem în "moara dintr-un dud". Asta se cheamă metodă deductivă logistică, specifică maestrului Conan Doi!

Coborârea în infern, adică în beci, se petrece în cele mai bune condițiuni, chiar superioare celor avute la prima mea tentativă de investigare a locurilor. Pentru că, de data aceasta, deşi ştiam că există o treaptă ce nu mă simpatizează deloc, uit de ea şi trec peste, fără să-i acord atenția cuvenită. Ceea ce, însă, avându-i în spate pe coechipierii mei, care coborau şi ei scara, duce la o minicatastrofă. Mă-mpiedic, mă agăț de şalter, sting lumina, liota se prăvăleşte peste mine, dându-mi senzația certă c-am devenit extraplat. Sunt şi mulți…

Bezna-i sfârtecată de zuruitul sticlelor sparte, atâtea câte mai rămăseseră de la cataclismul precedent, de icniturile partenerilor mei, de unele oftaturi inidentificabile.

— Cine-i cretinul care-a stins lumina? — se-aude, deodată, un glas, ca de trâmbiță a zilei de apoi.

"Dumnezeule — îmi zic eu, de sub masa, destul de grea, a grupului de prieteni —, dacă n-am murit cumva şi nu mă aflu în rai, de unde corespondez prin

spiritism cu neamurile dragi, abandonate pe pământ, înseamnă că magul Gulliver are puteri excepționale, ceea ce nu cred totuşi, de vreme ce ne-a adus aici, printr-un teletransport misterios, pe cel mai insolit reprezentant al familiei mele!”

— N-aude nimeni ce-am întrebat? — răsună iarăşi glasul. Cine-i cretinul?

— Eu sunt, tanti Ralițo! — răspund de nevoie, deoarece altminteri ştiu ce s-ar putea întâmpla, mătuşă-mea fiind năstruşnică rău.

— Pe unde umbli, Al, băiețelule, că te-am căutat în tot târgul? — trece tanti Ralița pe alt registru vocal, vag încântat şi bucuros.

— Deocamdată, pe sub un grup de prieteni! Prieteni dragi, dar grei... Că numai la nevoie poți afla cât cântăreşte acest bun neprețuit şi rar!

După exerciții demne de-o cauză mai bună, reuşesc să mă extrag de sub mormanul de trupuri şi să manevrez întrerupătorul. Şi se face lumină.

Dezastrul nu-i chiar atât de întins, pe cât îmi închipuisem. Toată lumea îşi recapătă verticalitatea, mai devreme sau mai târziu, după care trec la prezentări. Deşi amicii mei par suficient de stresați, tanti Ralița le strânge mâinile zdravăn, scuturându-le până la limita de luxație a umeralilor. Ei se prefac încântați, iar mătuşă-mea exultă:

— Ați văzut ce nepot am? Detectiv de excepție, nu altceva!

— Ne-am dat seama, pe pielea noastră!... — o informează Milica Manzur, surprinsă plăcut de înfățişarea lui tanti Ralița.

Încăperea mi se clatină încă înaintea ochilor. Dar, după câteva secunde, încep să disting ambianța înconjurătoare. Uşa, care dă spre aşa-zisul laborator,

e-nchisă; lângă prag s-a proţăpit un individ ce pare să tragă cu urechea la unele discuţii dinăuntru, iar tanti Raliţa, făcându-ne semn să ne-apropiem de partenerul ei, ne declară:

— Fraţilor, nu-i uman ce se-ntâmplă aici!

Dacă privesc mai bine la pagubele produse de invazia noastră, sunt tentat să-i dau dreptate. Însă n-am timp, deoarece mă intrigă figura cetăţeanului de la postul de ascultare. Mi se pare extrem de cunoscută.

— Cine-i tovarăşul? — o-ntreb pe tanti Raliţa. Cum îl cheamă?...

— Autostop! — răspunde dânsa, atentă la evenimentele de după uşă.

— Cum? — îmi exprim eu nedumerirea, nevenindu-mi să cred auzului.

— L-am luat de pe drumuri, că-i rămăsese maşina în pană! — mă lămureşte suplimentar tanti Raliţa.

— Deci al matale e “Trabant”-ul de-afară?

— Dar cu ce-ai fi vrut să vin până aici? Cu Boeingul? Dar mai tacă-ţi gura, Al, băieţelule, s-auzim ce vorbesc ăia dinăuntru...

Tac. Tac şi privesc uimit la tanti Raliţa. Abia acum câteva zile ne-am despărţit şi iarăşi observ unele schimbări în vestimentaţia ei. De la costumul de motociclistă, care-i atribuia înfăţişarea unui cosmonaut, a evoluat spre blugi şi bluzon din pânză de cânepă. La vârsta ei, care s-a stabilizat de multă vreme la 70 şi ceva de ani, aş zice că nu se cade să umble altfel, dar totuşi arată destul de bine, ba chiar interesant. Iar pantofii sunt ceva formidabil, nişte bascheţi cu talpă groasă cât o cutie de table, de parcă tanti Raliţa ar fi automobil de curse, cu anvelope late-super.

Invidiind-o la culme, mai ales când privesc la cioburile de pe duşumea, pentru basceţii ăştia, antiderapanţi şi antisticle sparte, mă dau mai lângă urechea ei şi-o chestionez în şoaptă, să nu mă audă coechipierii mei, îmbulziţi lângă uşă:

— Ce cauţi aici? Cum m-ai găsit?

Îmi răspunde, tot la ureche, de-mi zbârnâie timpanul:

— Mă confunzi, am impresia... Cum, e-aşa de greu să te găsească omul, când laşi pe urmele tale numai dezastre? Am fost mai întâi la Ilie Dihalică-Bezeţ, pe care l-am găsit în plin proces de creaţie, tăind din roman cu foarfecele de tuns oile, de-acolo, la Câmpina, la madam Poni Burlan, căci ştia tot târgul c-a vizitat-o cel mai mare scriitor şi i-a luat nişte manuscrise pentru editare. După ce mi-a citit şi mie câteva caiete de poezii noi, pe care dealtfel mi le-a şi dat, cu rugămintea să ţi le transmit, spre dimineaţă am reuşit să aflu că ţi-a recomandat o oază de linişte extraordinară, adică aici, la Colţiilupchii. Ia spune, Al, băieţelule, cum merge romanul?

— Excelent! Dar singur!... Pentru că eu n-am vreme de el... Sunt aici nişte enigme bubuitoare, am să-ţi povestesc mai târziu... Dar de ce-ai pornit pe urmele mele? S-a-ntâmplat ceva?

— Da! Ţi-am găsit un loc ideal pentru scrierea romanului. Pentru că bănuiam, eram mai mult decât sigură c-aici ai să intri în mari încurcături... Bine c-am sosit la timp, să le rezolvăm împreună!

De asta m-am temut tot timpul, de când am zărit, adică, mai corect spus, am auzit glasul mătuşă-mi. Mereu trăieşte cu iluzia că înclinaţiile mele detectivistice sunt moştenite de la dânsa. Acuma vrea

să mă ajute. Tocmai când eram pe punctul de-a rezolva definitiv totul, dar cu forțe proprii.

— Uite ce-i, dragă tanti Ralițo, îți propun să dispari cât mai urgent... Şi-l iei cu matale şi pe tovarăşul Autostop! E bine?

Bineînțeles că nu-i bine. Pentru că-n clipa când aşteptam acordul mătuşă-mi, din laboratorul dentistului se-aude un răcnet groaznic.

33. Old țuiski...

— Te omor! Te sfâşii cu dinții, cioflingarule! Unde-i esența divină?

După timbrul glasului, mieroso-popesc, aş putea afirma că-i vocea lui Gulliver Naiba. Însă vocabularul, vulgar şi îmbibat de agresivitate, mi se pare impropriu bătrânului mag, care vorbea blajin şi se adresa interlocutorului numai cu "Stăpâne!".

Grupul nostru, plus tanti Ralița şi autostopistul aşteptăm cu toții, încremeniți, continuarea dialogului de la distanță.

— Lasă-l pe mâna noastră, nenişorule, că stoarcem din el toate esențele, nu numai de vin, ci şi de țuică, vişinată, coniac cinci stele, orice vrei şi ce nu vrei...

Lae al lui Parşolea, căci el era, prezintă evidente înclinații spre maniera forte.

Îl dau la o parte pe tovarăşul Autostop din dreptul uşii, îmi fac loc şi mă plec cu ochiul la gaura cheii. Din pricina surprizei, dau îndărăt brusc. Le explic febril, aproape bâlbâindu-mă:

— Cred că suntem victimele unor vrăji, dacă nu chiar ale unor proceduri oculte, din cele mai enigmatice...

— Grasule — mă întrerupe Milica Manzur —, ştii prea bine că nu există aşa ceva... Ce-ai văzut?

La fac semn să-şi apropie capetele. Drept care urmează un carambolaj multiplu, însă cu rezonanțe din cele mai diverse.

— L-am văzut pe Naiba!... În dublu exemplar... E ceva de groază... Doi Gulliveri, îmbrăcați la fel. Ceilalți sunt, însă, unicate. Lae al lui Parşolea, Tițu de la Adâncuri, încă un măgădan bălai, pe care nu-l cunosc, dar care trebuie să fie nepotul lui Lae, precum şi

dentistul nostru... Fraților, nu-i uman ce se-ntâmplă, după cum prea bine se exprimă tanti Ralița!

— Omule, lasă comentariile — grăieşte şi Iermolai Bâc, frecându-şi insistent fruntea —, spune-ne mai bine ce fac acolo, de ce se ceartă?

— Ce să facă? Bine... Gulliverii vor să-l strângă de gât pe Tulli Pompadur, Parşolea îl ține de picioare, iar Margiolea, de mâini...

— Splendid! Excelent! — izbucneşte Geca Leoveanu-Zbanț, nespus de fericit şi încântat. Dar ălălaltul nu-i ajută?...

— Nu ştiu dacă se poate numi chiar ajutor operația pe care o efectuează nepotul lui Parşolea, dar l-am văzut turnându-i pe gât nişte lichid... Probabil vreun întăritor... Dintr-o canistră mică, de cinci litri...

În timp ce relatez spectacolul vizionat prin gaura cheii şi răspund întrebărilor din public, piesa ce se desfăşoară dincolo de cortina uşii continuă. Tulli Pompadur gâlgâie ca un canal desfundat, numai câteva clipe, apoi începe să ragă:

— Tâmpiților, v-am spus s-aveți răbdare! Esența e-aproape gata... Mai trebuie doar s-o concentrez... Dați-mi drumul...

Un bufnet înfundat, urmat de câteva plesnituri seci ca nişte împuşcături de apă, mă îndrituieşte să cred că dentistul şi-a atins scopul. Când îmi duc iarăşi ochiul la punctul de observație, priveliştea îmi confirmă supozițiile.

Tulli Pompadur e culcat pe duşumea, la orizontală, în vreme ce Parşolea şi Tițu îl pălmuiesc cu rândul. Pesemne că-i leşinat, iar dânşii îi acordă primul ajutor. Cei doi Gulliveri, înfundându-şi meloanele pe ceafă, îl ridică pe dentist de subțiori şi-l stropesc cu lichidul

din canistră. Tulli începe să strănute, după care şopteşte cu glas stins:
— Nu risipiți materialul, că n-o să mai am din ce prepara esența! Lăsați-mă să-mi duc experiența până la capăt! De anul trecut muncesc la descoperirea asta, epocală...
— Pune-te pe lucru, nenorocitule, c-altminteri te smintesc! — îl consiliază binevoitor Gulliverul din dreapta.
Mă ridic de la nivelul periscopului şi privesc entuziasmat la companionii mei.
— Până dezlegăm enigma lui Gulliver Naiba în dublu exemplar, sunt convins că ne aflăm în posesia misterului comorii din peştera Guşterița. Acum ştiu ce reprezintă "esența divină"! Precis că grota are un izvor neobişnuit, extrem de rar pe glob, din care ce credeți că picură?
— Țuică! — exclamă Guță al țaței Palagheia. Două cisterne a umplut nenea Gulliver. I-a pus Dumnezeu mâna în cap... La 20 de lei sticla, se face om!...
Dezamăgit de nivelul ştiințific al şoferului, îmi continui expunerea:
— Apă, dragii mei! Apă...
— Păi, ce-ai fi vrut să curgă, maestre? Benzină, petrol lampant, motorină?... — mă ia în derâdere buna mea prietenă, doctorița Milica Manzur, hlizindu-şi dantura naturală.
Nici dânsa n-a stat prea bine cu chimia. Totuşi, deoarece grupul de comando aşteaptă lămuriri, le satisfac curiozitatea:
— Apă grea! Aşa cum există numai în Norvegia! N-ați văzut la televizor filmul "Bătălia pentru apa grea"?
Lumea se uită la mine ca la a zecea minune a universului. E şi normal, dată fiind importanța

descoperirii mele. Numai autostopistul zâmbeşte neîncrezător, privindu-mă surprins. Ori m-a recunoscut, deoarece şi eu sunt pe punctul de a-mi reaminti unde l-am văzut, ori e cutremurat de revelație. Până să decidă pentru care din variante optează, mă roagă destul de respectuos:

— Maestre Conan Doi, ce-ar fi să vă reluați postul de observație, să urmăriți cum prelucrează dentistul “apa grea”?

Deşi sunt stupefiat de faptul că-mi cunoaşte pseudonimul literar, cu atât mai mult cu cât n-am publicat încă nici unul din cele şase romane, dau urmare îndemnului său, interesat şi eu de desfăşurarea în continuare a spectacolului de dincolo de uşă.

Întrucât gaura cheii nu-mi mai este suficientă, iar nivelul discuțiilor crescuse în intensitate (minimum 90 decibeli!), îmi îngădui să întredeschid nițel uşa care dă spre laborator, spre spaima asistenței. Îşi rețin cu toții răsuflarea, aşa cum procedez şi eu, iar uşa scârțâie infernal. La fel de infernal, însă, urlă şi Tulli Pompadur:

— Măi tu măi, feriți-vă din dreptul ceaunului! Pericol de explozie! Nu vă băgați oala unde nu vă fierbe nasul!...

Cine ar mai avea răbdarea necesară, când aude pomenindu-se de iminența unei deflagrații, să fie atent la un banal scârțâit? Coechipierii mei se îmbulzesc urgent, însă nu-nainte, ci în sens invers, iar eu, lipsit de orice sprijin, mă reazem de uşa care se deschide total.

Nimeni n-are timp să se ocupe de noi şi mai ales, de mine. Echipa adversă, din interiorul aşa-zisului

laborator, s-a adunat în jurul ceaunului, în ciuda avertismentului lansat de Pompadur.

Bârâitul sinistru, al unui arzător de aragaz supradimensionat, mult mai mare decât cel de 2000, pe care-l am la soba din Calea Moşilor, creează în încăperea alchimiştilor o atmosferă terifiantă, tensionată la extrem, dar şi groaznic de fierbinte. Valurile de căldură răzbesc până la noi, determinându-ne să transpirăm din ce în ce mai abundent.

Cei doi Gulliveri îşi dau meloanele cât mai pe ceafă şi-şi şterg frunțile cu dosul palmelor, privind extaziați la lichidul care fierbe în găvanul ceaunului. Lae la lui Parşolea, cu minicanistra în brațe, îl supraveghează pe Tulli, în vreme ce Tițu de la Adâncuri se trage în spatele felcerului, gata pentru orice eventualitate.

Acum suntem şi noi pregătiți pentru orice eventualitate, strâns uniți în pragul uşii. Abia de-ncăpem. Numai tovarăşul Autostop s-a dat mai la o parte, notându-şi ceva într-un blocnotes. Tanti Ralița, cu ochii cât cepele, mestecând între buze o “mărăşească” stinsă, mă întreabă în şoaptă:

— Al, băiețelule, ce punct de fierbere are apa grea?

— Mare, tanti Raliţo, mare, de vreme ce nu-i folosită la prepararea cafelelor tale distrugătoare şi nici a ceaiului de plante medicinale…

— Bine că m-ai liniştit — răsuflă uşurată mătuşă-mea. Înseamnă că ăia de-acolo, în nici un caz n-au pus de cafea!… Ce rost avea, la ora asta!

Tulli Pompadur, scăldat de năduşeală, dirijează operațiile din jurul ceaunului, total năuc de parcă ar fi căzut într-o transă hipnotică.

Înconjurat de aburii care țâşnesc în şuvoaie din recipientul pus deasupra arzătorului şi care începe să trepideze din pricina clocotelor lichidului, dentistul

tresare brusc, dă impresia că se trezeşte dintr-un coşmar, după care începe să urle disperat:

— Acuma! E gata! Parşoleo, măi tu măi, nu mai sta ca tontul, toarnă repede concentratul!...

Lae al lui Parşolea, care uitase de canistra pe care o îmbrăţişase pătimaş, zvâcneşte brusc, rămâne câteva clipe pe gânduri, după care o întoarce cu gâtul în jos. Lichidul se varsă gâlgâind pe podea, răspândindu-se într-o băltoacă.

— În ceaun, Parşoleo, nu pe jos! Nu risipi esenţa întru amintirea morţilor, că nu suntem la parastas! — răcneşte Tulli Pompadur, aproape plângând de necaz. Ce-i cu tine, măi tu măi, ai înnebunit!... Mai repede, până nu se goleşte canistra!...

Responsabilul cooperativei manevrează invers recipientul, întorcându-l în poziţie normală, după care toarnă conţinutul, atât cât mai rămăsese, în ceaunul de pe pirostriile instalate deasupra arzătorului de gaze.

Nu se declanşează nici o explozie, aşa cum mă aşteptasem. Dimpotrivă, în ciuda temperaturii fantastice, amestecul actual din ceaun fâsâie penibil, dar răspândind un imens nor de fum. Un fum galben-verzui, care bănuiesc să fie, mai curând, o nebulozitate de vapori de hidrogen sulfurat. Atât de trăznitor pute smogul că începe să ajungă şi până la organele noastre olfactive.

Tulli Pompadur, apucându-se cu mâinile de bogaţii favoriţi, pe cap neposedând decât o impresionantă chelie, ia rapid de pe foc ceaunul, dar îl răstoarnă din pricina grabei şi porneşte să se vaiete:

— Nenorocitule! M-ai distrus! Ai stricat compoziţia, câcâindu-te cu canistra aia blestemată! Te-ai mişcat ca o gâlmă, ca un tăntălău... Ce mă fac acuma, măi tu măi?... Spune-mi, ce-am să fac? Vaporii, din pricina

răsturnării recipientului, sporesc în intensitate, încât abia se mai vede om cu om.

Tițu Margiolea, bufetierul de la Adâncuri, văzând că Parşolea nu-i capabil să răspundă dentistului, fără să mai ceară cuvântul, îi răspunde acestuia nițel cam nervos:

— Dacă nu ne dai imediat materialul, ai să faci pe tine!... Ne duci cu esența asta de peste un an... Unde-i? Ziceai că-i gata! Scoate-o numaidecât, că-ți pocesc figura... Am băgat o groază de bani, toată agoniseala noastră, şi-acuma, când bâlciul e-n toi, ne laşi de izbelişte? Ce facem cu patru camioane de sticle?

Gulliverii, lipsiți total de prestanța pe care-o poseda Naiba, cel cunoscut de mine, îşi trag fiecare câte-o palmă în frunte, pentru ca, apoi, după ce-şi îndreaptă meloanele, să-l cuprindă între ei pe Tulli, pare-se destul de strâns, deoarece dentistul hâcâie penibil, şi să-l scuture violent, atât de brutal, încât favoriții i se transformă incredibil într-o coafură vâlvoi, dar pe creştetul capului. Unul din Gulliveri, care însă nu poate fi identificat, îi cântă la ureche:

— Spune, cât mai degrabă, cui ai vândut pontul?

Pompadur, cu timpanul maltratat de dulceața acidă a glasului Naibii, îi priveşte nedumerit:

— Poate vrei să zici palapontul, măi tu măi! Dar ăsta se foloseşte la dinți, nu la esența pe care am descoperit-o... Şi cum s-o vând, din moment ce suntem asociați?

Frecvența cu care-i scuturat dentistul creşte, iar acelaşi Gulliver solicită amănunte:

— Cu cine te-ai asociat, escrocule? Nu cumva cu Polina? După ce tot timpul ai fost omul nostru?

— Ba da! Ba da! — răspunde cu glas tremurat dentistul, pesemne din pricina agitației locomotrice pe

care i-o imprimă cei doi Gulliveri. Nu mi-ați băgat-o voi pe gât, silindu-mă s-o primesc în combinație?

— Atunci, unde-i? De ce nu-i aici? V-ați unit amândoi, cioflingarilor, să ne furați comoara!

Vaporii continuă să cuprindă nu numai încăperea presupusului laborator, dar şi vestibulul unde ne aflăm noi, echipele reunite, care privim nedumeriți şi ascultăm intrigați conversația găinarilor.

Dentistul, nemaisuportând acuzațiile, intră direct într-o criză isteroidă:

— Să mă unesc eu, cu Polina? Nu, fraților! Am făcut tot ce era posibil, am lucrat zile şi nopți, să fabric în producție de masă esența noastră... Ce să fac, măi tu măi?... N-a reuşit! Pesemne c-am greşit pe undeva, la formula chimică... Dar nici n-am fost ajutat... Dacă nu mi-o băgați pe gât pe moaşă, poate izbuteam... Dar când să fiu atent la ce lucram, de vreme ce, tot timpul, trebuia să fug de ea?... Că femeia asta nu-i om, ci fiară!

Acuma, ştiu precis că Polina-i moartă. Pompadur a ucis-o cu sânge rece. Mai întâi, ca să-şi elimine un asociat, iar apoi, ca să scape de însurătoare. Unde i-o fi pitit cadavrul?

Un uragan ne izbeşte din spate, dându-ne de-o parte şi de alta, ca pe nişte nemurici, trece printre noi, vijelios, dând năvală în laborator. Fumul puturos porneşte în direcția noastră, dar din pricina curenților de aer puşi în mişcare, atmosfera se mai limpezeşte şi avem posibilitatea s-o admirăm pe Polina Țilimindriu, întoarsă de pe lumea cealaltă, activând pe post de tigresă.

— Fiară zici, Tulli dragă? Las' că-ți arăt eu ce-nseamnă fiară!

Dintr-o simplă mişcare, de parcă ar fi smuls un fulg de pe rochie, îl suflă pe dentist dintre cei doi Gulliveri, îl propteşte bine pe picioarele personale, după care îi trăsneşte o pereche de palme bubuitoare.

Bietul Tulli Pompadur, însufleţit de evenimente, capătă o îngrijorătoare mişcare de balans. Însă moaşa îi restabileşte imediat echilibrul, administrându-i un ghiont în stomac. Felcerul se apleacă respectuos înainte, făcând o reverenţă graţioasă, prilej pentru Polina de a-i răspunde cu aceeaşi monedă, turtindu-i nasul c-un pumn magistral, pe care l-ar fi invidiat şi echipa noastră olimpică de box. Apoi, fiindu-i milă de fostul bărbat ideal, îl îmbrânceşte peste ceaunul răsturnat.

Nu ştiu cât s-o fi răcit între timp recipientul, însă-i posibil să nu se fi răcit suficient, deoarece Tulli răcneşte ca din gură de şarpe, străduindu-se să-şi dezlipească fundul pantalonilor de pe metalul lipicios, mânjit de soluţia care fiersese într-însul.

— Şi câte speranţe mi-am pus în tine, dragă Tulli, că erai băiat descurcăreţ şi muncitor, plin de bani şi iniţiativă! Când m-am luat după nenea Lae, că zicea că mi-i unchi şi-o să ne fie naş, credeam c-o să ne umplem de bani cu invenţia ta… Comoară! Aşa-i ziceai, scumpul meu dentist! Comoară! O picătură în fiecare sticlă şi orice poşircă se transformă în ţuică bătrână… Unde-i esenţa, specialistule?

Observând ceaunul eliberat din încleştarea cu Pompadur, Polina Ţilimindriu îl înşfacă de toarte şi-l trânteşte peste melonul lui Gulliver Naiba, cel din dreapta. Apoi, îl scoate urgent, cu melon cu tot, şi-l încearcă şi pe capul celuilalt.

— Va să zică-s o cioflingară, hodorogi slabi de minte! Îmi păpărăţi banii de zestre, ca să fabricaţi

poşircă din zahăr şi morcovi, şi s-o vindeți la iarmaroc… Două cisterne, hai? Unde-i esența?… Unde-s bănuții mei?…

Nemaiaşteptând un răspuns, moaşa se dezlănțuie. Îi pocneşte zdravăn pe Parşolea şi Tițu din Adâncuri, apoi îl otânjeşte şi pe văru-său, măgădanul, sparge tot ce întâlneşte în cale, rupe scaune, rafturi, aparatura lui Tulli se transformă în deşeuri, protezele zboară în cele mai neaşteptate direcții, înzestrându-i pe toți cu dinți pentru eternitate.

Gulliverii se-adăpostesc dinaintea urgiei în gura de aerisire, unde, de fapt, nu-i loc decât pentru o singură persoană. Dar ce nu face omul la nevoie? Se-ndeasă cât pot, până se dărâmă imensul tub de tinichea. Acuma zac la pământ, încercând fiecare să iasă pe la capetele burlanului. Polina Țilimindriu aleargă de la un colț la altul al laboratorului, încercând să descopere noi obiective de demolare.

Înmărmuriți de violența dezlănțuirii pe care o manifestă primitiva, nu întreprindem deocamdată nimic.

— Omule?

Acelaşi înnebunitor Iermolai Bâc. Ce mai vrea?

— Omule, tot aşa puțea şi apa grea din filmul ăla norvegian?

Merită un răspuns pe măsura întrebării sale, pur onirice:

— Sigur că nu! Pentru că filmul era numai în alb-negru şi nicidecum în culori!…

Tulli Pompadur depune eforturi lăudabile de recăpătare a verticalității, însă moaşa nu pare să fie de acord. Izbucnind într-un hohot de plâns homeric, pune mâna pe arzătorul stins de mult, îl ridică asemeni unei

bâte şi porneşte să-l rotească deasupra scăfârliei dentistului (pe care nu-l văd bine), declamându-i:

— Tulli dragă, omul meu scump, mi-ai înşelat toate aşteptările, acuma sunt ca şi văduvă sau voi fi peste câteva clipe, iartă-mă şi n-am să te uit, adio, adio şi încă o dată adio!...

Tanti Ralița, care asistase entuziasmată la evenimente, intervine fulgerător:

— Fraților, nu-i uman ce se-ntâmplă! Opriți-o pe nebună!

Şi, fără să mai aştepte aprobarea noastră, se repede în pseudolaboratorul dentistului. Însă Polina nu mai poate fi oprită. Arzătorul demarează în direcția felcerului. Spre norocul său, însă, nu-l nimereşte. Ci aterizează între cei doi Gulliveri. Care, urlând de durere, dau un semnal de alarmă generală:

— Fugiți! Fiecare cum poate!

Căutătorii esenței divine sprintează spre ieşire. Însă grupul nostru, îngrijorat de intervenția lui tanti Ralița, care se afla de mult în mijlocul încăperii, decolează în sens invers. Impactul se produce fără pagube materiale, nemaifiind nimic de spart şi rupt, însă cu notabile traume psihofizice.

Suntem cu toții pe jos, târându-ne în patru labe, descurcându-ne din vermuiala umană care mişună în laborator, încercând zadarnic să ne recunoaştem unii pe alții.

Unul din Gulliveri, adânc îndurerat de cele petrecute, mai ales din pricina arzătorului receptat în țurloiul stâng, mai apucă să tragă concluziile şedinței:

— V-am spus să fugiți! Suntem în mâna Miliției economice!

E clar că bătrânul mag, nu ştiu care din ei o fi cel autentic, delirează în stare de şoc.

— Domnule Gulliver, nu-i nici o Miliție, suntem noi, Conan Doi şi un grup de cetățeni din Colțiilupchii, plus câteva persoane din provincie, tanti Ralița, mătuşă-mea, şi-un autostopist, cules de pe drumuri...

Cetățeanul Autostop, singurul care nu se avântase în incinta catastroficelor evenimente, zîmbeşte blajin, aprinzându-şi o țigară:

— Maestre Conan Doi, cetățeanul Gulliver Naiba are perfectă dreptate... Miliția e-aici, reprezentată prin persoana mea... Mă mir că nu m-ați recunoscut... Doar ne-am mai întâlnit, la pensiunea Mariței Nachtigal, la Posada, cu prilejul morții inginerului Gaterek...

Imediat mi se aprinde o diodă, transistor sau lampă, că nu mai ştiu ce-mi funcționează acum. E simpaticul căpitan de Miliție, de la Comarnic, cel care condusese ancheta.

Tanti Ralița, sută la sută zâmbet, se adresează căpitanului:

— Sper că nu voi fi amendată pentru transport ilicit de pasageri... Nu-i aşa, tovarăşe căpitan? Pentru că şi dumneavoastră v-ați folosit de maşinuța mea... Altminteri, n-ajungeați până aici... Şi vă mai pot fi de ajutor. Tot timpul m-am întrebat de ce i-oți fi zicând Gulliver bătrânului, mai ales când sunt doi... Păi, ştiți cum îi cheamă?

— Da! — răspunde extrem de calm căpitanul.

— Ştiați că unul din ei e popa Gulie, parohul bisericii din bariera Dristorului, dat afară din cadrele de specialitate, de-al naibii ce era? Iar că frate-său, Niță Gulie, avea băcănie cu mărfuri de speculă, chiar în dosul bisericii?... Până în 1948, când a fugit împreună cu Bică, adică răspopitul, de nu le-a mai ştiut nimeni de urmă... Şi asta ştiați?

Fostul Autostop zâmbeşte în continuare, după care atestă:

— Da! Totul se ştie acum şi este înregistrat!

Tanti Ralița, deşi încerc s-o temperez, trăgând-o de mânecă până îi desprind lejer bluzonul, nu se mai poate stăpâni:

— Păi bine, măi fratele meu, nu-i uman ce se-ntâmplă! De ce nu ne-ai spus nimic?

— Nu-i greu de răspuns, dragă tovarăşă Ralița! — îi răspunde blajin căpitanul. Am preferat să vadă şi s-audă lumea, toți cei de față, cât de naivi pot fi unii cetățeni, imaginându-şi că se poate trăi, nemuncind, pe spinarea altora... Dar vom mai afla mult, după ce-i vom pune în stare de funcționare, pentru că, deocamdată, sunt cam obosiți, după cum observă cu toții! Sper că ne veți da o mână de ajutor, nu?

— Dar până acum ce-am făcut, tovarăşe căpitan? — se întărâtă tanti Ralița. Dacă nu era nepotu-meu, pe care văd că-l cunoaşteți şi care-i detectiv de excepție, fiindu-mi nepot, n-am fi dezlegat enigmele despre care n-a apucat încă să-mi povestească bietul Al... Că eu l-am instruit cum să conducă o investigație... Ştii matale câte romane polițiste am citit, pentru a mă specializa în branşă? O bibliotecă întreagă, dragă tovarăşe!... din stejar masiv, nu din plăci aglomerate!...

34. The End — ca-n filme, dar absolut provizoriu

Echipa căutătorilor de comori, în frunte cu cei doi frați, pare-se gemeni, Bică Gulie şi Niță (aceeaşi legumă), se află cazată în camera de reanimare. Adică, în dormitorul meu, din vestita oază de linişte a “morii dintr-un dud”.

Având suficient spațiu locativ, cei mai “otânjiți” au fost instalați în uriaşul pat din centrul încăperii, iar restul, pe duşumea.

Operația de transportare a răniților a fost dirijată de tanti Ralița, care, în primul război mondial, lucrase ca infirmieră şi soră de caritate pe front, unde se specializase în evacuarea spitalelor.

Răsuflând uşurați, dar şi spetiți de greutățile urcate din beci tocmai în dormitor, privim năuci la rezultatul acțiunilor noastre.

Romaniță Curentu, plasat între cei doi Gulliveri, Bică şi Niță, se bucură de-un confort sporit, datorită insistențelor depuse de țața Catarița. Fiind şi mai mititel, i s-au repartizat două perne.

Polina plânge în continuare, încet şi fără cuvinte, la marginea din stânga a agregatului de dormit, în timp ce pe cealaltă margine se tânguie dentistul Pompadur, acuzând pierderea vederii.

— Lasă, maică — îl alintă cina Moşca —, nu-ți face griji, o să-ți descânte mama moaşa de umflătură, o să te oblojească nițel cu flori de gălbinele, şi-o să-ți deschizi ochii curând…

M-aş mira să obțină rezultate atât de rapide, încât, în locul ochilor, Tulli Pompadur posedă doi gogoşari de expoziție agricolă, atât îi sunt de inflamate pleoapele.

Reprezentanţii comerţului, întinşi pe duşumea, se consolează reciproc, ajutaţi de măgădanul de nepot. Acesta, mişcându-se ca-n vis, îi leagă piciorul lui Parşolea, folosindu-se de-o batistă dubioasă. În vreme ce responsabilul cooperativei urlă de durere, Tiţu Margiolea îl mângâie pe frunte, ca şi cum acolo l-ar fi lovit arzătorul de gaze.

Femeile, revenindu-şi în fire mult mai urgent decât bărbaţii, au cărat în încăpere toate scaunele din "moara dintr-un dud", iar noi le-am ocupat, lăsându-le lor marginile uriaşului pat. Care trebuie să fie mult mai comod, mai ales că-i prevăzut cu saltea relaxa, din burete de plastic.

Tanti Raliţa, aprinzându-şi tacticoasă eterna ei "mărăşească", îl impulsionează pe căpitanul de la Comarnic:

— Ar mai fi câteva ceasuri până la ziuă, dragă tovarăşe, nu credeţi că-i bine să-i luaţi la întrebări pe şmecheraşii ăştia? Poate mai aflăm şi noi ce-aveau de gând să pună la cale... Că rareori mi s-a-ntâmplat să dau de nişte găinari atât de arieraţi!...

— Nu văd nimic rău în asta — o aprobă căpitanul, zâmbind pe sub mustaţă —, numai să fie în stare! Că-mi par tare prăbuşiţi şi fizic, şi moral!...

— Cine să fie prăbuşit moral? Popa Gulie? — se miră tanti Raliţa. Nu-i cu putinţă!... La biserica din bariera Dristorului, chiar în altar, Bică trăgea prin patruzeci şi şase nişte chiolhane de pomină de se cutremurau sfinţii de pe pereţi. Frate-său, negustor cu mărfuri de speculă, îşi ţinea ascunse acolo putinile cu brânză de Brăila, afumături aduse din Ardeal, măsline de la Constanţa şi sticle cu cele mai alese vinuri... Magazin universal, un fel de BIG al anilor aceia... Beau şi cântau până se crăpa de zori, mai aveau cu ei şi nişte

cuvioase vădane pe care le spovedeau şi le împărtăşeau, pentru ca apoi să dănţuiască în costume de baie populare... Până s-a supărat protopopul Slăbilă şi l-a reclamat pe Bică la mitropolie. Mai ales că-i prinsese trişându-l la poker, de-l lăsaseră fără bani, potcap şi rasă... L-au dat afară din slujbă, spre satisfacţia generală a credincioşilor din parohie...

Din agregatul de dormit se-aude un chicotit gros, care se transformă apoi într-un hohot de râs înăbuşit. Fostul Gulliver Naiba, pe care-l identific acum datorită melonului turtit în calotă, se ridică gemând în capul oaselor şi porneşte să grăiască, într-o altă tonalitate decât cea cu care ne obişnuise, lipsită de mierea falsă cu care-şi îndulcea glasul:

— Mai ales spre mulţumirea credincioaselor ce nu erau poftite la nevinovatele noastre petreceri, printre care mironosiţe te numărai şi dumneata, coană Raliţo... Deşi erai tinerică şi durdulie, tocmai coaptă pentru mângâierea sufletelor noastre...

— Huideo de-aici, ţap bătrân şi spurcat! — îl repede mătuşă-mea, stupindu-l ca o mâţă. Nu ţi-e ruşine să pomeneşti numele meu?... Spune, mai bine, dacă mai ai pic de bună-cuviinţă şi cinste, cum ai ajuns tocmai printre oamenii de-aici şi încă, împreună cu frate-tău, Niţă?...

Autobiografia pe care-o recită Bică Gulie, mai mult pentru căpitanul de Miliţie, se încadrează de minune în limitele literaturii misticofantastice.

— Stăpâne şi paznice al legii, mă simt nevinovat... Eram un suflet rătăcit, alungat din rândul slujitorilor Domnului... Alungat de cine? De păcătosul de Slăbilă, un coţcar bătrân şi înrăit, care nici nu era protopop adevărat, dedulcit de plăcerile lumeşti! Îl burduşisem de bani, îi dădeam jumătate din nunţi şi botezuri, iar

de la înmormântări, chiar un sfert... Iar fiindcă nu pricepea o iotă la jocul de poker, îi luam leuştenii îndărăt, plus dobânda cuvenită!... Ce-i rău în întrasta? Nimic... Domnul a dat, Domnul a luat!...

— Domnul Gulie, vrei să zici! — completează tanti Ralița.

— Taci, afurisito! — se rățoieşte la dânsa ex-Gulliver Naiba. Îmi vedeam distrusă cariera, iar pe bietul Niță vroiau să-l condamne pentru că se ocupa de alimentarea cetățenilor din barieră! Păi, dreptate era asta? Nu mai exista Dumnezeu! Şi-atunci, m-am închinat fratelui său, pe care-l alungase de la puterea cerurilor, lui Lucifer, stăpânul adâncurilor... Din clipa în care m-am trezit, întâlnindu-l pe dânsul, am purces să am visuri în care stătea de vorbă cu mine, poruncindu-mi să-i laud numele şi puterea... Citeam cărți de spaimă, în care numele lui Lucifer era proslăvit şi tălmăcit pe înțelesul tuturor... Şi-atunci, am înțeles care-mi era menirea... L-am inițiat şi pe Niță, care-i mai slab cu duhul, şi ne-am refugiat aici, la Colțiilupchii, unde am început propovăduirea noii credințe, vindecând oamenii de păcate grele, cum ar fi lăcomia de bani şi avere...

Țața Catarița nu se mai poate stăpâni şi izbucneşte:

— De-aia ne-ai luat nouă pâinea de la gură... Ca să ne lecuieşti de bruma de avere pe care ne-o lăsaseră bătrânii? Hoțule! Şi-ai mai amăgit şi pe alții... ca pe nefericita asta de moaşă.

Gulie, chicotind amar, continuă expozeul:

— Tu înşeli oamenii, vrăjitoare nebună! Ce ştiai de Lucifer, de Leonard, de Abigor şi Ukobah?... Magiştrii întunericului ne luminau paşii şi-aşa am reuşit să nenchegăm şi noi o căsuță, ceva bunuri... Dar cât bine

am făcut oamenilor? E drept, ca să putem organiza munca, am fost nevoiți să recurgem şi la unele minuni… De-aia nu li l-am arătat niciodată la față pe frate-meu, Niță… Să fim pretutindeni, dar lumea să creadă că-s unul!… He! He! He!… Ce mai lucram!… Îi pierea omului vaca din casă, iar eu i-o găseam numaidecât… Niță o scotea noaptea din grajdul cetățeanului, o ducea la Guşterița, pentru ca, peste o zi, să-i spun omului unde o poate găsi… Ce rău îi făceam? Nu-i dădeam bucuria?… Până în ziua când am dat de escrocul ăsta de felcer de dinți, fir-ar să fie de blestemat! Că el n-a zăbovit o clipă, ci s-a apucat să ne toace banii, învățându-ne să fabricăm poşircă, cât mai multă, din zahăr, morcovi şi drojdie de bere, ne-a silit să cumpărăm şi alambic şi să muncim zi şi noapte la Guşterița, făgăduindu-ne că ne umple de bani, c-a inventat o esență divină, un lichid care transformă poşirca în țuică de prună bătrână… Şi pe care s-o vindem cu preț mare, folosindu-ne de Parşolea, Margiolea şi neamurile lor, care urmau să aibă pe mână întreg iarmarocul de toamnă… Şi unde-am ajuns? C-a trebuit să cadă pe capul nostru scriitorul ăsta, de la Bucureşti, să mă ispitească să-i închiriez moara… De-aici au pornit toate nenorocirile…

Ascultăm înmărmuriți delirul fostului mag, nevenindu-ne să credem auzului. Ce idee! Să-l utilizeze pe frate-său, confecționându-şi o dublură, pentru a obține cel mai perfect alibi!

Numai căpitanul de Miliție nu pare impresionat. Dimpotrivă, zâmbeşte mereu fin, dând din cap la fiecare aberație a bătrânului.

— Cetățene Gulie — ia dânsul cuvântul —, va trebui să mergem cu toții la Comarnic şi să ne povestiți în scris adevărul, nu braşoavele îndrugate aici… Când

am fost sesizați că vreți să instalați şi-o distilerie de alcooluri casnice, ne-am zis că-i cazul să vă rugăm a face o deplasare până la noi, să analizăm situația...

— V-a sesizat cineva? — se miră, înnebunit, ex-Gulliver Naiba.

— Nu chiar o informare specială, ci mai mult o eroare de expediție poştală. Ne-am pomenit c-un plic la Miliție, care conținea o largă relatare despre forajele din peştera Guşterița întreprinse de-un arheolog amator... Autorul reportajului habar n-avea cum arată o instalație de foraj, dar se pricepe la descrieri. O descriere atât de ştiințifico-fantastică, încât mi-am dat imediat seama că-i vorba despre un cazan de fiert țuica...

Un geamăt înfundat, urmat de-o exclamație specifică, mă determină să privesc spre Iermolai Bâc.

— Omule, ce-am făcut! Cum au să mă aprecieze tovarăşii de la "Revista literară" când, în loc de-un reportaj liric, vor citi reclamația adresată Miliției, prin care anunțam c-am pierdut buletinul de populație?...

— Depinde cum ați redactat textul — ia cuvântul căpitanul de Miliție —, pentru că, dacă-i scris tot atât de sucit, au să deducă şi dânşii că nu-i vorba de buletinul de identitate, ci de adeverința pe care, într-adevăr, ați uitat-o la noi... Buletinul l-ați predat o dată cu primirea documentului de plecare în excursia peste hotare.

— Nemaipomenit, omule! De-aia nu-l găseam... Şi când trebuia să plec, oare, în excursie? Cu evenimentele de la Colțiilupchii, am uitat de excursie... Sau, poate, uitasem dinainte, deoarece eram plecat în concediu... Nu mai înțeleg nimic!

Gulliverii se ridică amândoi în capul oaselor, vrând să coboare din pat, dar, nereuşind din pricina

vătămăturilor recepționate cu prilejul discuției purtate cu Polina Țilimindriu, se mulțumesc să zbiere la bietul forestier, într-un duet de groază:

— Nefericitule! De ce nu ți-ai văzut, dom'le, de meseria dumitale şi te-ai apucat să scrii poezii la revistele literare?

— Dar nu era poezie, nene Gulliver, pe cuvântul meu! — se scuză Iermolai Bâc. Ci proză poematică, reportaj liric!...

— Foarte rău! Dacă scriai o poezie, nu mai înțelegea nimeni nimic! Şi să nu-mi mai zici Gulliver... Totul s-a dus pe apa Sâmbetii... Doamne, şi ce frumos suna Gulliver Naiba! Mă simțeam şi eu înrudit cu zeii adâncurilor... Dar văd că nu mi-a purtat noroc! Ce-o să se-ntâmple cu noi, tovarăşe ofițer?

— Mai întâi, să precizăm care dintre dumneavoastră doi s-a ocupat de fabricarea țuicii, apoi să aflăm adevărul în privința mai multor încălcări ale legii...

Bică Gulie, răspopitul, îşi înclină capul, după care îl admonestează pe frate-său, Niță Gulie:

— Tu ți-ai bătut gura, nesăturatule! Nu ți-au ajuns banii căpătați de la oameni, te-ai apucat să-ți mai faci şi reclamă!...

Începe să se lumineze de ziuă. Cele trei țațe nătăflețe, în ciuda interesantelor dezvăluiri, cucăiau de mult, înghesuite una într-alta. Nea Poroambă Câşu, Staragică şi Patruzec, deveniți brusc cavaleri, le invită pe bietele femei, care abia încăpeau pe marginea patului:

— Ia poftiți pe scaune, să ne întindem şi noi oleacă pe salteluță!

Când s-a arătat şi soarele, căutătorii de comori erau de mult plecați, împreună cu simpaticul căpitan

de Miliție, spre Comarnic, unde-i aştepta o odihnă plăcută şi, poate, prelungită.

Înainte de încărcarea infractorilor în dubițele cu care păcătuiseră, acesta mă trăsese deoparte şi-şi luase rămas bun:

— Maestre Conan Doi, văd c-ai un talent neobişnuit! Cum te-nființezi undeva, ori se săvârşeşte o falsă crimă, ori dai peste căutători de comori, fabricanți ilegali de alcooluri casnice... Interesantă-i şi meseria dumitale de scriitor!

Pe la ceasurile opt (şi ceva), suntem cu toții reuniți în bucătăria “morii dintr-un dud”. Frânți de oboseală, îl aşteptăm pe nea Romaniță Curentu, care fusese trimis după merinde. Tanti Ralița, mai proaspătă ca niciodată, fumează “mărăşească” după “mărăşească”, stând de vorbă cu țațele mele nătăflețe şi cu doctorița Milica Manzur, care pare s-o simpatizeze în chip deosebit.

Numai Geca Leoveanu-Zbanț, trist ca nimeni altul, stă retras şi abătut. Iermolai, încă nedumerit de problema excursiei ratată, încearcă să-l reducă pe linia de plutire:

— Omule, nu fi supărat! După câțiva ani, se întoarce!

— Cine, măi Laie? — se trezeşte din visări Geca.

— Polina! Nu la dânsa te gândeai?

— Nu! La alta... La vaca Palaghiei, care trebuia să fete şi nu ştiu ce s-o fi întâmplat...

Romaniță Curentu, încărcat cu două desăgi, pătrunde vijelios în kicinetă, anunțându-ne:

— Mâncăm cevaşilea şi mergem iarăşi la bâlci! Au adus altă tarabă cu puşti!...

În timp ce ne prindem sufletele, mestecând ceremonios bunătățile propuse de nea Romaniță (urdă,

ouă răscoapte, gogoşari, ceapă şi usturoi, slănină afumată), mă tot gândesc cum să anunț intenția de-a părăsi aceste locuri de basm, dar care numai oază de linişte nu se pot numi. M-am ales c-un material de excepție, o documentație fantastică pentru un roman, dar n-am apucat să scriu un singur rând la cel pe care îl am în lucru. Trebuie să plec... spre alte zări, mai puțin turbulente.

— Coană Milico, fii drăguță şi dă-mi o bucățică de slană, că n-o fi foc! — mă adresez spăsit doctoriței.

— Poți să înfuleci cât pofteşti, grasul meu drag — mă încurajează Milica Manzur, ceea ce mi se pare curios din partea unui medic —, ai consumat mii de calorii zilele acestea, trebuie să le compensezi cu ceva... Simt ce te frământă, ştiu că vrei să ne părăseşti... Mănâncă liniştit, că te aşteaptă drum lung şi obositor... Mai ales c-ai rămas deocamdată fără “Bombiță”. Însă ți-l împrumut pe nea Dobre!...

Drăguță şi amabilă fetița asta, uscățivă, băiețoasă şi neînțeleasă de trăsnitul Iermolai. Amândoi se iubesc tăcut şi nici unul n-are curajul să-şi mărturisească sentimentele. Numai un psiholog de talia mea, care nu-i de ici de colo, a putut să-şi dea seama de ceea ce se petrece cu ei. Dar viața şi timpul le vor rezolva pe toate.

— Mulțumesc, coană Milico, însă mi-e teamă că amortizoarele lui nea Dobre sunt cam slabe pentru personalitatea mea! Voi apela la tanti Ralița, care-mi va permite să mă sui în “Trabant”-ul dânsei. “Bombița” va rămâne aici, până ce-o vor ridica tehnicienii de la autoservice... Ceea ce, sper, se va-ntâmpla cât mai curând. Pentru că-mi trebuie maşina neapărat... Cu ce-am să plec la noua mea oază de linişte?...

În jur de ora prânzului, cam pe la unu, după ce mi-am încărcat în “Trabant”-ul lui tanti Ralița catrafusele, ne aşezăm iarăşi la masă. Numai ca pretext. Pentru a nu da ocazie unor lacrimi de prietenie, dar pe care nu le pot considera de circumstanță. Mâncăm deci tăcuți, privindu-ne în ochi.

— Dragii mei — nu mă-ndur eu să nu spun câteva cuvinte —, vă cer iertare pentru supărările pricinuite. Dar un detectiv, care se respectă, şi încă unul de excepție, cum trebuie apreciat subsemnatul, mai greşeşte uneori... Însă, ați văzut şi singuri, am izbutit să dezleg o enigmă din cele mai tulburătoare. N-am fi putut dormi liniştiți, dacă popa Gulie ar fi continuat să-şi bată joc de nişte oameni de treabă, al căror singur păcat era credulitatea... Ce să fac acum, pentru a mă despărți de voi, cu sufletul împăcat?...

— Nimic, dragă copile — mă alintă țața Catarița —, ne-ajunge cât ai făcut... Gulliver Naiba s-a dus unde-i stă numele, aşa că, învățând din pățania blestematului, ne lăsăm şi noi de descântat... Dar, dacă vrei să pleci dintre noi cu sufletul împăcat, hai să mai gustăm câte ceva... Ştiu că-ți place... Ia uite ce ți-a pus deoparte țața Catarița! Poftim, na şi bagă-n gură...

Şi dulcea mea țața nătăfleață, zâmbindu-mi galeş, îmi întinde o bucată de pastramă de capră. Din cea cumpărată ieri, când ne ospătasem prin tot iarmarocul. Uitase de ea, dar o păstrase într-o băsmăluță curată.

Ne luăm rămas bun, mestecând zdravăn şi înciudați din pastrama care se-ntărise ca talpa de bovine. Geca Leoveanu-Zbanț se suie pe-o cărămidă să mă-mbrățişeze. Iermolai Bâc, abia îngânat, îmi cere adresa, pentru a-mi trimite nişte manuscrise.

— Dacă-s cumva nişte borderouri către ocolul silvic, nu le dai la revistă, ci le expediezi îndărăt, eventual, la Miliţie! — grăieşte forestierul blând, legănându-şi cuvintele. Omule, tare-mi pare rău că pleci... Am fi constituit la Colţiilupchii un cenaclu literar... Ceva de pomină!

Cina Moşca lăcrimează abundent, iar fina Frusina mă bate lejer pe umăr, spunându-mi cu glas tremurat:

— Tovarăşu creator, nu ne uita... Mai vino pe la noi... Oricând vei găsi ceaunul pe foc, o pâine caldă, scoasă atunci din cuptor, nişte vin uitat în fundul beciului... Dacă vor mai fi şi nuci în pod, păi îi tragem şi-o "ţigănească", de-or să duduie duşumelele!

Nea Gheorghe al lui Staragică, asistat de Valin al lui Patruzec, mă asigură:

— Cât vom mai fi în putere, totdeauna vei găsi în noi un sprijin de nădejde, oriunde te vei afla... Poate să fie puţul cât de adânc, facem şi pe dracu-n patru şi tot te scoatem... Chiar de-am munci săptămâni în şir... Că ne-ai văzut de ce suntem în stare!...

Le-mbrăţişăm pe minunatele Ioana lui Lucereanu, pe Păuniţa lui Colarete, mărturisindu-le reala mea bucurie de-a fi cunoscut nişte femei atât de bărbate.

Nea Poroambă Câşu, după ce-mi striveşte degetele mâinii drepte, anunţă intenţia sa de a-mi demonta "Bombiţa", piesă cu piesă, pentru a uşura munca tehnicienilor care vor veni s-o ridice.

— Poate-o fi mai greu cu motorul, că n-am mai desfăcut aşa ceva, dar tot îi venim noi de hac... Dacă m-ajută şi Romaniţă Curentu, piese de ceasornic îl facem... Doar ştii, tălică, nu-s chiar străin de maşinaţiile astea, de vreme ce-am făcut armata la tancuri!

Pe seară, în jur de şapte ceasuri şi ceva, izbutim să ne spunem tot ce-avem pe suflet, mai luăm şi-o cină uşoară, după care ne suim în maşina mătuşă-mi. Pe care, însă, o voi şofa eu.

Deşi drumul e asfaltat, “Trabant”-ul lui tanti Raliţa pârâie, trosneşte, hurducănă şi scoate un fum de groază, de parcă ar funcţiona cu cărbuni din tizic şi nu cu amestec de benzină şi ulei ars.

Peste un kilometru, urmează să abordăm serpentinele ce coboară de la Colţiilupchii spre Câmpina. Tanti Raliţa, pe care o enervează stilul meu de conducere auto, mă pisează tot timpul, umflându-mi capul cu teoriile sale detectivo-dietetice. La un moment dat, după ce trec cu succes printr-o băltoacă mai veche, din care “Trabant”-ul iese ca nou, însă într-o altă culoare decât cea originală, mai neagră şi mai mată, o întreb pe mătuşă-mea:

— Ascultă, tanti Raliţo, îţi mai place viteza?

— Cum să nu! Mor după ea!

— Atunci, fii liniştită! Ai toate şansele să-ţi realizezi dorinţa… Frânele pseudomaşinei matale par să nu mai funcţioneze corespunzător…

— Nu-i uman ce se-ntâmplă, băieţelule! Încearcă să reduci din viteză la primul deal…

— În regulă! — mă declar încântat de ideea salvatoare. După ce ieşim din torentul din vale, precis dăm de costişă...